

JAMES HADLEY CHASE

tve-4U
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Nhà xuất bản Văn hóa Thông tin

Chương một

Jay Delaney ngồi bật ngựa người trên chiếc ghế vải, buông quyển sách để trên đầu gối, lắng nghe những tiếng ù ù dậy lên trong đầu.

Từ lâu, tiếng động ấy đã trở nên quen thuộc với hắn rồi. Đã hơn một năm nó cứ thúc giục hắn phải làm một cái gì đó thật hung bạo nhưng cho tới nay hắn vẫn cưỡng được áp lực đòi hỏi của nó. Thế mà vào buổi chiều hôm nay, trong lúc hắn thoải mái nằm phơi nắng gió, tiếng gọi ấy lại nổi lên cuốn hút hắn thật dữ dội.

Hắn thường nghĩ đến chuyện phải làm sao giết được một người đàn bà. Đó là điểm cùng tột, cao độ để chứng minh trí thông minh, sự nhanh nhạy trí óc và lòng can đảm của hắn.

Qua đôi kính màu xanh che ánh sáng mặt trời, hắn đang nhìn một cô gái ngồi trên cát, cách hắn chừng hai mươi mét.

Cô ta mặc một áo tắm hai mảnh màu xanh da trời, đang ngồi lấy kiêu cho một nhóm thợ ảnh lướt mồ hôi. Kẻ ngồi người đứng họ xúm quanh nửa vòng tròn trước mặt cô trong khi một đám đông tụ tập đằng xa nhìn ngăm với vẻ hâm mộ, thèm muốn.

Với mái tóc vàng, tuổi trẻ tươi mát, cô có một thân hình đúng tiêu chuẩn đòi hỏi của thế giới điện ảnh: Da cô mượt như màu mật ong. Khuôn mặt xinh đẹp với những nét thanh mảnh, sống động rất ăn ảnh.

Jay không hề thấy hấp dẫn chút nào trước thân hình đầy đặn ấy. Hắn không bao giờ thèm quan tâm đến khía cạnh ấy mà chỉ chú ý đến vẻ tươi mát, sống động trẻ trung của cô mà thôi.

Tiếng nói bên trong càng lúc càng thôi thúc: “Kìa đó chính là kẻ mong đợi của mày. Đó chính là kẻ mày phải giết. Thật dễ như chơi. Cô ta là một

nghệ sĩ trẻ, mà chỉ cần đến nói là cha mà muốn gặp thế là cô ta sẽ theo mà đến cùng trời cuối đất!”

Jay rút từ túi áo sơ mi ra hộp thuốc mà bà dì ghẻ tặng cách đây bốn tháng nhân dịp sinh nhật thứ hai mươi một của hẳn. Hẳn lấy một điều và châm lửa.

Hẳn nghĩ, “Ồ, đối với mà thật là dễ dàng để gặp riêng một mình với cô ta.” Cha hẳn là Floyd Delaney - chủ hãng phim danh tiếng Pacific Motion Pictures cũng như Sam Goldwyn là chủ hãng phim Metro Goldwyn Mayer - hẳn có thể đến tiếp cận với cô gái mà không sợ gặp khó khăn gì với cô ta.

Hẳn chợt thấy thật là may mắn khi được cha hẳn ép buộc phải đi với ông dự Đại hội điện ảnh Cannes. Lúc đầu hẳn không thấy thích nên viện dẫn cả ngàn cơ thoái thác nhưng người cha vốn lúc nào cũng thẳng thắn rất cục đã lôi hẳn đi theo ông.

Cha hẳn đã đoán quyết rằng Đại hội điện ảnh Cannes vui lắm, gái đẹp cả hàng đống nơi đó, ăn uống ngon lành, bãi biển rực nắng, phim chiếu hấp dẫn, con còn đòi gì hơn nữa? Và lại hẳn cũng cần phải đi nghỉ ngơi cho thoải mái đầu óc. Thế là lại thêm một lần hẳn đi theo người cha mà không thấy vui lòng mấy.

Kể ra thì cứ lẻo đẻo theo đuôi ông suốt ngày cũng thật là chướng. Mười hai năm trước đây, mẹ Jay đã phóng mình nhảy qua cửa sổ một khách sạn và từ lúc bà chết đi, ông đã tục huyền đến hai lần. Ông ly dị với bà hai sau hai năm gấu ó liên miên. Sophia, bà vợ hiện nay chỉ lớn hơn Jay có năm tuổi. Cô ta xinh đẹp, thanh mảnh, tóc nâu, mắt xanh thăm thẳm, thân hình cuốn hút và khuôn mặt như Đức Mẹ trong tranh của họa sĩ Raphael tài danh. Cô ta người Ý, từng đóng phim trước khi lấy chồng.

Gặp ông chồng ghen và sức hấp dẫn của hàng triệu đô la khiến cô ta bỏ nghề.

Jay luôn luôn cảm thấy ngượng ngập trước mặt bà dì ghẻ. Sắc đẹp của Sophia làm hẳn bối rối và cố tìm cách tránh mặt. Mỗi khi bắt buộc phải đối diện với dì ghẻ, hẳn vẫn có cảm tưởng như Sophia thấy hẳn kỳ kỳ thế nào ấy. Hẳn thường bắt gặp nàng chăm chú nhìn hẳn với dáng ngập ngừng, dò xét như là muốn tìm xem hẳn đang nghĩ gì trong đầu.

Sophia rất ân cần săn sóc hẳn, nàng luôn luôn tìm cách để cho hẳn tham gia vào câu chuyện khi có một đám đông vây quanh cha hẳn, và điều này thì

lại làm cho hắn thấy khó chịu, bứt rứt. Hắn thích đứng bên lề mọi hoạt động của người cha hơn là trao đổi những chuyện tào lao với đám người rõ ràng là không quan tâm gì đến hắn.

Cả nhà Delaney đã đến khách sạn Piazza ba ngày rồi. Sau đây họ phải đi Venice và Florence để trông coi việc quay ngoại cảnh cho một cuốn phim cần phải thực hiện vào cuối mùa thu này.

Trong ba ngày ở Cannes, cha hắn và Sophia suốt ngày thưởng thức đủ loại phim nổi tiếng nhất của Châu Âu. Cha hắn đưa ra trình chiếu về phần mình một phim hài ca nhạc xuất sắc, tô màu với sự tham gia của những ngôi sao danh tiếng. Phim sẽ chiếu vào buổi kết thúc Đại hội. Floyd Delaney tin chắc rằng phim lão thể nào cũng giành được giải nhất.

Jay tuyên bố rằng hắn thích ngồi trên bãi biển hơn là phải ngốn một mớ phim ngoại cho nên cha hắn bất đắc dĩ phải thuận theo. Lão muốn người con chú ý đến phim ảnh để sau này kế nghiệp nhưng vì cậu con đang đi nghỉ ngơi nên đành để mặc.

Một tay nhiếp ảnh báo chí đang lật bệt trên bãi cát, nhận ra Jay liền sà tới.

– Kia chào ông Delaney, hôm nay ông trốn buổi trình diễn à?

Jay giật mình ngược mắt nhìn lên rồi gật đầu. Trông người kia thật có dáng thâm hại, hắn nghĩ, “y xin rồi, cái mặt đỏ gay thế kia!”

Đúng là người kia như bơi trong rượu. Tuy nhiên Jay vẫn mím cười chào vì hắn có thói quen tử tế với bất cứ ai bắt chuyện với hắn.

– Trời đẹp như thế này thì có họa là điên mới chui vào xinê.

– Có lý lắm. Nhưng ông thân ông vẫn cứ đi như thường! Thật là siêng. (Người kia bước gần lại và Jay ngửi thấy nồng nặc mùi úýt-xki). Ông ấy siêng nhất đám, tôi chắc là ông cụ không bỏ qua một phim nào từ khi mở Đại hội.

– Không hắn thế đâu. (Jay hất cằm về phía cô gái mặc bikini). Cô nào kia? Ông biết không?

Người đàn ông ngoái nhìn về phía sau.

– Lucille Balu đây. Trông đã mắt lắm! Hiện nay cô ta đang đóng phim với một nhóm trẻ nhưng tôi tin rằng chỉ một năm nữa thôi cô ta sẽ nổi tiếng. Con người đầy tài năng thiên phú.

– A! - Jay kêu lên.

Thế rồi được thỏa mãn trí tò mò, hẳn cố tình cầm quyển sách lên chăm chú đọc. Người thợ ảnh liếc mắt nhìn hẳn, rụt rè lên tiếng:

– Nay, ông Delaney có thể giúp tôi một cái hẹn với ông cụ được không? Tôi muốn hỏi ý kiến ông cụ về điện ảnh Pháp và ghi vài bức ảnh. Ông giúp tôi nhé? Tôi tên là Joe Kerr.

Jay mỉm cười lắc đầu.

– Thưa ông Kerr, tôi rất lấy làm tiếc. Xin ông hỏi nơi ông Stone thì hơn, ông ấy lo những việc ông nhờ cậy đấy.

Khuôn mặt đỏ tái của người phóng viên cau lại.

– Tôi biết rồi, nhưng tôi không thể theo cách ông chỉ dẫn được. Ông nói giùm một tiếng thì chắc hiệu quả hơn.

– Không được đâu. Cha tôi không bao giờ nghe tôi nói điều gì. (Jay mở miệng cười to hơn, cái cười khờ khạo, trẻ con quen có). Ông hiểu cho...

Khuôn mặt Kerr tái thêm và dài ra. Y nhún vai:

– À... thôi được... Xin cảm ơn.

Trong khi Jay cúi xuống quyển sách thì y lại lết mình đi. Jay liền ngược lên nhìn cô gái.

Nhóm thợ ảnh đã cảm ơn cô ta và ùa về phía một thân hình tóc hoe đang ưỡn eo gần đó kiên nhẫn chờ đến lượt mình.

Lucille Balu liền đứng dậy bước vào khung đất dành riêng cho Piazza, đến ngồi trước một cái bàn cách chỗ của Jay vài bước. Một người đàn ông thấp bè, lực lưỡng bước đến bên cô, đặt xuống bàn cái khăn tắm và túi xách đi bãi. Ông ta nói:

– Hoan hô, được lắm. Hôm nay thế là đủ rồi. Tôi định xem phim một tí. Nếu cô có ý định...

Cô gái lắc đầu.

– Để tôi ngồi lại đây một lát...

– Được rồi, nhưng chớ có ăn nấp đâu đó. Phải để cho người ta thấy mặt một chút. Ta hẹn nhau ở quán rượu của Piazza lúc sáu giờ.

Jay từ nãy giờ vẫn chăm chú theo dõi câu chuyện giữa hai người, bây giờ lại nhìn theo bước chân người kia. Rồi quay đầu lại, hẳn thấy qua đôi mắt kính mờ đục, người con gái đang mở túi xách lấy ra hộp phấn. “Cô nàng thật dễ thương”, hẳn nghĩ.

Tiếng nói bên trong lại thầm thì, “tại sao không làm ngay bây giờ? Ý tưởng này đã đeo đuổi mày từ lâu lắm rồi! Sao mày không quyết định ngay đi? Đây là một nạn nhân đáng mong ước. Mày chỉ cần mời cô ta về phòng khách sạn là được. Còn đến hai tiếng đồng hồ nữa, họ mới trở về, mày còn thừa biết bao nhiêu là thì giờ...”

Jay liếc nhanh vòng quanh trên bậc thềm từ lúc bảy giờ chỉ còn hơn mười người khách ngồi uống. Vào giờ này, phần lớn đều đi xinê hay đi dạo ngoài kia. Không ai chú ý đến hắn hay là cô gái cả.

Hắn liền quyết định hành động và muốn tỏ quyết tâm, hắn xếp quyển sách lại rồi đứng lên. Tim hắn đập nhanh hơn một chút nhưng ngoài điều ấy ra thì hắn thấy mình bình tĩnh lạ thường.

Cô gái trang điểm nhìn trong cái gương của hộp phấn, Jay bước gần lại.

– Cô Balu phải không? - Giọng tiếng Pháp của hắn thật đúng. Cô gái ngược mặt nhìn lên hơi cau mặt nhưng vẫn tươi cười.

– Đúng vậy. Còn ông là ông Delaney.

– Delaney con mà thôi, - Jay sửa lại với nụ cười trẻ con hấp dẫn. - Hai tên có khác đấy. Thật là may, cha tôi vừa nhắc đến cô xong vào buổi sáng hôm nay. Ông cụ rất muốn gặp cô.

Dáng vẻ ngạc nhiên lộ rõ trên gương mặt bừng sáng của cô gái khiến Jay thấy thích thú.

– Ông Delaney muốn gặp tôi thật à? Trời ơi, tuyệt quá! (Cô ta nghiêng người sang bên, nụ cười nở lớn). Có thật không? Ông không nhạo tôi đấy chứ?

– Sao lại thế được? Không đâu. Cha tôi bảo rằng có gặp cô đó thì chộp cô ngay. Nếu cô không còn việc gì phải làm thì sao không đến ngay bây giờ?

– Ngay bây giờ à? Nhưng ở đâu thế?

Cô gái xúc động hết mực mở mắt to nhìn hắn và Jay buồn cười khi trông thấy vẻ cuống quýt của cô.

– Thì ở Piazza chứ còn ở đâu? - Jay tiếp lời - Ông thấy cô diễn xuất thật hay. Không phải lúc nào tôi cũng đồng ý với cha tôi nhưng lần này thì tôi công nhận là ông ấy có lý.

Lời khen ngợi không đem lại mong ước như dự tính của hắn. Cô gái vẫn nhìn hắn với nét mặt ngạc nhiên kín đáo.

Cô muốn biết phía sau lớp kính màu xanh kia là một ý định như thế nào. Cô không biết giải thích ra sao nhưng mặc dù chàng thanh niên giữ nụ cười dễ thương, cô vẫn thấy nổi lên một chút phân vân.

“Nhưng mà nếu Floyd Delaney muốn gặp mình thì chuyển đi Cannes này không uổng phí tí nào”, cô gái nghĩ như thế. Jean Thiry, ông bầu của cô, con người bé nhỏ vừa từ già cô lúc này vẫn thúc giục cô đi Cannes dự đại hội. Ông ta nói: Biết đâu đấy. Cũng là đi cầu may nhưng biết đâu có nhà đạo diễn để ý đến cô thì sao... Cannes là dịp may duy nhất để cho một cô gái như cô được mở mặt mở mày.

Lucille chợt nhớ một giờ trước đây cô thấy Floyd Delaney và cô vợ trẻ vừa rời Piazza để đi xem phim.

– Tôi cứ tưởng là ông Delaney lúc này đang ở trong rạp chứ? Jay không để lộ bất ngờ, hần trả lời:

– Cha tôi ít khi xem toàn bộ một cuốn phim bao giờ (hắn cúi xuống nhìn cái đồng hồ bằng vàng). Lúc này thì ông cụ chắc đã về khách sạn rồi. Lúc bốn giờ ông cụ lại phải đi nữa mà bây giờ là ba giờ rưỡi... Nhưng nếu cô bận việc gì thì xin để lúc khác cũng được.

– Tôi không có việc gì bận cả, - cô gái vội vã nói. - Tôi rất mong gặp mặt ông cụ.

– Cô chắc là cần phải thay đổi quần áo? Cô ở Piazza phải không? Cô gái lắc đầu.

– Không, ở Métropole cạnh đây thôi.

– Cô không cần sửa soạn nhiều lắm, - Jay nói - Cha tôi cũng biết là cô đẹp rồi.

Cô gái cười ngượng ngập, khoác cái áo choàng tẩm lên người.

– Chỉ còn nửa tiếng đồng hồ thôi thì tôi phải nhanh lên mới được.

– Còn chuyện này nữa, - Jay nói tiếp, nụ cười càng tỏ ra ngờ nghệch hơn. - Cô nên giữ kín chuyện đi gặp cha tôi. Vẫn còn thừa thì giờ để sau này nói chuyện. Cô biết rồi, ở đây người ta loan truyền tin tức lắm nhảm lắm. Mà cha tôi thì dễ có những quyết định đổi thay. Hình như cha tôi có dự định tìm cho cô một vai, nhưng tốt hơn là chớ nên tin ở ông ấy nhiều.

Cô gái hiểu ngay rằng sẽ có điều tai hại cho nghề nghiệp và vị thế của cô nếu tiếng đồn tung ra là ông Floyd Delaney đầy danh vọng đã tiếp xúc với cô

mà rồi chuyện không đi đến đâu cả. Nhưng nếu ông ấy giao cho cô một vai thì sao? Tức làm sao mà anh chàng Jean lại đi xem phim vào lúc này! Giá như có mặt anh ta ở đây để cô hỏi ý kiến! Cô lên tiếng hứa:

– Vâng, tôi không hé răng với ai đâu. Hình như căn hộ số 27 thì phải? Tôi phải nhanh lên mới được. Xin chào. Bốn giờ nhé.

Hắn nhìn theo cô bước nhanh lên bậc tam cấp, rồi châm điếu thuốc ngồi xuống lại.

Bây giờ phải nghĩ cách làm sao giết cô ta. Tất nhiên là giết trong căn hộ, nhưng phải thật sạch. Không có chút máu nào! Hắn nhớ lại các sợi dây tơ cột các tấm màn treo lớn ở trong phòng cha hắn. Thật không khó chút nào khi hắn vòng sợi dây ấy qua cổ cô gái và siết mạnh không để cho cô kịp la lên tiếng nào.

Hắn búng tàn thuốc rơi ra. Hắn lại thấy ngạc nhiên là vẫn cứ bình tĩnh như thường.

Sự căng thẳng và kích động hắn muốn thấy chắc là chỉ xuất hiện sau khi giết thôi. Giết người tự bản thân không là gì hết, nó chỉ là một phương tiện để đạt đến mục đích mong muốn. Chuyện hắn chỉ thật vui vui khi hắn có trên tay một xác chết trong căn hộ của khách sạn Piazza danh tiếng. Đây nhất định là một thử thách cho trí thông minh của hắn, một sự thách đố mà óc sáng tạo của hắn phải vượt qua, một cuộc phiêu lưu đầy nguy hiểm mà một bước sơ sẩy dù nhỏ cũng đẩy hắn vào tay của cảnh sát.

Hắn vẫn ngồi đó, khuôn mặt điển trai tươi trẻ tha hồ tắm nắng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Hắn chợt nhận thấy tim đập nhanh hơn, và lòng bàn tay hơi nhơm nhớp mồ hôi.

Lúc bốn giờ kém mười, hắn đứng dậy, bước lên bậc cấp.

Hắn giơ tay đón nhận chìa khóa phòng nơi người gác cửa đưa sẵn và đi bộ lên lầu hai nơi dành cho các nhân vật quan trọng của Đại hội. Thật đúng như hắn tiên liệu, hành lang trống trơn.

Vào giờ này chẳng có ông nào ở trong khách sạn cả. Hoặc là họ xem phim hoặc là họ đang ngồi trên các hàng hiên, sân thượng bàn chuyện làm ăn.

Jay mở cửa căn hộ 27 và bước vào.

Hắn bước qua phòng khách tháo một dây lụa đỏ chói dùng để giữ các tấm màn màu kem nặng trĩu. Ngón tay hắn mân mê sợi dây tơ mềm mại mà chắc

nịch. Hắn cuộn nó lại đặt trên trường kỷ và lấy gối phủ lên.

Hắn nhìn vào đồng hồ: bốn giờ kém một phút... Hắn ngồi xuống.

Chỉ một phút nữa cô gái sẽ đến đây. Trong năm phút nữa cô ta sẽ chết và từ giây phút ấy là cả một chuyến thử nghiệm kích động nhất trong cuộc đời của hắn.

Hắn ngồi đấy, không nhúc nhích, đôi mắt dán vào những cây kim đồng hồ, lắng nghe tiếng tim đập âm thầm trong lồng ngực.

Đúng vào lúc cây kim phút chỉ bốn giờ có tiếng người rụt rè gõ vào cánh cửa.

Cuốn phim trình chiếu ở Đại hội buổi chiều hôm ấy là một phim tài liệu thực hiện ở Ấn Độ. Sophia Delaney thấy thật là chán.

Âm thanh nền khiến nàng chán nản vô cùng; không phải chỉ có chuyện nghèo nàn, hỗn độn mà nó còn như muốn kéo dài liên miên không dứt. Nàng tưởng nhớ đến bãi biển, sóng nước và ánh sáng mặt trời bên ngoài. Thế rồi khi phim chiếu đến đoạn viếng thăm một bệnh viện Ấn đây người bị các chứng bệnh nhiệt đới tàn phá thân xác, với hình ảnh chiếu cận cảnh những vết lở loét, những cẳng chân sưng vù thì Sophia không chịu nổi thêm nữa.

Nàng liếc nhìn qua thấy ông chồng ngồi đường bệ trong ghế, mắt dán vào hàng chữ tiếng Pháp phụ đề và đầu óc chăm chú theo dõi các tiến triển của chuỗi hình ảnh liên tục trên màn bạc. Theo cung cách này thì khó mà lồi lõm đứng dậy được.

Lại một kẻ khốn khổ hiện ra với một vết thương nhầy nhụa trên ngực.

– Thật quá lẩm rồi. Nàng khẽ chạm tay chồng trong bóng tối. - Này anh, nếu anh không giận thì em xin về trước. Chịu không nổi nữa rồi.

Trong bóng tối mờ mờ, Sophia thoáng thấy nét nhìn ngạc nhiên và bất mãn của Floyd nhưng vì lão yêu nàng và vẫn coi nàng như một đứa trẻ nên lão gạt đầu chiều theo tính khí bất chợt đó. Lão vuốt ve bàn tay nàng.

– Được rồi, cứ chuẩn đi con thỏ nhỏ bé của anh. Anh bị buộc phải ở lại nhưng em thì không cần. Em đi tắm hay làm gì đó tùy ý.

Sophia hôn phớt trên má chồng.

– Cảm ơn anh yêu - rồi nàng len lỏi ra đi giữa các hàng ghế.

Chín trăm con người ngồi trong phòng, bắt gặp cảnh hôn ấy, nhìn nàng bước đi với vẻ thèm muồn.

Ra đến ngoài, Sophia thở phào nhẹ mình. Nàng liếc nhìn trên chiếc đồng hồ đeo tay: bốn giờ kém mười.

Nàng quyết định trở về phòng lấy áo và định bụng sẽ đi tắm ở bãi Casino yên tĩnh tránh xa bãi Piazza nhộn nháo ồn ào không gây thoải mái chút nào.

Floyd không thể nào dứt ra khỏi cái phim ghê gớm đó trước sáu giờ được. Lại còn những cuộc tranh luận tiếp theo nữa. Như thế nàng thật có nhiều thì giờ để hưởng thụ ngâm mình trong nước.

Khi Sophia bước vào, tiền sảnh khách sạn Piazza vẫn đầy những khách nổi danh, như bất cứ lúc nào. Ở một phía nhà văn George Simenon với cái tẩu không rời nơi miệng đang ngồi nghe tài tử Curd Jurgens nói về cuốn phim mới nhất ông ta vừa đóng.

Tài tử Eddie Constantine gật đầu thân mật chào Sophia và ra dấu rõ rệt rằng ông ta muốn đến nói chuyện với nàng nhưng bị một nhà sản xuất chặn lại cố sức thuyết phục một điều gì đó.

Sophia len lỏi đến được phía quầy tiếp tân. Chiếc đồng hồ treo chỉ đúng bốn giờ khi nàng hỏi lấy chìa khóa căn hộ 27. Người phụ trách trả lời:

– Ông Delaney con vừa lấy đi lên rồi.

Sophia hơi ngạc nhiên, cảm ơn người kia, rồi rẽ đám đông, miệng cười với người này, gật đầu chào người khác, có khi giơ tay trái như kiểu người Ý bày tỏ chút thân mật, nhưng vẫn không dừng lại với ai.

Thang máy đưa nàng lên đến tầng hai và khi bước ra cabin, Sophia thấy đồng hồ chỉ bốn giờ bảy phút.

Nàng bước dọc hành lang đến cửa 27 và tìm cách mở ra. Nàng cau mày vì thấy cửa đóng bên trong. Nàng gõ một tiếng ngắn và kêu lên:

– Jay, Sophia đây.

Một khoảnh khắc im lặng kéo dài, Sophia hơi nôn nóng, lại gõ cửa.

– Jay... mở cửa không nào?

Lại im lặng. Lần này nàng tức giận lắc tay nắm dử dội.

– Thưa bà có cần gì không ạ?

Người gác tầng lầu vừa bước tới. Nàng cố giữ không lộ vẻ hoang mang, hỏi hẩn:

– Anh có chìa khóa không? Người con chồng của tôi chắc là ngủ say trong đó rồi.

– Thưa bà, tất nhiên là có.

Nàng tránh mình sang bên để người nhân viên tra chiếc chìa vạn năng vào rồi đẩy cửa.

Sophia cảm ơn, bước vào rồi đóng mạnh cánh cửa.

Lạ lùng làm sao, nàng cảm thấy trong phòng có một mùi nước hoa chưa từng quen.

Nàng đứng phắt lại, mũi phập phồng hít nhẹ mùi hương phảng phất mong manh đó và nhúu đôi chân mày xinh xắn.

Căn hộ này là để dành riêng cho gia đình và Floyd cương quyết không bao giờ tiếp khách nơi đây cả. Mùi nước hoa lạ chứng tỏ có ai đã vào đây trong lúc họ vắng mặt.

Sophia tự hỏi hay là Jay đã đem cô gái nào về phòng? Có phải nàng đã bắt chợt họ vào lúc đang “du dương”.

Floyd đã nói với Jay là hai vợ chồng sẽ không về nhà trước lúc sáu giờ. Có phải chàng thanh niên đã lợi dụng lúc họ vắng mặt để dẫn vào phòng một kẻ trong bọn gái góm ghiếc trần nửa người lúc nào cũng lảng vảng dưới tiền sảnh chờ khách hào hoa vậy gọi?

Sophia chợt thấy nổi cơn giận dữ.

– Jay!

Nàng nghe có tiếng động ở phòng bên rồi cửa mở ra.

Jay bước vào phòng khách sau khi cẩn thận khép cửa lại. Hẩn vẫn mang đôi kính màu xanh da trời, cặp kính luôn luôn ở trên mặt hẩn khiến nàng thật khó chịu.

Mặc dù gương mặt của người con chồng vẫn dửng dưng như thói thường nhưng nàng chợt thấy có một dáng căng thẳng theo thân hình hẩn lướt vào phòng. Có những giọt mồ hôi lấm tấm điểm nơi môi trên của hẩn.

– Kìa Sophia, - hẩn thốt lên với giọng gặng gượng thản nhiên thấy rõ - Dì bỏ về trước phải không?

“Có đứa con gái nào trong phòng hẩn không?” Sophia ghé tòm tự hỏi thầm trong bụng. Có phải một đứa con gái thuộc loại gớm ghiếc đó đang ở bên kia cánh cửa chú ý lắng nghe họ nói chuyện với nhau?

– Anh không nghe tôi gọi cửa à? - Giọng nàng hơi gắt lên vì cơn bực tức trong lòng tăng lên với sự có mặt của Jay.

Hẩn bước tới và nàng nhận thấy hẩn cố tình lúc nào cũng để thân hình che khuất cánh cửa. Hẩn nói:

– Hình như tôi cũng có nghe nhưng không nghĩ là dì gọi.

Hẩn rút bao đựng thuốc bằng vàng mà nàng đã tặng hẩn, và trong lúc hẩn giơ cánh tay trái lên, Sophia thấy phía dưới cánh tay có ba vết cào xước mạnh trong đó có một vết rướm máu.

– Anh bị móc vào đâu mà trầy da kìa. Coi chừng: có máu chảy đấy. Hẩn liếc nhanh dưới cánh tay, đặt hộp thuốc lên bàn rồi lấy khăn tay lau.

– Đó là con mèo chạy ngoài hành lang. Nó cào tôi.

Lời nói dối quá vô lý và lộ liễu khiến Sophia thấy khó chịu. Nàng kịp ghìim được một câu trả lời mĩa mai và đi đến bên cửa sổ quay lưng lại.

Nàng có nên nói thẳng rằng hẩn đã dẫn gái về phòng không? Vị thế của bà dì ghê khiến nàng trở nên khó mở lời. Có thể hẩn gạt đi bảo nàng không nên chen vào chuyện riêng tư của hẩn. Và lại nàng còn sợ rằng mình đã lầm tuy rằng nàng đã gần như chắc chắn là đúng. Có lẽ nên nói riêng với Hoyd để ông ấy thu xếp với thẳng con trai.

– Phim không hay à? - Jay lên tiếng hỏi.

– Không!

– Ba bây giờ đang ở đâu? - Hẩn lại tiếp sau một lúc im lặng.

Nghe giọng lo lắng của người con trai, nàng muốn trả lời rằng Floyd sắp sửa trở về ngay để nếu Jay có giấu người con gái nào trong phòng thì ý tưởng sợ cha bắt gặp sẽ khiến cho hẩn không dám tái diễn cái trò ấy nữa. Nhưng nàng lại thôi ngay và trả lời khác đi:

– Ông ấy còn đang ở trong phòng chiếu.

Nàng nóng nảy đẩy vệt tấm màn phía trái và tìm sợi dây để cuốn nó lên. Sợi dây choàng đã biến mất.

– Dì tìm cái gì thế? - Giọng nói của Jay cất lên nhẹ nhàng. Nàng quay phắt người lại.

Khuôn mặt đẹp trai còn trẻ con của Jay vẫn không lộ chút gì bối rối. Nụ cười cứng ngắc của hắn trông như dán lên một con người mẫu bằng sáp.

Sophia giật mình trước dáng hình bất động căng thẳng của hắn.

– Sợi dây buộc màn mất đâu rồi.

– Dì thật có đầu óc quan sát, - hắn vừa nói vừa giơ sợi dây tơ lầy trong túi ra. - Dì tìm cái này phải không? Tôi đã quên móc lại chỗ cũ. Tôi đang chơi...

Không hiểu tại sao nàng lại thấy các chữ cuối cùng đó có một vẻ gì rùng rợn.

– Anh chơi trò gì? Anh nói gì thế?

– Ồ không có gì... Tôi chán quá nên tình cờ mân mê khiến nó sút ra đây thôi.

Hắn chậm chạp tiến về phía nàng với một toan tính, cân nhắc. Sợi dây đỏ trong tay hắn có cái vòng thòng lọng. Bước đi nhẹ nhàng uốn éo của người con trai khiến nàng chợt thấy hơi lo ngại. Hắn lộ vẻ quyết định một điều gì gần như là đe dọa.

Sophia xê dịch khỏi khung cửa sổ, tim đập thành thịch và đi vòng qua cái bàn đặt giữa phòng, để làm vật chắn giữa hắn và nàng.

Jay đứng phắt lại mắt không rời nàng, các ngón tay mảnh mai và rám nắng vẫn vung vẩy sợi thòng lọng.

Bây giờ Sophia mới thấy sợ. Nàng mơ hồ cảm thấy có điều gì khác lạ xảy ra trong nhà này. Mùi nước hoa lạ, các vết cào nơi cánh tay của Jay, sợi dây thòng lọng, tất cả hợp thành một toàn cảnh có ý nghĩa gì mà nàng không dám nghĩ tới.

Nàng cố cường lại ý muốn bỏ chạy. “Vô lý quá. Không có gì khác thường đâu. Tại sao mình lại sợ hãi đối với con trai của chính Floyd?”

Nàng phải gắng hết sức để không cử động. Bây giờ tim nàng đập thật dữ dội, cổ nàng thắt lại.

– Jay... Anh đã mang người con gái nào về đây à? - Nàng lên tiếng hỏi và cảm thấy ngạc nhiên về giọng gay gắt của mình.

Jay buông một đầu sợi dây từ lúc nào hắn vẫn để đu đưa như quả lắc đồng hồ. Hắn vẫn trừng trừng nhìn nàng.

– Anh có nghe tôi nói gì không? - Giọng Sophia cao hẳn lên.

– Sao dì biết? - Hẳn hơi phẩy tay chỉ về phía cửa phòng. - Thật không thể nào giấu dì được. Đúng vậy... Cô ta còn ở trong kia!

Chương hai

Vào thời huy hoàng xưa, Joe Kerr xông xáo trong các phòng biên tập và nơi các hãng thông tấn với tính cách một nhà báo hạng nhất và cũng có thể nói không ngoa là nhà báo ưu tú nhất trong vùng.

Vào thời đó, không những gã có tài thiên phú về văn chương mà lại còn là tay thợ ảnh lành nghề, hai thứ phối hợp với nhau để tiền bạc đổ xô chui vào túi gã.

Đỉnh vinh quang cao tột là năm 1953. Một quyển sách của gã được Câu lạc bộ Sách nổi tiếng trong tháng ở vùng Đại Tây Dương chọn bầu và được tờ New Yorker đăng bài khen tụng suốt ba kỳ liền, còn tờ Life dành ra năm trang ảnh do gã chụp một vụ đỡ đẻ.

Tuy nhiên đối với gã vinh quang tột đỉnh của năm đó là việc gã lấy một cô gái xinh đẹp nhưng rất bình thường tên là Martha Jones.

Martha và gã về sống ở Malvem cách Philadelphia, nơi Joe làm việc, khoảng một tiếng đồng hồ đi xe. Bản chất gã là con người của gia đình êm ấm. Martha và gã đã trải qua những giờ phút hạnh phúc của những con người yêu nhau rất mực.

Thế mà lại xảy ra một điều làm đảo lộn cả đời sống của Joe.

Trong chuyến về từ một buổi dạ hội vui vẻ, Joe tuy không say mèm nhưng hơi quá chén đã lái xe gây tai nạn và làm vợ bị tử thương.

Joe lái chiếc Cadillac. Biết rằng hơi ngà ngà nên gã đã hết sức thận trọng trên suốt đoạn đường dài bốn mươi cây số. Ở ghế ngồi bên cạnh đang có con người thân yêu nhất trên đời cho nên gã không muốn gây chút tai họa nào cho nàng chỉ vì gã hơi quá chén và cái đầu hơi lắc lư.

Họ về tới nhà trong bình yên và Martha bước xuống mở cửa gara trong khi Joe lui xe, chân kèm trên bàn đạp thắng.

Trong khi Martha đến mở cửa thì chân của Joe bỗng trật đi và chiếc xe lồng lên về phía sau. Hoảng hốt vì biết vợ ở ngay sau xe, Joe vội vàng thắng lại nhưng trong lúc hấp tấp gã đạp mạnh trên bàn ga. Chiếc xe lồng lên với tốc độ kinh khiếp không cho Martha kịp lách sang một bên.

Martha bị đập nát trên cánh cửa và bị ném vào trong gara cùng lúc với phần cánh cửa đứt ra văng vào tận vách tường bên trong.

Joe không thể nào gượng lại được từ tai nạn khủng khiếp đó. Giây phút gã bước xuống xe nhìn tấm thân bất động của vợ là bắt đầu chuyển tuột dốc không hãm trong đời gã.

Gã bắt đầu uống rượu. Bàn tay run rẩy khiến các ông chủ bút thấy ngay rằng không thể nào trông cậy gì ở gã được nữa. Sau đó người ta lờ gã đi. Các bài viết đã mất giọng sắc bén nên không ai cần đến.

Bạn bè quen thuộc của năm 1953 không thể nào nhận ra con người bước đi lừng khờng sau lúc nói chuyện ngắn ngủi với Jay Delaney để cầu xin một buổi tiếp kiến với cha của Jay.

Thân hình cao lớn gầy ốm của Joe Kerr khiến gã trông già hơn cái tuổi bốn mươi với vài năm lẻ. Gã bước đi, lưng khòm xuống hình như lúc nào cũng thờ dốc. Tóc gã màu hoe nhạt, cứng và thưa nhưng người nào gặp gã lần đầu đều chú ý đến nước da nhão nhèo đỏ đỏ của gã.

Từ lúc vợ chết, gã nuốt đều đều mỗi ngày hai chai uýtki cho nên khuôn mặt của gã bây giờ chỉ là một tấm lưới sợi gân máu bị vỡ ra. Khuôn mặt tàn phá, đôi mắt kèm nhèm lờ lờ, bộ quần áo nhàu nát khiến gã có dáng thảm hại và ai nấy cũng đều xa lánh trên đường gã đi.

Tuy nhiên gã cũng kiếm ăn quấy quá qua thời. Hiện nay gã là nhân viên của một tờ lá cải ở Hollywood có tên Nhóm lỗ khóa và nhờ đó mua được rượu cũng đáp đối qua ngày.

Tờ báo đó có rất nhiều độc giả vì chuyên đăng các hình con gái nhà nghèo và các chuyện vụ án, kích động. Vào thời huy hoàng, Joe không bao giờ tưởng đến việc cộng tác với một tòa soạn như thế dù là được trả bao nhiêu cũng mặc nhưng bây giờ thì gã lấy làm sung sướng là đã giữ được một chỗ làm kiếm cơm.

Khi bước vào tiền sảnh Piazza với chiếc máy ảnh Rolleillex lủng lẳng trước ngực, Joe nghĩ tới bức thư mới nhận hồi sáng từ Manley, chủ bút tờ Lỗ.

Manley chẳng nói oong-đơ gì hết mà bảo thẳng rằng nếu Joe tưởng rằng tòa soạn tốn tiền cho gã đi Cannes chỉ để gửi về chuyện xe cán chó như lâu nay gã vẫn làm thì thật là lầm to. Manley viết:

“Có cần tôi phải lập lại bao nhiêu lần cho anh biết rằng chúng tôi muốn có những bài viết làm thế nào cho độc giả đọc phải bật ngửa người ra? Ai cũng biết Cannes là cả một ổ dĩ, đâu có thiếu thùng rác hôi thối? Anh chỉ cần quậy lên là được. Nếu anh bớt vục đầu trong ly rượu thì anh biết cách phải làm thế nào ngay tức khắc. Còn nếu anh không chịu làm việc thì cứ nói thẳng ra, tôi sẽ gọi Jack Berstein đến thay anh không chậm trễ chút nào.”

Joe Kerr hoảng lên. Gã biết rằng không còn tờ báo nào khác chịu mướn gã cả. Nếu Manley mà buông gã ra thì chỉ còn có nước đi ăn mày!

Từ lúc Floyd Delaney đến Cannes, Joe đã cuống quýt chân tay đi cầu khẩn để được tiếp kiến.

Floyd Delaney là nhân vật nổi bật nhất Đại hội và Joe hy vọng rằng nếu được gặp mặt thế nào gã cũng lôi ra vài điều tiết lộ đáng giá. Gã tán tỉnh Harry Stone, người phụ trách quảng cáo của Delaney để mong xin một buổi phỏng vấn nhưng Stone nói thẳng thừng: “Cái thứ anh mà được ông Delaney tiếp à? Đừng hòng! Thấy cái bộ mặt của anh là ông ấy chết khiếp đi được.” Trong đầu óc đầy men rượu, Joe cứ nhai đi nhai lại nỗi cay cú khi nhớ những lời nói của Stone. “Nếu móc được một chuyện gì thật hay về Delaney, một chuyện thật ra trò, với vài bức hình chứng minh, ta sẽ làm cho thẳng cha đó hết làm bộ làm phách.”

Lúc bốn giờ kém mười lăm Joe đứng vào góc khuất của một cánh cửa có thể từ đó trông thấy cửa căn hộ 27. Chỗ gã ở ngoài tầm nhìn thấy của những người ra vào căn hộ đó và cả của nhóm nhân viên phụ trách có việc đi ngang qua hành lang nữa.

Sau khi biết chắc rằng hành lang đủ sáng để khởi cần đến đèn flash mà vẫn có ảnh tốt, gã bèn ngồi xuống tấm ván kê với chiếc máy ảnh đã canh độ sẵn.

Đồng hồ treo ngay trên cửa phòng 27 chỉ đúng bốn giờ kém năm thì Joe thấy Jay Delaney bước vào hành lang và dừng trước cửa.

Không cần suy nghĩ, Joe đưa máy lên điều chỉnh độ xa rồi bấm. Chắc chắn là gã đã có một bức ảnh rõ đủ đăng báo nếu giả thử rằng Manley chịu

cho lên khuôn hình của con trai Royd Delaney, nhưng điều này thì thật là khó tin quá.

Gã ngồi xuống ghế trong lúc Jay mở cửa bước vào bên trong.

Hắn nhún vai đưa tay mò chai uýtki lúc nào cũng có sẵn trong bao đựng súng. Gã tu một hơi thở ra thỏa mãn rồi nhét chai lại vào túi.

Còn đang phân vân nghĩ không biết mình có mất thì giờ vô ích không thì gã chợt thấy một cô gái đi vào hành lang.

Gã nhận ra ngay Lucille Balu, cô đào đóng vai phụ đang lên. Cô mặc chiếc rốp hai màu xanh trắng để hở vai bày ra trên vòng ngực rám nắng một chuỗi dây kết bằng những hạt ngọc to màu xanh.

Chưa biết mình phải làm gì, Joe đã xoay cuộn phim mà trong đầu cứ thắc mắc không biết cô lên làm gì trên tầng lầu. Gã chợt thấy hơi giật mình khi cô dừng lại trước cửa căn hộ 27.

Gã giờ máy ảnh lên khi cô giờ tay và ống kính kêu đánh tách đúng vào lúc cô gõ vào cửa.

Jay hiện ra trong khung cửa, nói:

– Sao mà đúng giờ quá. Xin mời cô vào, cha tôi đang chờ cô.

Cô gái bước vào và cánh cửa khép lại. Những lời của Jay phải mất vài giây mới lọt vào bộ óc lùnh bùng của Joe.

Cha tôi đang chờ cô...

Chà, không thể nào thế được. Floyd Delaney đã ra ngoài rồi. Chính mắt Joe trông thấy lão ta cùng với vợ bước lên thêm rạp chiếu phim. Gã còn biết chắc rằng sớm nhất là sáu giờ lão mới trở về.

Joe đưa tay luồn vào mái tóc thưa. Cái gì thế này?

Gã chợt nhớ là lúc nãy Jay Delaney đã hỏi tên cô đào, chi tiết đó trở lại khiến gã giật mình.

Anh chàng đẹp trai được giáo dục đầy đủ này đã có một con người bên trong phức tạp hơn người ta tưởng chẳng?

Joe đã nhận thấy Jay hình như có một cuộc sống hơi đơn độc: người thanh niên cả ngày ngồi ngoài bãi, mắt dán vào quyển sách, lánh xa mọi trò vui giải trí dành cho những người đến tham dự Đại hội qua những giây phút bận rộn nặng nề.

Có phải hẳn đã dụ cô gái vào phòng lấy cớ rằng cha hẳn muốn gặp cô ta không? Có lý lắm chứ! Bất kỳ một cô đào phụ nào có chút tham vọng lại không chộp bất cứ hy vọng mỏng manh để gặp Royd Delaney? Có phải con trai ông ta tính chuyện của cô gái không?

Joe toát mồ hôi hoang mang khi nghĩ tới đó.

Giá như cô gái lên tiếng kêu cứu... Thật là một cơ hội bằng vàng nếu gã chạy vụt vào phòng đúng lúc với chiếc máy ảnh trên tay. May ra có thể gã gặp lúc cả hai đang giăng co, còn cô gái thì tuột mất cả áo!

Có được bức ảnh đó thì Joe tha hồ ăn nhậu. Manley sẽ bỏ qua tất cả những lỗi lầm sơ sót đã qua của Joe và ông chủ bút sẽ nâng niu, quý trọng các bài viết của gã cho mãi đến tận cuối đời.

Gã chồm mình tới lắng tai nhưng không thấy động tĩnh gì. Gã đang tính rời nơi ẩn trú để mò tận cánh cửa phòng thì thấy Sophia Delaney xăm xăm bước tới trong hành lang.

Thật mắt mở to mà không thể nào tin được! Lâu nay rủi ro cứ đeo bám theo gã và đến bây giờ thì gió xoay chiều rồi. Mà gió mạnh làm sao!

Gã đã tưởng tượng ngay ra hàng tít chạy dài trên bài báo: Delaney con dặt một cô đào phụ về phòng trong căn hộ sang trọng của ông cha. Và vào đúng lúc gay cấn thì bà dì ghê bước vào! Thật là hợp gu của các độc giả báo ta đòi hỏi.

Joe giơ máy lên đúng lúc Sophia gõ vào cánh cửa.

Jay vẫn cứ xoay xoay sợi dây đỏ trong tay mà mắt nhìn Sophia đang dõi theo từng cử động của hẳn.

Hẳn cảm thấy tràn ngập tự tin. Sophia rõ ràng đang sợ hẳn, đang hoảng lên vì hẳn. Bà dì ghê đang ngỡ ngàng khi nghe hẳn thú nhận không xấu hổ là đã dẫn gái về phòng.

“Đáng lẽ ta không nên quá hấp tấp, hẳn nghĩ thầm. Bây giờ nên trấn an bà ta. Không nên để bà ta nghĩ rằng đây là một chuyện nghiêm trọng. Ta đã làm bà ấy sợ đến nỗi cứ muốn tung cửa chạy biến rồi. Bà ấy rất nhạy cảm. Không

hiếu tại sao bà ấy biết có phụ nữ đi vào đây. Có lẽ là do mùi nước hoa... Đàn bà thường hay chú ý đến các thứ này. Con nhỏ chắc là đã xúc hơi quá tay!”

– Như thế là tôi phải hiểu rằng hiện bây giờ đang có một cô gái ở trong phòng anh chứ gì? - Sophia hỏi.

Hắn cảm thấy bà dì đang vì sợ mà cố nén giận.

– Xin lỗi Sophia, - hắn dịu dàng nói. - Tôi không hiểu ma quỷ dẫn đường như thế nào mà...

Hắn lùi lại vài bước, rút sợi dây trên ghế sofa rồi ngồi trên thành ghế dựa.

Bây giờ phải tính tới chuyện làm lành với bà dì ghẻ, khơi dậy lòng khoan dung và làm sao buộc bà tự miệng hứa là sẽ không nói lại với ông già. “Lạ thật, làm sao mà bà ấy lại trở về bất ngờ như thế này, hắn nghĩ thầm. Đã ba ngày nay, bà ấy bám theo ông bố đều đặn suốt cả mấy buổi chiều liên miên để rồi bây giờ đúng ngay vào lúc ta không muốn ai quấy rầy thì bà ấy xông vào, không chịu một lời báo trước!”

Bây giờ đầu óc đã trở lại bình tĩnh sau cú sốc khi nghe tiếng gõ cửa, hắn lại thấy tình hình thật kích động.

Gọi là sốc vẫn chưa đủ diễn tả. Lúc đó hắn đang quỳ bên cái xác bất động của Lucille Balu, đang tháo sợi dây siết trên cổ cô gái. Tiếng gõ cửa như đóng đinh hắn xuống sàn. Lúc đó hình như tim hắn không còn nhảy nữa. Máu như đông cứng lại khắp thân mình và đầu óc như trống rỗng vì hoảng sợ. Giai đoạn ấy thật là tệ hại nhưng đồng thời cũng là thử thách sức chịu đựng của hắn.

Ngay từ lúc đầu hắn đã biết rằng nếu thực hiện ý định giết người thì sớm muộn gì sự thử thách cũng tới và hắn phải cần vận dụng hết sự can đảm và lạnh trí để cứu cái đầu của mình. Nhưng đâu có ngờ là biến cố đến thành hình ngay như thế? Cô gái mới vừa tắt thở thì đã nghe tiếng gõ cửa bên ngoài rồi.

Hắn vội vã đè nén cơn hoảng hốt và thấy rằng chỉ còn vài giây đồng hồ để hành động, hắn kéo lê cái xác Lucille lúc này sao mà cồng kềnh nặng nề quá. Dù sao hắn cũng đưa được vào phòng ngủ của hắn, đặt cô ta lên giường rồi đi ra phòng khách lượm sợi dây lên, nhét ngay vào túi.

Một diễn biến phức tạp không tiên liệu được đã xảy ra: đó là trong giây phút giằng co ngăn ngủi mà dữ dội giữa họ, sợi dây đeo chuỗi của cô gái bung ra và các viên ngọc lăn tròn trên đất.

Đó là những viên ngọc màu xanh, to như hạt đậu lớn và tuy dễ thu hồi lại nhưng không còn thì giờ để giấu đi được.

Hắn đang nhặt viên cuối cùng thì nghe có tiếng khóa tra vào ổ khóa, hắn chạy vội vào phòng, khép lại không tiếng động nào trong khi cánh cửa ngoài vừa mở ra.

Hắn chưa hoàn hồn thì nghe tiếng Sophia gọi.

Lúc đó hắn tự tán thưởng là ngày thường vẫn mang đôi kính râm: nhất định hắn sẽ giữ được nét mặt thản nhiên nhưng không thể giấu nổi vẻ bối rối trên đôi mắt nếu Sophia bắt gặp.

– Thật là ngu ngốc. - Hắn lặp lại. - Tôi thành thật xin lỗi Sophia. Cô ta thật xinh mà tôi thì đang thấy chán quá (hắn cầm hộp thuốc ở trên bàn và đưa cho nàng). Dì hút một điếu nhé?

Sophia lắc đầu, giọng lạnh lùng:

– Tôi không hiểu tại sao anh lại dám làm như thế.

Hắn đốt thuốc, vừa vui sướng vừa hãnh diện là thấy đôi bàn tay không run lên chút nào.

– Không hiểu dì có biết tôi đôi khi cô đơn đến thế nào không? - Hắn lên tiếng, cho rằng đây là lối nhập đề hiệu quả nhất. - Dì còn có cha tôi chứ tôi chỉ có một mình. Cha tôi không bao giờ quan tâm đến tôi cả. Ông ấy bận nhiều việc quá nên không thể quan tâm tới ai ngoài dì ra. Con nhỏ kia ngồi một mình phía dưới tiền sảnh và có vẻ như cũng cô đơn, lạc lõng. Chúng tôi làm quen với nhau và cô ta đề nghị cùng đi chơi đâu đó một lúc. Ô, không phải tôi nói để bào chữa đâu. Tôi cũng thích cô ta và nếu đừng cả quỳnh lắm thì tôi cũng có thể lên tiếng đề nghị trước... Vì không biết dẫn cô ta đi đâu nên tôi đưa lên phòng này.

Qua cặp kính râm hắn quan sát nét mặt Sophia và thấy nàng dịu dần. Nàng đã xích tới chăm chú nghe hắn nói, ấn người trên rìa cái bàn. Hắn biết là nàng quan tâm tới hắn. Hắn tiếp:

– Thật là lạ lùng. Lúc ở dưới tiền sảnh tôi thấy cô ta thật là hay, nhưng khi lên trên này thì lại thấy chẳng ra sao cả... Chắc là vì phải đối diện với cô ta trong khung cảnh quen thuộc như thế này... Nhưng dù sao thì tôi cũng thừa nhận đưa cô ta về đây là một hành động không nên không phải chút nào.

– Tôi hiểu, - Sophia trả lời.

Hắn nhận thấy giọng nàng đã bớt nghiêm khắc hơn nên tiếp:

– Lúc đó tôi chỉ còn có một ý định là tổng cổ cô ta đi càng nhanh càng tốt. Nhưng tôi không biết xử thế nào: chỉ sợ cô ta làm ầm lên... Và đúng lúc bối rối ấy thì dì về gõ cửa. Thật là ớn dì vô cùng. Chẳng biết làm sao đây cô ta đi thật êm thắm.

Sophia chợt thấy lo lắng.

– Cô ta có nghe chúng ta nói chuyện với nhau không? - Nàng liếc mắt nhìn về phía cửa phòng và hỏi.

Hắn nghiêng mình gạt tàn thuốc.

– Ồ không. Tôi đã nhét cô ta vào phòng tắm và khóa cửa lại rồi (hắn không cường nôi ý tưởng muốn đùa một chút thật ghê rợn). Cô ta không nghe chúng ta nói đâu. Dì cũng biết, cô ta giả chết rồi!

Sophia không nghe hắn nói gì. Nàng bước đến bên cửa sổ để nhìn ra mặt biển lấp lánh ánh mặt trời. Nàng nói:

– Phải nói rằng anh làm tôi ngạc nhiên đấy, Jay ạ. Anh thật không phải tí nào khi đem đàn bà về nhà này.

– Tôi hiểu... Tôi rất lấy làm xấu hổ. Xin lỗi Sophia. Nàng quay mình lại, môi găng nở nụ cười.

– Thôi đừng nói nữa. Tôi chắc rằng anh sẽ không bao giờ tái diễn chuyện này (nàng bước về phía phòng ngủ mình). Bây giờ tôi đi tắm. Tôi về chỉ là để lấy áo may ô thôi.

Jay chợt như thấy sướng rơn lên vì thắng lợi. Hắn đã thoát ra được trong cuộc thử thách đầu tiên. Thật quá dễ dàng. Phải công nhận rằng hắn đã trải qua một phần tư tiếng đồng hồ quá nhiều cực nhọc! Nếu mất bình tĩnh chỉ một chút thôi là kết quả sẽ tệ hại không thể nào lường được. Hắn nở nụ cười thật ngây thơ.

– Cảm ơn Sophia. Dì thật có quá nhiều thông cảm với lớp trẻ. Theo dì thì có nên nói chuyện này với ba không?

– Không, tôi sẽ không nói gì với ông ấy cả, - nàng hứa.

Nàng bỗng chú ý đến một vật xanh xanh nằm dưới cái ghế nên cúi xuống nhặt lên.

– Chà, cái này ở đâu ra thế này? - Nàng hỏi trong khi đặt lên bàn một hạt ngọc của chuỗi trang sức bị đứt.

Một lần nữa Jay lại suýt đi đến mức hoảng loạn khi nhìn thấy viên ngọc. Hắn cố lấy giọng thản nhiên:

- Ồ thật là đẹp. Chắc chắn không phải của dì à?
- Nhất định là không rồi!

Giọng gay gắt của Sophia khiến hắn hiểu là không nên chơi trò tàng lờ nữa. Hắn chỉ vào phía cửa phòng, thấp giọng:

- Chắc là của cô ta thôi. Hắn là cô ta đánh rơi.

Sau khi liếc nhìn hắn kiểu khó chịu và dò hỏi, Sophia bước về phòng mình nhưng không khép cửa lại.

Jay giơ tay vợ viên ngọc bỏ vào túi mình. Sau khi Sophia đi rồi nhất định hắn phải lục lợi kỹ cả phòng không còn để sót xó góc nào cả. Rủi ro làm sao mà bà ấy lại thấy viên ngọc kia! Nếu suy nghĩ kỹ có thể bà ấy hiểu rằng có một chuỗi ngọc và nếu liên hệ với vết trầy xước trên cánh tay hắn thì dễ biết ngay là có sự giăng co, cưỡng bách...

Sophia đi ra khỏi phòng, đã mặc may ô và khoác cái áo tắm trên tay.

Jay mở cửa cho nàng.

– Một giờ nữa tôi sẽ trở về, - nàng vừa nói vừa liếc về phía cửa phòng một cách có ý nghĩa.

Nàng đi thật nhanh trên hành lang như muốn trốn chạy.

Jay nhìn theo một lúc rồi khép cửa lại. Đồng hồ trên tay hắn chỉ bốn giờ ba mươi.

Hắn lục soát căn phòng khách thật nhanh để tìm các viên ngọc. Hắn thấy được một viên nữa nằm dưới ghế sofa và rồi nhìn bao quát để biết đó là viên cuối cùng.

Hắn cột lại sợi dây mắc màn vào chỗ cũ rồi quay nhìn phòng khách để thấy không còn dấu vết nào chứng tỏ có cuộc vật lộn vừa qua. Hắn thỏa mãn châm điếu thuốc, bước đến bên cửa sổ và nhìn xuống ba vết cào trên cánh tay.

Đứa con gái vùng vẫy chống cự thật dữ. Sợi dây đã ngăn tiếng kêu la nhưng cô ta đã giãy bung ra được một chút và giơ tay quào một cái trước khi ngất đi. Hắn đã ngạc nhiên và sợ hãi không biết tại sao một con người mảnh mai như cô ta lại có thể vùng vẫy mạnh như thế và có lúc hắn tưởng rằng không thể trấn áp nổi cô ta.

Hắn bước qua phòng ngủ của mình, tránh nhìn cái giường và đi vào phòng tắm. Hắn rửa sạch máu trên cánh tay, thoa thuốc sát trùng rồi rửa tay. Trong lúc chùi tay hắn suy nghĩ những điều phải làm tiếp theo.

Nếu tính đến việc sáng mai thật sớm mà đem vút xác đi thì thật vụng tính vô cùng. Dân cư Plazza không bao giờ đi ngủ trước ba giờ sáng cả. Như vậy hắn còn mười hai tiếng đồng hồ trước mắt để toan tính. Thế mà trong khoảng mười hai giờ đó trừ phi hắn tìm được mưu mô nào khác còn không thì người ta sẽ biết rằng cô gái đã bị mất tích.

Hắn lại chợt nhớ đến câu chuyện trao đổi giữa cô gái và người đàn ông bé nhỏ tóc đen, chắc là ông bầu của cô ta. Họ đã hẹn nhau nơi quây rượu của khách sạn vào lúc sáu giờ. Phải ngăn chuyện đó lại mới được vì nếu không gặp cô gái, người kia sẽ thắc mắc và đi tìm.

Hắn quay ra phòng khách, mắt vẫn tránh nhìn cái giường, và đi đến nơi ngăn kệ cha hắn để các hồ sơ cùng các tấm phích không bao giờ rời ông. Chỉ liếc mắt nhìn lên quyển Niên bạ điện ảnh là hắn nhận ra đoạn ghi ngăn về hoạt động điện ảnh nay đã đứt đoạn của Lucille Balu. Hắn thấy cô ta được hai mươi một tuổi, đã đóng năm phim và có ông bầu là Jean Thiry.

Jay đóng quyển sách lại để vào chỗ cũ và nhắc ống điện thoại gọi tổng đài nhờ tiếp xúc với bộ phận phụ trách việc nhắn tin.

Hắn biết rằng khó có thể truy tầm xem cú điện thoại này từ đâu đến. Hai cô ở phòng nhắn tin bận túi bụi suốt ngày và sẽ rất ít hy vọng các cô còn nhớ được ai với ai.

– Xin nhờ cô chuyển tin hộ đến ông Jean Thiry vào lúc sáu giờ. Tôi xin đọc: “Tôi đi chơi tối ở Monte Carlo. Sẽ gặp anh sáng mai. Ký tên: Lucille Balu”.

Người kia đọc lại lời nhắn tin, hứa là sẽ chuyển cho ông Thiry rồi cúp máy.

Jay biết rằng bà dọn phòng sẽ đến vào lúc sáu giờ để thu xếp giường chiếu. Hắn bước vào phòng ngủ và khép cửa lại.

Hắn nhìn xác cô gái nằm dài trên giường. Cô ta đang nằm nghiêng, hơi co người lại, quay lưng ra ngoài. Trông cô như đang ngủ.

Hắn nhìn quanh tìm chỗ giấu xác, thấy một cái tủ áo có khóa kê sát vào tường, hắn quyết định tạm đưa vào đó.

Hắn hơi cảm thấy ngại ngùng khi nghĩ đến việc đụng chạm vào cô gái nhưng hắn lại lấy được bình tĩnh ngay. Hắn đến mở toang hai cánh cửa tủ áo rồi đi về phía giường nâng cô gái lên.

Lạ làm sao là cô ta nặng quá. Đặt cô vào tủ áo xong, Jay thấy như ngút thở.

Khỏe được một chút rồi hắn vặn một vòng khóa tủ lại. Hắn bỏ chìa vào túi, ra tủ nhỏ lấy cái quần tắm rồi mở cửa vào phòng khách. Hắn xốt hộp thuốc lá trên bàn rồi đi ra khóa cửa căn hộ.

Hắn hướng về phía thang máy và bấm nút gọi.

Từ chỗ núp, Joe Kerr đứng nhìn hắn dò xét. Gã có dáng lưỡng lự và thất vọng. Gã cứ tưởng chuyện may mắn nhất đời đã đến ngay, không ngờ nó cứ kéo dài lê thê. Cứ tưởng có chuyện vật lộn phát sinh tai tiếng để cho gã có cơ nhào vào căn hộ với cái máy ảnh, không ngờ chẳng có cái quái gì hết.

Sophia Delaney đã mặc áo tắm rời phòng, rồi bây giờ lại đến lượt cậu Delaney.

Thế còn cô gái thì sao? Tại sao cô ta lại không đi ra như họ?

Joe đã thấy chàng thanh niên khóa cửa lại. Như thế thì dù cô gái có muốn cũng không thể nào đi ra được. Cái quái gì thế này?

Joe lén lút nhìn suốt dãy hành lang vắng tanh rồi rời chỗ núp bước đến căn hộ số 27. Hắn áp tai vào cửa nhưng không nghe gì cả. Ngập ngừng một lúc gã giơ tay gõ nhiều lần nhưng cũng chẳng thấy bên trong có động tĩnh gì. Hắn ngập ngừng bước lui lại.

Chắc chắn là cô gái còn ở trong đó. Hay là cậu ấm Delaney ngăn cô đừng lên tiếng.

Gã chợt cảm thấy có người dò xét liền lướt nhanh khỏi cánh cửa với vẻ tự nhiên rồi đưa mắt nhìn quanh.

Nơi đầu hành lang phía cầu thang, gã nhận ra dáng mập mạp to sồ của người thám tử riêng thuộc khách sạn.

Làm dân nhà báo bao nhiêu năm cũng không phải là vô ích nên gã nhanh trí bước thẳng đến chỗ người thám tử đang nhìn gã bằng cặp mắt nghi ngờ. Khi đến gần khoảng vài bước gã lên tiếng hỏi:

– Hình như ông Delaney vắng nhà phải không?

– Đúng là không rồi, - người kia trả lời khô khan. - Anh có hỏi dưới văn phòng không?

– Tất nhiên là có, - Joe lấy giọng thật mềm mỏng. - Người ta bảo rằng có ông ấy ở đây.

– Đây là người ta nói ông Delaney con, nhưng mà ông ấy cũng vừa mới đi ra. Hẳn là không phải người anh muốn gặp?

Joe hơi nhăn mặt lại.

– Không. Nhưng chẳng hề gì. Chốc nữa tôi sẽ trở lại.

Gã bước qua người thám tử và theo thang gác xuống từng bậc một vừa đi vừa huýt sáo vì biết chắc người kia đang nhìn theo.

“Không may chút nào, Joe nghĩ trong khi gạt tay len lỏi qua đám người chen chúc nơi tiền sảnh. Không biết thằng cha còn ở đó bao lâu nữa. Dù sao thì nếu cậu ấm Delaney chưa về thì cô gái chưa đi ra được”.

Gã đến tìm người gác khách sạn.

– Khi nào có người trong nhà Delaney trở về thì anh báo cho tôi biết nhé. Tôi ở phía quầy rượu. Anh chớ quên, quan trọng lắm đấy.

Gã tiếc rẻ khi phải rời bỏ tờ một ngàn quan. Người gác cửa bỏ túi tờ bạc, gạt đầu rồi bước đi.

Joe bước vào một cabin điện thoại nhờ tổng đài gọi số của Delaney.

Bên kia sau một lúc im lặng có tiếng trả lời:

– Thưa ông rất tiếc. Không có ai cầm máy lên cả.

Joe lại len lỏi đi về phía quầy rượu. Lúc đẩy cánh cửa, gã thấy đồng hồ chỉ năm giờ kém năm.

Vào giờ này quầy rượu gần như vắng người. Người bán kinh ngạc khi thấy Joe gọi một đĩa jambon, khúc bánh mì, chén bơ và ly urytki đôi.

Gã tin chắc là cô gái còn ở bên trong căn hộ nên quyết định chờ cô ta ra cho dù phải đứng cả đêm trước cửa phòng 27.

Chương ba

Chương bốn

Chương năm

Floyd Delaney lái chiếc Bentley kèn càng đi dọc theo mồm đá chồm ra biển. Sophia ngồi bên cạnh.

Họ vừa đi dự buổi ăn tối thật sang ở lâu đài Madrid và vợ chồng Van Asters thật lịch sự.

Dù trong bụng cứ muốn đình ninh là thỏa mãn và thoải mái, Delaney vẫn cảm thấy bứt rứt và hoang mang vô cớ. Lại thêm chiếc Citroen khốn nạn cứ dềnh dàng mãi trước mặt!

Lão nhấn mạnh ga và khi chiếc Bentley áp sát gần đụng cản sau của chiếc xe nhỏ, lão ấn nhẹ mu bàn tay lên còi xin đường rồi đè hết sức làm bật ra một hồi còi chói tai. Lão vượt qua chiếc Citroen như một cái hỏa tiễn rồi phóng thẳng trên đường đi Nice.

Lão liếc nhìn Sophia. Nàng đang ngồi lặng té trên ghế, dáng thật lạ lùng. Ngày thường nàng vốn vui tính, đùa bỡn, chuyện trò vui vẻ mà bây giờ lại ngồi im lặng câm nín suốt cả buổi tối.

Lão thấy bực mình vì vốn đã có thói quen để vợ coi mình là trung tâm của vũ trụ. Không ghìm được, Delaney lên tiếng:

– Trông em có dáng bận tâm vì việc gì phải không? Có gì thế? Từ hồi tối, em cứ như là người ở trên cung trăng mới xuống.

Sophia giận mình đã để lộ ý nghĩ nên tìm cách đánh lạc hướng.

– Xin lỗi anh yêu. Em đang nghĩ đến cái áo măng tô lông chồn màu xanh. Em phải lo đổi cái cổ áo, - giọng nàng khàn đi. - Em thấy choáng người khi cô Maggie mặc áo hôm qua. Nó giống với áo em quá, không được, xấu lắm.

Delaney thở ra, chán nản.

– Khó tin quá. Cả buổi tối hôm nay em chỉ bận tâm về chuyện vật vãnh ấy mà thôi ư? Anh không tin thật đấy.

– Em thấy Maggie mặc áo của cô ta thật xấu mà em mặc áo của em cũng xấu theo. Khổ tâm thật đấy anh ạ!

Delaney lắc đầu ngán ngẩm, vỗ nhẹ vào đầu gối Sophia.

– Đừng nghĩ tới nữa, con thỏ của anh. Em mua cái áo khác là xong chứ gì. Anh trả tiền! Anh không muốn em bận tâm vì một chút xíu đó. Ngày mai em đi một vòng qua các cửa hàng. Nếu thấy có thứ gì ưng ý... em cứ mua đi.

Sophia dựa vào người chồng và cọ má vào vai ông. Giọng nàng nũng nịu:

– Anh thật tuyệt. Em có người chồng đúng là vô giá!

Delaney khoái trá ưỡn người ra.

– Ta có phương tiện tội gì không dùng. Càng sống anh càng thấy là tiền bạc đủ giải quyết tất cả!

Tuy nhiên Sophia thầm nghĩ rằng cả tài sản của Floyd cũng không thể nào đủ để xóa được hậu quả tội ác của Jay. Giết người không dễ gì giải quyết được!

Dù Floyd vận dụng tất cả những liên hệ quen biết, dù bỏ tiền ra thuê mướn những luật sư trứ danh nhất, dù vận động sát đến từng ông bà bồi thẩm nhưng một khi tòa án thấy rõ sự việc thì tất phải kết tội Jay ngay. Lúc bấy giờ có đem hết vàng bạc trên thế gian cũng không bịt miệng được báo chí, không ngăn được họ la toáng lên với những, tiếng vọng liên hồi là đứa con trai của Floyd Delaney là tên điên khùng đi giết người.

Nàng liếc nhìn khung đồng hồ gắn trên giàn xe trước chỗ ngồi. Ba giờ kém năm! Về khách sạn rồi nàng phải đến gặp Jay ngay xem hãn giải quyết cái xác chết thế nào. Ý nghĩ đó làm nàng lạnh mình và muốn nôn mửa. Bằng cách nào Jay có thể đem xác cô gái ra khỏi khách sạn mà không ai thấy? Hiện giờ hãn ta đang làm gì?

Nếu Sophia biết trong giờ phút nàng cùng chồng đi về Cannes, Jay đang làm gì thì nàng lại càng run hơn.

Jay phải chờ đến một tiếng rưỡi đồng hồ mới thấy Ginette quay về. Khi nghe có tiếng máy nổ ù ù hãn nhảy dựng người, bưng lên một cảm xúc không thể tả.

Ginette ngạc nhiên thấy hãn còn ở đó.

– Được nhiều cá không? - Hãn cất tiếng hỏi trong khi cô gái cột xuồng.

– Không đến nổi. Hơn đêm hôm qua.

Cô đặt xuống đất cái giỏ lấy trong khoang ra và nhìn Jay.

– Anh vẫn ngồi đây suốt từ nãy đến giờ à?

– Không đâu. Nhưng mà tôi thích chỗ này. Và lại cũng muốn gặp lại cô.

Cô gái mỉm cười nhìn thẳng vào hắn không e lệ gì.

– Thật không? Trong lúc câu, tôi cũng thắc mắc nhiều về anh đấy.

– Đáng lẽ tôi nên xin theo cô cho vui. Ngày mai tôi có thể đi với cô được không?

Cô gái gật đầu.

– Tất nhiên là được rồi, nếu anh thấy thích. Khoảng nửa đêm thì tôi có mặt tại đây.

– Thế thì tôi cũng vậy.

– Đồng ý.

Cô xách giỏ và cần câu bước đến bên chiếc xe đạp.

– Cô nói là quán cà phê của cô ở đâu?

– Đường Foch. Ngay ở góc đằng kia. Tên là quán Quả cầu Vàng. Đúng là có quả cầu nhưng nói riêng với ông, nó làm bằng carton đây, - cô vừa nói vừa cười. - Bây giờ thì anh làm gì? - Cô lại tiếp sau một chút im lặng.

– Tôi đi về ngủ.

– Anh ở đâu?

Hắn mơ hồ cảm thấy là không nên nói ở khách sạn Piazza. Không nên để cho cô biết hắn là con một triệu phú. Nói như thế là gây đổ hết mọi chuyện. Hắn nhớ đến tên một khách sạn bình dân ở đường Alsace.

– Khách sạn Commerce. Hắn ngập ngừng một chút trước khi nói tiếp: Tôi thấy cô đẹp lắm, cô biết không? Tôi nói thực đấy.

Dưới ánh trăng nhòa nhạt, hắn thấy má cô gái bừng đỏ nhưng cô tỏ vẻ vui thích bằng nụ cười nhận lời khen tặng.

– Có thật không? Anh tử tế quá.

Cô choàng dây giỏ qua vai rồi khi sắp sửa lên yên, cô nói với lại:

– Thế thì ta sẽ gặp vào tối mai nhé?

“Ờ, ta sẽ gặp nhau vào tối mai, hắn nghĩ. Trừ phi chút nữa người ta bắt gặp tôi đang chuyển xác chết từ phòng ra ngoài thang máy!”

– Tôi sẽ đến đây lúc nửa đêm, - hắn hứa. Cô gái giơ tay.

– Thế thì xin chào!

Tim hấn đập mạnh khi chạm phải bàn tay răn rỏi và tươi mát. Hấn vụt nghĩ rằng nếu gặp cô sớm hơn, không biết chừng chuyện kia đã không xảy ra.

– Chào!

Hấn còn đứng nhìn cô gái đạp xe đi một lúc mới bước về Piazza.

^c***\$b

Joe Kerr đang gục đầu ngủ, miệng há ra. Gã đang mơ thấy vợ. Lúc nào gã cũng gặp cơn ác mộng đó: gã thấy lại mình đang ngồi trên chiếc Cadillac và lỗ tai vang lên tiếng rú của vợ. Gã bước ra khỏi xe và đến nơi vợ hấn bị mắc trong cản xe và bức tường phía sau gara. Ánh đèn đỏ soi rõ cái xác bị nghiền nát đẫm máu.

Gã giật mình tỉnh dậy khi Floyd Delaney và vợ bước ra khỏi thang máy, đi dọc hành lang đến trước cửa căn hộ của họ. Delaney đang lục túi tìm chìa khóa. Joe nghe tiếng lão vọng đến tai:

– Úi dà, anh phải lên giường ngay mới được. Em thấy thế nào hở em?

– Một đừ, - tiếng Sophia trả lời. - Em có cảm giác là phải ngủ đến ba tuần mới lại sức.

Joe nhìn họ đi vào. Gã lắc lắc cái đầu để bớt nhức và tỉnh táo đôi chút rồi nhìn đồng hồ. Ba giờ kém mười.

Gã đã ngủ được bao lâu rồi?

Gã nhớ là mình nhìn đồng hồ lúc mười hai giờ hai mươi lăm. Chắc sau đó gã đã thiếp đi. Thế thì trong khoảng thời gian đó con nhỏ Balu có rời phòng không? Khó tin quá. Delaney và vợ đi về thì hấn thức dậy ngay, như vậy nếu cô gái kia ra về hấn cũng có thể bị đánh thức vì tiếng động của cô.

Gã mò mẫm tìm chai uýtki nhưng lại giật mình vì tiếng thang máy ì ì đi lên. Vài giây sau, cánh cửa sắt mở và Jay Delaney xông vào hành lang. Hấn bước đến căn hộ số 27 và nhẹ nhẹ mở cửa.

Sophia cũng vừa chúc chồng ngủ ngon giấc rồi đi về phòng mình. Nàng dán tai vào cánh cửa lắng nghe từng tiếng động nhỏ. Vài phút sau có tiếng gương sen xối nước nên đoán rằng Floyd sắp sửa đi ngủ. Nàng nhẹ nhàng mở cửa đi ra phòng khách vừa lúc Jay bước vào. Jay liếc mắt nhìn quanh, hỏi nhỏ:

– Ba đâu?

– Ông ấy sắp sửa đi ngủ. Tôi có chuyện cần nói với anh.

– Vào phòng tôi.

Hắn chỉ về phòng và nàng gật đầu. Jay đến ngồi bên mép giường trong khi Sophia dựa vào khung cửa.

Gương mặt nàng xanh mét và căng thẳng. Trái lại Jay hình như đã lấy lại bình tĩnh hoàn toàn. Hắn vẫn mang cặp kính râm nên khó đoán được tâm ý hắn thế nào. Sophia lên tiếng hỏi:

– Anh đã nghĩ ra phải làm thế nào chưa?

Từ lúc rời Ginette, Jay chợt nhận thấy viễn tưởng phải đem giấu xác Lucille gây cho hắn một cảm giác chán nản, khó chịu. Lúc giết cô gái hắn nghĩ rằng hành động đó là một thách thức cho óc thông minh và sự nhanh trí của hắn nhưng bây giờ thì tâm trí bị ám ảnh bởi gương mặt nhỏ bé xinh xắn của Ginette, hắn lại muốn phải dành hết mọi suy nghĩ, tình cảm cho cô gái này, không còn phải vướng bận gì đến cái xác kia nữa.

– Tôi sẽ đem cô ta bỏ vào thang máy đưa lên trên tầng thượng rồi bỏ đó. Mọi người không thể nào biết cô ta chết đúng ở nơi nào. Đó là cách an toàn nhất.

Sophia cúi đầu suy nghĩ. Với thói quen tính toán rất nhanh, nàng thấy rằng đó là giải pháp tốt nhất vì giản dị nhất. Tuy nhiên nàng cũng nói:

– Người ta có thể bắt gặp.

Jay nhún vai.

– Nếu đi nghĩ như thế thì không có thứ gì là chắc chắn cả. Dù sao thì tôi cũng phải liều. Trừ phi...

Hắn dừng lại nhìn Sophia đầy ý nghĩa đe dọa.

– Trừ phi... làm sao? - Sophia hỏi cộc lốc.

– Trừ phi đi không chịu giúp tôi.

Sophia giật nảy mình.

– Giúp anh à? Như vậy là nếu anh bị bắt thì tôi sẽ trở thành đồng phạm của anh?

– Ờ, có thể, nhưng mà...

Hắn xoa cằm nhú mày rồi tiếp:

– Tôi chỉ mới nghĩ thôi. Nếu có ai đứng canh chừng giùm hành lang trong lúc tôi đưa cô ta vào thang máy, xong rồi thì không còn gì nguy hiểm nữa cả. Rủi ro đáng ngại nhất là khi đi qua hành lang. Biết đâu nhờ có ai đi lên...

– Anh muốn làm ngay bây giờ à? Jay nhìn đồng hồ. Ba giờ rưỡi.

– Tại sao lại không? Người gác thang máy ra về vào giờ này. Khách lên xuống phải tự mình lo liệu. Đây là lúc tốt nhất để hành động êm thấm đấy.

– Anh ra đó liền bây giờ?

– Vâng. Ngay sau khi dì đứng gác.

Sophia suy nghĩ một lúc rồi sau một thoáng ngần ngừ nàng quyết định tức khắc. Tất cả những gì nàng phải vật lộn với đời mới có được, tất cả những gì chồng nàng chen vai thích cánh để đạt thành giờ đây đang bị thách thức. Tất cả bây giờ tùy thuộc vào một khách trọ nào đó bất chợt về muộn bước lên cầu thang trong khi Jay đang chuyển cái xác vào thang máy.

Hành động một mình trong hoàn cảnh này thì tai họa đổ ập trên đầu thấy rõ. Dù sao cũng phải giúp hăn mới xong... Nàng dịu dàng nói:

– Tôi sẽ đến đứng phía trên cầu thang. Nếu có ai lên tôi cất tiếng chào thật to. Anh phải nhanh tay mới được.

Hăn sững sờ nhìn nàng.

– Dì định giúp tôi thật à? Tôi không hiểu. Sao dì lại làm thế? Dì có thể bị tù...

– Anh khỏi lo chuyện đó, - nàng gặt giọng gặt ngang. - Tôi chịu làm thế là được rồi, anh khỏi phải hỏi lời thôi (mặt nàng tái xanh rực lửa). Nhưng cậu chớ tưởng là sẽ thoát một cách dễ dàng đâu nhé. Cậu phải trả giá rất đắt, cứ tin tôi đi!

Mặt hăn tối sầm lại, hai tay nắm chặt.

– Tất nhiên rồi. Tôi đâu có ngu mà nghĩ rằng dì giúp tôi chỉ vì tôi? Dì làm việc này chỉ vì cha tôi và dì thôi phải không?

– Anh ngạc nhiên lắm hả? - Sophia lạnh lùng hỏi. - Không có lý do gì mà chúng tôi phải chịu trách nhiệm về hậu quả hành động của anh. Nếu cha anh biết chuyện này thì ông ấy giao anh cho cảnh sát ngay. Ít ra ông ấy cũng đủ can đảm để đương đầu với tai tiếng và sự thương hại của bạn bè nhưng tôi thì không. Trong chừng mực khả năng của tôi, tôi không cho phép tương lai của chồng tôi bị gãy đổ vì hành động của một thằng điên khùng.

Tôi sẵn sàng chịu đựng tù tội còn hơn là thấy tan tành những cố gắng tích lũy trong bao nhiêu năm, còn hơn là mất vị thế xã hội của tôi đang có. Tôi sẽ

giúp anh nhưng chớ tưởng là anh không phải trả nợ về tội ác điên khùng của anh.

Jay lấy hộp thuốc rút một điếu đưa cho Sophia. Nàng ngậm ngừng cầm lấy rồi vẫn đứng yên chờ hẵn bật lửa cho nàng và tự mình đốt điếu khác. Hẵn ngồi lại xuống giường và nói:

– Thế ra dì tưởng tôi điên thật à? Cũng vui đấy nhưng dì lầm rồi. Tôi không điên đâu. Tôi làm thế vì tôi chán quá. Dì không hiểu được thế nào là chán nản đâu. Suốt đời, tôi chờ đợi qua nhiều năm tháng rồi nay mới xảy ra một điều bất thường và kích động như thế này. Dì thử nghĩ xem, còn có gì kích động hơn là liều tẩm thân của mình? Chính vì thế mà tôi giết người đấy.

Hẵn ngừng lời và nhìn nàng, lòng bàn tay chà xát trên hai đùi. Thế rồi hẵn tiếp:

– Tôi xin nói thực với dì, Sophia. Tôi nhận thấy cuộc phiêu lưu liều lĩnh của tôi đã thất bại thảm hại rồi. Bây giờ tôi mới rõ là tôi không tìm được sự say sưa mà tôi cứ tưởng là có thực. Giây phút mà tôi không hối tiếc tí nào là lúc dì bất ngờ trở về đây! Tôi đã được sống trong một khoảnh khắc sôi động nhưng rồi từ đây tất cả chỉ là phẳng lặng, đều đều đến là chán.

Sophia quắc mắt căm giận nhìn hẵn.

– Tôi không cần những lời bình phẩm của anh! Bây giờ một khi anh đã gây ra tội ác ghê tởm ấy rồi thì chỉ mong anh tránh cho chúng tôi khỏi lãnh hậu quả, thế là đủ.

– Tất nhiên rồi.

Nụ cười thản nhiên của hẵn khiến Sophia chịu hết nổi. Nàng đẩy rộng cánh cửa.

– Anh đã sẵn sàng chưa?

– Rồi.

– Tôi gọi thang máy lên. Anh nhanh đi.

Nàng cố gắng hết sức đi ra mở cánh cửa phòng khách. Khi bước qua cửa mở ngoài hành lang, nàng nghe tiếng Jay mở cánh cửa tủ.

Nàng liếc mắt nhìn suốt hành lang vắng lặng và bước đến bấm nút gọi thang máy.

Tiếng rì rì cho biết cabin đã chuyển động, nàng liền bước đến đầu cầu thang chồm mình qua lan can nhìn xuống dưới.

Không một dáng hình động đậy. Tim nàng đập mạnh đến mức nàng thấy nghẹt thở. Cả thân mình cứng đờ vì lo sợ, nàng nhìn vào dãy bậc thang, lắng tai nghe thật kỹ.

Jay chắc là đã hành động thật nhanh và không tiếng động vì nàng không nghe thấy gì hết. Khi lo lắng quay lại nhìn thấp thỏm không biết hẳn làm gì thì nàng nghe tiếng lắc cắc của cửa thang máy khép lại rồi một giây sau là tiếng rầm rì của máy cuốn đi.

Liếc nhìn vòng quanh, nàng thấy điểm đỏ nhấp nháy chứng tỏ là thang máy đang chuyển động.

Nàng đứng chôn chặt chân một lúc trước khi chập choạng bước chân về phòng. Nàng khép cửa đi về phòng Jay.

Cửa tủ vẫn còn mở. Sophia liếc vào đó và cảm thấy đau thắt nơi bụng. Không còn gì để chứng tỏ là trong ấy từng chứa xác một cô gái suốt hơn mười hai tiếng đồng hồ.

Nàng trở lại ngồi bên phòng khách cảm thấy lạnh, đau nhức nơi tim và mệt mỏi vô cùng. Nàng nhắm mắt, thả đầu dựa vào thành ghế.

Năm phút sau cánh cửa mở ra. Sophia ngừng đầu dậy.

Jay bước vào, khóa cửa. Nét mặt hần xanh xao và những giọt mồ hôi lấp lánh ở môi trên. Họ nhìn nhau.

– Xong rồi, - Jay nói.

– Có chắc không?

Hắn gật đầu, lấy khăn tay lau bàn tay và cổ tay.

– Đúng đấy. Không ai trông thấy tôi cả. Tôi cho thang máy chạy lên tới tầng thượng và để nó ở đó. Lúc đi xuống cũng không gặp ai cả.

– Thế nào rồi cảnh sát cũng điều tra. Anh có nghĩ rằng các dấu tay của anh sẽ lưu lại trên thang máy không?

Hắn nóng nảy nhún vai.

– Có đến cả hàng trăm người sử dụng thang máy chứ đâu phải chỉ mình tôi.

– Anh tính sao với các viên ngọc?

– Tôi ném tất cả xuống biển rồi.

– Anh có chắc là nơi đây không còn thứ gì của cô ta rơi rớt lại không?

– Rất chắc.

– Cô ta không có xác tay à?

– Không.

– Chắc không? Phụ nữ nào cũng có xác tay cả, Jay ạ.

– Nhưng cô ta không có. Tôi chắc về điều đó đâu.

– Thế thì ta hy vọng, may ra... Bây giờ tôi đi ngủ đây.

– Cảm ơn dì đã giúp tôi, - Jay nói. - Dì đừng lo lắng lắm. Không ai thấy

Về điểm này thì hẳn đã lắm: Joe Kerr đã trông thấy Sophia bước ra ngoài bấm gọi thang máy. Gã đã thấy nàng lén lút đến cầu thang và nhìn qua lan can.

Gã kinh ngạc vươn cổ ra xem không biết bà triệu phú này làm cái gì thì lại thấy Jay loạng quạng ra khỏi phòng, trên vai mang Lucille Balu hình như là đang ngất đi.

Joe đã nhận ra chiếc áo dài hai màu xanh trắng của cô gái và mái tóc của cô.

Hoảng hồn gã không kịp nghĩ đến chuyện cầm chiếc máy ảnh thì cánh cửa cabin đã khép lại và thang máy chạy đi rồi.

Thế rồi gã thấy Sophia trở về phòng, lúc đi qua ngọn đèn thấp trên trần, gã thấy dáng nàng hoảng loạn tưởng chừng như sắp ngất đến nơi.

Gã chờ đợi một lúc và thấy Jay bước xuống thang gác đi qua hành lang, biến vào phòng. Gã nghe cả tiếng chìa khóa vặn trong ổ.

Gã vẫn ngồi đấy, không nhúc nhích, đôi mắt trợn ra như của con cóc dán vào cánh cửa căn hộ 27.

Lucille vào đây lúc bốn giờ chiều. Mười hai tiếng đồng hồ sau cậu ấm Delaney đem nàng có vẻ đã ngất đi ra đặt vào thang máy...

Tại sao cô ta lại ngất đi? Trong mười hai tiếng đồng hồ ấy đã có điều gì xảy ra cho cô?

Bà vợ xinh đẹp của Delaney hẳn là có biết điều bí mật này. Nàng đã làm nhiệm vụ tiền sát viên xem đường có thông không để cho cậu ấm con chồn chuyển cô đào phụ bất động ra khỏi căn hộ.

Họ phục rượu cô ta chẳng? Hay là cô đã bị cho mê thuốc khi bị cậu ấm làm ầu? Nhưng mà một người như Sophia Delaney không thể đồng lõa trong một vụ âm mưu thế được. Nhưng dù sao thì sự thế cũng rõ ràng là cô gái đã ở

trong căn hộ mười hai tiếng đồng hồ và sau đó thì bị bất tỉnh khiến người ta phải khiêng ra ngoài.

Nếu gã tìm ra cách chứng minh được rằng cậu Delaney đánh thuốc mê cô gái để cưỡng hiếp và được Sophia Delaney tiếp tay thì bài báo của gã sẽ nổi đình đám biết chừng nào!

Gã khó nhọc đứng lên, chân căng tê cứng. Gã tự hỏi không biết cậu Delaney mang cô gái đi đâu. Gã biết chắc rằng cô ta không trọ trong khách sạn. Vậy thì người ta đã nhét cô vào đâu để chờ cô đã rượu hoặc đã thuốc mà người ta đã tiêm vào?

Joe rời chỗ nấp nhẹ nhàng tiến về phía thang máy. Thế rồi chợt nghĩ rằng nếu bấm gọi ở đây có thể gây nguy hiểm, gã liền quyết định đi bộ lên tầng trên.

Khi đến lầu ba, gã bấm nút và trong lúc chờ cabin đi xuống, gã dựa lưng vào tường, dự định sẽ bắt đầu lục lọi trên tầng thượng, đi xem khắp các phòng trống cho đến khi tìm ra cô gái ở trong ấy.

Một lúc sau, gã lạnh mình điếng hồn, mồ hôi chảy ròng ròng khi đứng đối diện với cái xác của Lucille Balu.

Cô gái nằm ngửa người, chân co lại, váy tuột khỏi đầu gối. Khuôn mặt tím ngắt thắt lại trong dáng vẻ kinh hoàng của cô khiến Joe cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy suốt sống lưng. Dấu vết của một sợi dây siết chặt nơi cổ in hằn rõ rệt trên làn da mịn rám nắng. Những ngón tay dài, thon quắp lại vào lúc hấp hối. Đôi mắt lồi ra trừng trừng của người chết nhìn vào người sống.

Joe cố gắng lắm mới quay mình lại được và loạng quạng đi xuống thang gác.

Trong tiền sảnh, người gác đêm ngồi sau quầy đang giờ từng trang báo Paris Match. Anh ta ngạc nhiên thấy Joe từ trong thang gác bước ra chập choạng rồi đi qua tiền sảnh và biến sau cánh cửa xoay.

Nhận đúng là Joe, người gác nhăn mặt khó chịu. Y đoán chừng rằng gã nhà báo say nằm ngủ quên đầu đó, và khi thấy gã đi ra không làm ồn ào gì cả mới thở một hơi dài nhẹ mình.

Joe bước thẳng không nhìn ngang nhìn ngửa vì đầu óc đang tê cứng như đóng băng.

Chỉ đến khi đến đường Foch, trước khách sạn Beau Rivage khiêm nhường mà hãn ở trọ và khi vào phòng rồi gã mới hơi tỉnh hồn và suy nghĩ về những điều mắt thấy tai nghe.

Phản ứng đầu tiên là gã định báo cho Manley. Trong một việc quan trọng như thế này gã cần phải có người nhờ cậy cho nên mặc dù trong túi chỉ còn ít tiền gã cũng muốn nhắc ống điện thoại lên để gọi về Hollywood. Nhưng gã chợt dừng lại ngay. Một ý nghĩ vừa thoáng hiện trong đầu, gã liền nằm dài ra để xem xét, cân nhắc thật kỹ.

Nhờ chiếc máy ảnh Rolleillex, Joe đã nắm được bằng cứ không thể bài bác được là Lucille Balu đi vào căn hộ nhà Delaney lúc bốn giờ. Viên pháp y có thể xác nhận giờ chết của cô gái chỉ sai chạy trong nửa tiếng đồng hồ, nhưng Joe thì gần như chắc chắn là cô ta chết trong khoảng từ bốn giờ đến năm giờ kém mười lăm, nghĩa là khoảng thời gian mà Delaney còn ở trong nhà.

Thế nghĩa là cậu Delaney con hay Sophia đã giết cô gái, tuy nhiên Joe thấy ít khả năng Sophia làm việc đó. Có lẽ cô ta là đồng phạm thì có phần đúng hơn.

Nhất định là có một cách chắc chắn để giải quyết tình thế. Thế thì cần gì đến Manley? Cần gì cho gã phải mất công đi viết một bài báo? Joe chỉ cần đi tìm ông triệu phú Delaney và bắt ông ta mua sự im lặng của gã đủ để gã sống sung sướng, an lành đến hết cuộc đời.

Delaney có thể khạch ra đến nửa triệu đô la, Joe sẽ về nghỉ hưu đâu đó trong vùng Riviera nắng ấm, mua một cái vila nhỏ, kiếm một con bé xinh đẹp cho vui cửa vui nhà. Gã có thể thôi không cần cạnh tranh với bọn con nít cứ muốn đập trên xác gã mà đi. Sung sướng làm sao là gã có thể vứt đi không còn cần đến Manley nữa!

Gã bỗng nhú mày, lấy tay xoa mãi trên cái mũi đỏ và sần sùi. Một ý nghĩ không thuận lợi vừa thoáng qua trong trí lúc gã hồ hởi xây dựng tương lai xán lạn.

Nếu gã đi gặp Delaney đòi hỏi nửa triệu đô la để chịu im lặng tức là gã đã phạm tội tống tiền rồi. Nếu Delaney không chịu mặc cả, Joe thấy mình có triển vọng đi thăm bót cảnh sát như chơi. Mặt khác, nếu Delaney chịu trả có

nghĩa là Joe phải im lặng thì gã thành tông phạm của một vụ giết người, chẳng may nếu bị tóm thì gã phải ngồi gở lịch mệt nghỉ!

Nghĩ đến đây, Joe lại có ý muốn gọi điện thoại cho Manley để kể cho lão ta đầu đuôi câu chuyện và mặc cho lão ta tính toán. Nhưng vừa với tay lên máy, gã đã ngừng lại. Gã nói to để đánh bạt sự ngần ngại của mình:

– Khoan đã. Hãy chờ một ít lâu xem tình hình biến chuyển ra sao rồi hãy liệu. Mình đã có các bức ảnh rồi thì không việc gì phải hấp tấp. Nếu cảnh sát nghi ngờ thằng bé thì Delaney không biết chừng sẽ vui mừng chịu mua các bức ảnh đó để cứu thoát con trai. Cho nên tốt hơn hết là hãy thu mình lại chờ xem. Chà, có thể là gay đẫy nhưng thế nào mình cũng thành công. Dịp may hiếm có trong đời, chớ bỏ qua!

Gã đưa tay vặn tắt đèn. Đã bốn giờ hai mươi sáng. Gã buồn ngủ muốn chết được cho nên khi đèn vừa tắt là gã nhắm mắt và không còn biết trời đất gì nữa. Gã nằm mơ thấy mình đang mang cái xác dẫm máu của vợ đi trong hành lang khách sạn Piazza.

Còn Lucille Balu thì nhảy tưng tưng bên cạnh, miệng cười toe toét.

Chương sáu

Vào lúc sáu giờ mười lăm, một người bồi đi làm, đến phòng nhân viên ở lầu ba, thấy cửa thang máy mở liền tạt qua định đóng lại.

Vài phút sau, nhận được cú điện thoại hốt hoảng của hãn, phó giám đốc Vesperini và Cadot, viên thám tử của khách sạn liền chạy đến nơi. Cadot nói ngay:

– Xin ông gọi báo thanh tra Devereaux, tôi ở đây canh chừng. Nên trưng bảng “Có sự cố” ở các tầng lầu cho người ta khỏi sử dụng thang máy.

Trước khi chạy đi báo cảnh sát và ban giám đốc, Vesperini bảo người bồi phòng đang đứng chết sững đi làm các tấm bảng kia.

Khi còn lại một mình, Cadot quan sát kỹ xác chết. Cô gái bị thắt cổ trong thang máy chẳng? Chuyện khó tin. Cô không phải là người trọ ở khách sạn, chắc là cô đến đây để tìm ai đó.

Hãn khép cánh cửa sắt, đứng dựa vào đó trong bụng tự hỏi cô gái đến tìm ai và vì lẽ gì cô lại bị giết.

Hãn còn đang suy nghĩ thì mười phút sau thanh tra Devereaux thuộc Đội Hình sự xuất hiện nơi cái thang máy thứ hai ở đầu bên kia hành lang, theo sau có bốn cảnh sát mặc thường phục.

Sau vài phút bàn luận ngắn ngủi, Cadot được phép đi cạo râu để thanh tra bắt đầu làm việc.

Thanh tra Devereaux người thấp bé, to bè, tuổi gần năm mươi. Ông ta có khuôn mặt tròn, mũi nhỏ khoằm, miệng mỏng mím lại và đôi mắt bé tí xiu nhưng long lanh sáng quắc. Ông là một thám tử tài ba nổi danh là người có tư cách. Ông đứng quan sát một lúc xác cô gái mà ông đã thấy thỉnh thoảng có hình đăng trên báo Jour de France và Paris Match. Vụ này thế nào cũng sẽ gây ồn ào và hãn là không dễ giải quyết đâu.

Nhất định cô gái không phải chết trong thang máy. Như thế cô phải bị giết ở một trong năm trăm phòng của khách sạn. Nhưng khách sạn ở đây toàn là thuộc hạng giàu có sang trọng nên hẳn ông phải tiến hành công cuộc điều tra thật tế nhị và thận trọng.

Việc đầu tiên phải làm là đem cô gái ra khỏi thang máy. Sau khi ra lệnh chụp hình ngay, ông tiến đến chỗ ông phó giám đốc đang đi đi lại lại gần đó hỏi xem có nơi nào đặt nạn nhân sau khi thợ ảnh làm việc xong không.

Vesperini bảo chỉ có thể đưa vào một buồng tắm vì các phòng đều có người cả. Devereaux gật đầu ưng thuận.

Mười phút sau, xác cô gái được chuyển vào một buồng tắm, đặt nằm ngay trên sàn. Giữa lúc ấy người pháp y đã đến và Devereaux để mặc lão ta một mình xem xét.

Trong thang máy, các nhân viên của ông đang lấy dấu tay. Ông cũng để họ làm việc, đi xuống tiền sảnh cùng với phụ tá Guidet và Vesperini.

Ông này nhường văn phòng cho thanh tra có chỗ lấy khẩu cung tạm thời. Sau khi ngồi vào chiếc bàn gỗ hồ đào to tướng, Devereaux cho gọi người gác cửa.

Theo kinh nghiệm, ông biết rằng trong khách sạn bao giờ người gác cửa cũng là kẻ để ý đến người và việc nhiều nhất. Cảnh sát đã từng nhờ nhiều người gác mà khám phá ra các vụ án mạng xảy ra ngay trong khách sạn.

Người gác cửa Piazza vừa đến nhận việc trong ngày xong. Lão bước vào, bắt tay thanh tra vì vốn quen biết trong những chuyến đánh boule có thanh tra gặp dịp rảnh rang tham dự. Người gác cửa đã biết chuyện gì xảy ra rồi nên Devereaux khỏi mất công thuật lại đầu đuôi. Ông bắt đầu cuộc thẩm vấn ngay không cần vòng vo.

– Anh biết cô gái vào khách sạn lúc nào không? Người gác cửa nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Vào khoảng bốn giờ chiều.

– Bốn giờ chiều à? - Devereaux ngạc nhiên lặp lại. - Vậy ra cô gái đã ở trong khách sạn đến hơn mười bốn tiếng đồng hồ? Cô ta có nói vào thăm ai không?

– Không. Cô ta đi qua tiền sảnh, bước thẳng lên thang gác rất tự nhiên như đã biết chắc là đến đâu vậy.

– Cô ấy không sử dụng thang máy à?

– Không.

– Như thế có thể là cô ta lên lầu một hoặc lầu hai vì nếu lên cao hơn tất cô phải dùng thang máy.

Người gác cửa gật đầu đồng ý.

– Chắc là đúng đấy.

– Có ai tìm cô ta không?

– Khoảng sáu giờ ba mươi, một nhà báo hỏi cô ta rời khách sạn chưa.

Người gác cửa trả lời sau một lúc suy nghĩ. - Tôi có nói là chưa.

– Ai thế?

– Ông Joe Kerr. (Nghe giọng của người gác cửa, Devereaux biết rằng lão ta không coi trọng anh nhà báo này lắm). Hẳn ta làm cho một tờ báo con heo, Nhòm lỗ khóa, hình như vậy thì phải. Tôi không thích thấy hẳn lảng vảng nhiều trong khách sạn. Hẳn luôn luôn say sưa và dờ bần hết chỗ nói.

Devereaux nắn nót viết trên tờ giấy để trước mặt: Joe Kerr. Phóng viên nhiếp ảnh. Hỏi thăm L.B. lúc mười tám giờ ba mươi.

– Ông ta có nói vì sao đi tìm con bé không?

– Không. Trước đó một chút, hẳn cho tôi một ngàn quan để tôi báo cho hẳn biết khi một người trong gia đình Delaney trở về. Vốn biết thẳng cha đó quá, tôi cũng hơi ngạc nhiên là tại sao hẳn dám nhả ra một ngàn quan. Devereaux vốn là dân say mê điện ảnh nên biết tên tất cả đào kép cùng những nhà sản xuất phim.

– Delaney à? Nhà sản xuất người Mỹ phải không?

– Đúng vậy. Ông Delaney, vợ ông ta và người con trọ ở đây. Devereaux ghi lại.

– Có ai khác hỏi cô gái không?

– Không.

Devereaux nhú mày, ngẫm nghĩ mân mê cây bút chì. Ông ta cứ tưởng là có thể moi ở người gác cửa những tin tức có ích hơn các thứ vừa qua. Tất nhiên là bước đầu cũng có đấy nhưng thẳng cha Joe Kerr có quan tâm tới con bé thì hẳn cũng chỉ là trong vòng nghề nghiệp mà thôi. Với lại hẳn ta hỏi vào lúc sáu giờ rưỡi nghĩa là lúc cô kia đã ở trong khách sạn hai tiếng rưỡi đồng hồ rồi.

Ông cảm ơn người gác cửa và hứa rằng nếu cần thì ông sẽ nhờ thêm.

Sau khi người nhân viên bước ra, Devereaux bốc máy xin liên lạc với buồng tắm trên lầu ba nơi người pháp y đang khám xét xác chết.

– Sao, có gì mới không, - ông thanh tra lên tiếng hỏi viên y sĩ đến đầu dây.

– Các anh thì lúc nào cũng nôn nóng! - Ông thầy thuốc càu nhàu. - Tôi chỉ có thể nói là cô ta chết vào khoảng ba giờ, ba giờ rưỡi đến bốn giờ rưỡi chiều hôm qua. Không sớm không muộn. Cô ta vào khách sạn lúc bốn giờ kém vài phút. Như vậy là người ta giết cô ta trong khoảng bốn giờ đến bốn giờ rưỡi.

– Chỉ có thể thôi à?

– Cô ta bị thắt cổ, rất có thể là dây treo màn. Có dấu xoắn in nơi cổ.

– Chắc có thể dễ tìm nơi nào có sợi dây đó.

– Nhờ ông nói với Benoit chụp ảnh ngay vết xoắn đó. Bảo hẳn rửa ảnh ngay và đưa cho tôi một tấm. Còn ướm cũng được.

– Để tôi bảo hẳn, nhưng như thế thì lại trễ việc của tôi mất.

– Quan trọng lắm đấy. Còn gì nữa không?

– Tôi còn tìm thấy những mảnh da dưới móng tay phía phải của nạn nhân. Chắc là cô ta cào cấu tên sát nhân lúc bị giết. Xem xét số lượng da tôi chắc là tên tội phạm hẳn phải có đến ba vết cào sâu dưới cổ tay hoặc là cánh tay gì đó.

Devereaux gật đầu, nháy mắt.

– Tốt lắm.

Ông gác máy quay lại nhìn Guidet đang ngồi trên cạnh bàn theo dõi câu chuyện. Ông nói:

– Chắc không khó như tôi tưởng đâu. Tôi muốn anh tìm xem cô ta trọ nơi đâu. Cô ta làm việc cho Công ty điện ảnh Paris đây. Anh hỏi nơi đó thì người ta sẽ cho biết. Anh cố gắng tìm xem thời biểu của cô ngày hôm qua, nhất là từ lúc hai giờ đến bốn giờ chiều. Tập trung tất cả mọi người cần thiết vào vụ này nhưng phải làm thật kỹ. Anh cũng lo đi tìm một người tên là Joe Kerr đem về đây cho tôi. Lúc xuống dưới nhà, anh bảo Cadot đến gặp tôi.

Guidet bước nhanh ra cửa.

Vài phút sau Cadot bước vào, râu tóc đã cạo và chỉnh tề trong bộ y phục keng nhất. Khi hẳn ngồi xuống, Devereaux lên tiếng hỏi:

– Anh có thấy cô gái đi vào khách sạn không?

– Rất tiếc là không. Theo thường lệ lúc bốn giờ tôi rảo một vòng quanh các hành lang. Lúc đó gần như không ai ở trong phòng cả nên tôi phải đi tuần để tránh biến cố. Trong thời gian có Đại hội, với bao nhiêu khách ngoại quốc đến trọ ở đây, bọn trộm cắp rất có thể dễ dàng len vào các tầng lầu để tính chuyện khua khoảng.

Devereaux nhăn mặt gật đầu.

– Nếu tôi hiểu đúng thì người ngoài dễ dàng đi vào đây sử dụng một phòng để giết người rồi đi ra phải không?

– Nói dễ dàng thì cũng hơi quá nhưng mà nhiều khách trọ cũng quá lơ đãng cứ để quên chìa khóa nơi ổ rồi ra đi. Có thể sử dụng một phòng vắng người nhưng như vậy là liều quá.

– Điều đó cũng có thể xảy ra, không nên bỏ qua nhưng mà tôi không nghĩ là sự việc đã hẳn như vậy. Tôi cho là cô gái bị một người trong khách sạn giết. Và vì cô ta chết vào khoảng bốn giờ đến bốn giờ rưỡi thì chắc tên sát nhân đã giấu xác cô ta đến khi có dịp thuận tiện để lùa nó vào thang máy. Cứ kể ra thì hẳn tính cũng khéo đấy. Dù sao thì tôi cũng có thể cam đoan với anh là cô ta không phải bị giết ở lầu ba đâu. Lúc vào cô ta không đi thang máy, chỉ riêng điều đó đã khiến tôi nghĩ là cô ta lên lầu một hoặc lầu hai thôi. Anh có thể tìm xem ai đã sử dụng thang máy lần chót trước khi phát hiện xác chết không?

Cadot mỉm cười nhũn nhặn.

– Tôi đã làm rồi. Thang máy vận hành tự động không có người theo từ ba giờ sáng trở đi. Vào giờ đó nó nằm ở tầng trệt trong tầm mắt của người gác đêm. Vào khoảng ba giờ rưỡi hay bốn giờ gì đó không nhớ rõ hẳn thấy đèn đỏ bật sáng chứng tỏ bên trên có người gọi. Khoảng mười phút sau, đèn lại sáng lần thứ hai chứng tỏ là có người sử dụng để đi lại giữa các tầng lầu. Tôi có thể xác quyết không sai lầm là tên sát nhân đã sử dụng thang máy vào lúc đó. Sau đó thang máy không thấy đi chuyển lần nào.

Devereaux cầm cúi ghi chép.

– Lúc đi tuần anh có gặp ai không? Kẻ nào đó không có lý do lảng vảng trên các hành lang?

Cadot gật đầu xác nhận.

– Ở lâu hai tôi gặp một phóng viên nhiếp ảnh. Tôi tóm được hắn đang nghe ngóng trước cửa căn hộ số 27.

– A! Ai thế? - Devereaux giật mình hỏi.

– Một người tên là Joe Kerr. Tôi...

– Ờ, tôi biết rồi, - Devereaux ngắt lời. - Tôi có nghe được vài điều về hắn. Tôi bắt đầu chú ý đến hắn rồi đó. Hắn làm gì trước cửa nhà Delaney?

– Hắn phân trần là phía dưới văn phòng người ta nói ông Delaney có mặt ở nhà.

– Đúng không?

– Không. Người con Delaney có mặt thực nhưng anh ta đã đi ra vài phút trước khi tôi bắt gặp Kerr đứng trước cửa.

– Vậy là bên trong không còn ai khác?

– Không.

– Lúc đó là mấy giờ?

– Năm giờ kém mười lăm.

Devereaux lấy đầu bút chì gõ mũi, cất tiếng nho nhỏ như để nói với mình:

– Lúc đó không cách xa giờ cô gái bị giết là mấy. Tên Kerr như vậy là đã có mặt bên trong khách sạn gần với giờ chết của cô kia.

– Tôi thấy hình như vậy.

– Anh có biết hắn rời khách sạn lúc mấy giờ không?

– Tôi đang nghĩ đến chuyện đó. Tôi sẽ đi hỏi người gác đêm xem. Cadot trở lại vài phút sau đó.

– Người gác đêm nói rằng hắn thấy tên Kerr đi ra lúc bốn giờ kém năm sáng nay.

Devereaux đang gõ gõ cây bút chì trên bàn thăm nghe đến đó vụt ngồi bật lên.

– Hắn có nói làm gì trong khách sạn vào giờ ấy không?

– Không. Hắn ta đi xuống thang gác và người gác đêm thấy hình như hắn đã quá chén. Nghĩa là hắn đi liếng xiếng. Đi ra không nói một tiếng nào.

– Khớp rồi. Chính vào khoảng giờ ấy có ai nhét xác cô gái vào thang máy. (Devereaux xem lại các điều ghi chép). Cô gái bị thắt cổ bằng một sợi dây treo màn. Phòng nào cũng có dây ấy phải không?

Cadot tỏ dấu không biết.

– Tôi không rõ nhưng cũng dễ kiểm tra.

– Anh đi hỏi xem, - Devereaux nói. - Nếu mỗi lầu có một loại dây riêng thì mang mẫu lại đây cho tôi.

Cadot nói sẽ cố gắng hết sức rồi bước ra.

Devereaux ngồi dựa ngửa vào lưng ghế da. Ông châm điếu thuốc, lông mày nhíu lại và mắt đăm đăm nhìn vào bức tường trước mặt.

Benoit - người thợ ảnh của sở cảnh sát bước vào để lên bàn một tấm âm bản còn ướt.

– Đây rồi ông thầy. Phải trở về labô mới có thể làm hơn được.

Devereaux quan sát bức ảnh. Ông lấy ra một kính lúp rồi chú ý mình trên tấm ảnh. Rồi ông ngừng đầu lên, đặt cái lúp xuống.

Không đến nỗi nào. Sợi dây đã bị giãn ra: có vết rạn rất rõ, thế thì ta tìm ra sợi dây kia không khó lắm.

Lúc Cadot trở lại thì ông đang còn xem xét tấm âm bản. Cadot cầm hai sợi dây, một xanh lá, một màu đỏ.

– Lầu một và lầu hai chỉ có các loại này mà thôi. Ông cần những thứ này phải không?

Devereaux xem xét hai sợi dây, bỏ sợi dây xanh sang bên, nhìn lại sợi dây đỏ thật kỹ rồi ngửa người trên ghế mỉm cười nhìn Cadot.

– Sợi này ở đâu?

– Lầu hai.

– Gấp lên! Bây giờ thì chúng ta đã biết cô gái bị giết bằng một sợi dây thuộc loại này, tức là vụ sát nhân đã xảy ra trong một phòng ở lầu hai đấy. Tôi muốn có một danh sách các khách trọ ở lầu hai!

Chuông điện thoại reo.

Cadot bốt máy lên rồi đưa ông thanh tra.

– Gọi ông. Guidet đang ở đầu dây.

– Tôi đang ở khách sạn con bé thuê, - Guidet nói. - Jean Thiry, bầu của cô ta, sẽ đến gặp ông ngay. Người ta thấy con bé nói chuyện với một người

thanh niên trên bãi vào lúc bốn giờ kém mười lăm chiều qua. Hai nhân chứng đều xác nhận đó là Jay Delaney, con của nhà sản xuất điện ảnh.

Devereaux im lặng khiến Guidet lo lắng hỏi:

– Ông nghe tôi nói không, ông thầy?

– Nghe... Tôi đang suy nghĩ. Tôi muốn nói chuyện với anh chàng Joe Kerr. Gấp lên. Anh cố tìm cho ra hãn. Động viên tất cả những người ta có thể có được.

Ông bỏ máy xuống quay sang Cadot.

– Jay Delaney... Anh biết gì về hãn không? Gadot nhún vai.

– Hãn tuổi chừng hăm mốt, hăm hai gì đó. Hãn có dáng hiền lành, có giáo dục. Cả nhà Delaney đều khá dễ chịu. Ông Delaney thì giàu khỏi nói rồi.

– Anh đi xem thử người thanh niên đó có mặt ở khách sạn này vào giờ có vụ giết người không.

– Để tôi xem, - Cadot nói và đi ra.

Devereaux cầm cây bút chì và vẽ ngoằn ngoèo trên tờ giấy thấm. Ông vẫn còn vẽ và hút thuốc lúc Cadot trở vào.

– Người con trai của Delaney về nhà đúng ngay trước bốn giờ. Sau đó bà Delaney cũng về tiếp theo.

– Bà Delaney à?

– Phải. Nhân viên tiếp khách nhớ rằng bà ta hỏi chìa khóa, người ấy trả lời là cậu Delaney vừa bước lên nhà.

Devereaux bĩu môi rồi lấy bút chì gõ lên.

– Như vậy là bà Delaney có mặt với cậu con ghê vào giờ cô gái bị giết à? Cadot nhìn ông với đôi mắt dò hỏi.

– Ông có vẻ như nghĩ rằng ta có chuyện phải làm với...

Devereaux nhún vai.

– Chuyện gì cũng phải nghĩ tới, nhưng gần như chắc chắn là hãn ta không can dự gì đến đó cả. Được rồi, ta sẽ xem Kerr có điều gì hay để kể lại cho chúng ta nghe không. Tuy nhiên, hãn lại là một thằng nghiện rượu... (Ông nhú mào). Điều tôi thắc mắc là không biết vì cớ gì người ta giết cô gái ấy.

Ông giở máy điện thoại gọi người pháp y:

– Ông có thấy dấu vết cưỡng dâm không? - Ông nói khi người thầy thuốc đến trả lời.

Ông lắng nghe một lúc rồi buông máy đánh cụp lâu bầu:

– Không có hiệp dâm, không có toan tính hiệp dâm. Thế thì vì lẽ gì cô gái bị giết?

Ông lại nhú mày vẽ nguệch ngoạc không suy nghĩ trên tờ giấy.

^b***\$b

Sau tám giờ một lúc, Jay mới thoát ra giấc ngủ nặng nề. Hắn ngóc đầu nhìn đồng hồ, nhãn mặt lại trèm kín dưới chăn rồi nhắm mắt lại.

Hắn đang nghĩ tới Ginette thì bỗng nhiên ý nghĩ lại chuyển qua Lucille Balu.

Trong một thoáng, hắn rùng mình khó chịu nhưng lại nhún vai lệp đi lệp lại rằng chẳng có gì đáng lo đâu. Hắn đã mang xác đi rồi, cảnh sát không có lý do gì nghi ngờ hắn cả. Giết người vô cớ là cả một bài toán khó giải quyết vô cùng.

Hắn tự hỏi không biết người ta đã tìm thấy xác chưa. Hắn bỗng cảm thấy óc tò mò thúc đẩy nên nhóm dậy giờ điện thoại gọi mang bữa ăn sáng lên phòng.

Hắn bước ra khỏi giường và đi tắm. Đang chải tóc thì người bồi phòng bước vào đặt lên bàn mâm bữa sáng.

Jay nhìn với vẻ tò mò thích thú gương mặt của người nhân viên có dáng lăm lì khó tả.

– Sáng nay có chuyện gì thế? - Hắn làm vẻ thản nhiên vừa xỏ tay vào áo vừa hỏi.

– Xin lỗi, ông hỏi gì?

– Hình như tôi có nghe một chút náo động trong khách sạn. Có ai bệnh chãng?

– Thưa ông, tôi không biết.

Jay nóng nảy phẩy tay cho hắn ra rồi bước đến bên cánh cửa sổ đã mở rộng.

Hai chiếc xe cảnh sát đang đậu trước khách sạn. Jay lùi lại buông tấm màn xuống, miệng điếm một nụ cười nhợt nhạt. Vậy là người ta đã phát hiện xác chết rồi!

Bụng hắn như thắt lại, Jay rót ly cà phê nốc một hơi. Sau đó hắn bước qua phòng tắm cạo râu thật nhanh.

Hắn mặc một cái áo sơ mi, cái quần vải, đi đôi giày nhẹ rồi hướng về phía cửa.

Chợt nhớ đến ba vết cào xước trên cánh tay, hắn liền cúi xuống nhìn. Chúng hơi sưng lên, vết đỏ nổi bật lên trên lớp da rám nắng. Hắn nghĩ nên cẩn thận che chúng đi liền lấy áo vét tông mặc vào.

Khi bước ra hành lang điểm đầu tiên đập vào mắt hắn là tấm bảng “có sự cố” treo trên cửa thang máy. Như vậy là cuộc điều tra bắt đầu rồi. Hắn nhận thấy mình càng lúc càng hoang mang hơn. Dù sao thì có lẽ sự việc xảy ra càng lúc càng sôi động hơn là hắn tưởng.

Hắn lững lững theo thang gác bước xuống. Trong tiền sảnh hình như nhịp điệu hoạt động điều hòa thật trơn tru ngày thường vẫn tiến triển đều đặn. Tất cả nhân viên đều người nào việc ấy.

Hắn đi ngang qua dãy cabin điện thoại rồi tiến đến một chỗ từ đó có thể nhìn thông suốt cả tiền sảnh. Không thấy có một cảnh sát viên mặc sắc phục nào khiến cho Jay hơi thất vọng. Cả khách sạn hình như coi việc phát giác một xác người trong thang máy là chuyện bình thường không có gì quan trọng.

Hắn bước đến mua tờ New York Time rồi chọn một cái ghế ngồi đọc báo mà có thể quan sát được cửa ra vào không ai nghi ngờ gì.

Hắn ngồi đấy khoảng mười lăm phút lơ đãng đọc tờ báo thì có một người bước vào, cao lớn, vai ngang, gương mặt nghiêm khắc, mắt sắc long lanh. Lão đi qua Vesperini, nhận cái chào của viên phó giám đốc rồi đi vào văn phòng đặt phía sau quầy tiếp khách

“Thế là đúng rồi, Jay nói với mình. Họ đang ở trong ấy tranh luận về phương sách phải thi hành. Nhưng mình cam đoan rằng bọn họ tha hồ lúng túng”

Hắn rút bao thuốc lấy ra một điếu đốt lên vừa lúc cánh cửa thang máy đầu kia mở ra nhả Jean Thiry và Guidet. Người bầu vừa đi xác nhận cô gái được anh ta bảo hộ đã chết. Jay đoán như thế vì thấy mặt anh ta tái xanh.

Jay thấy hai người đó đi vào văn phòng đặt phía sau quầy tiếp nhận. Hắn tiếc rẻ vô chừng là không được nghe người ta bàn tính gì vì ghế ngồi ở xa nhưng hắn cũng tự khen đã chọn chỗ có thể thấy một phần diễn biến xảy ra.

Thiry phải chịu một cuộc điều tra của Devereaux và ông này rất nường nhẹ vì thấy sự xúc động mạnh mẽ hiện trên nét mặt anh ta. Thiry kể rằng anh ta có nhận một lời nhắn tin của cô gái nói rằng cô đi chơi ở Monte Carlo. Devereaux bảo Guidet hỏi các nhân viên chuyển thì không ai nhớ rằng kẻ nào đã đọc lời nhắn ấy qua điện thoại. Devereaux nói:

– Chắc chắn là không phải cô gái đã gửi bức điện ấy. Kẻ sát nhân gửi đi để trì hoãn thời gian truy lùng thôi. Anh có thấy nguyên nhân nào cô ta bị giết không?

Thiry lắc đầu.

– Không. Đây chỉ là hành động của một thằng điên mà thôi. Ai lại có thể làm hại một cô gái như thế. Cô ta gần như chỉ là một đứa bé con.

Anh ta xì mũi thật to để che giấu xúc cảm. Devereaux nhìn lại trong quyển sổ ghi chép rồi tiếp:

– Anh có cho biết là ông Delaney quan tâm đến tương lai nghề nghiệp của cô ta phải không? Hai người có hẹn vào lúc chín giờ, đúng không?

– Đúng. Ông ấy muốn gặp cô ấy. Tôi và Balu đã hẹn nhau trước là sẽ gặp ở quầy rượu vào lúc sáu giờ nhưng khi đến đó thì tôi nhận được lời nhắn tin kia. Vì cảm thấy ông Delaney sẽ giao cho cô một vai nên tôi đi Monte Carlo ngay để đem cô ấy về nhưng không gặp.

– Còn gì nữa! Cô ta đã chết rồi. Anh chia tay với cô ta ngoài bãi biển vào khoảng ba giờ rưỡi chiều rồi anh đi xem phim và gặp ông Delaney, có phải thế không?

– Phải.

– Tôi xin chia buồn với anh, anh Thiry.

Gương mặt của Thiry hiện lên vẻ chua chát tràn trề.

– Đúng. Đó là dịp may độc nhất trong đời cô và cả đời tôi. Chúng ta phải tìm ra kẻ giết cô và trừng phạt nó.

– Tất nhiên rồi, nhưng muốn được như vậy anh phải giúp chúng tôi mới được, - Devereaux nói tiếp. - Trước tiên xin anh cho biết cô ấy có thường mang xắc tay không? Khi tìm thấy cô ta trong thang máy thì không có nó, tôi lấy làm ngạc nhiên lắm. Thường thì phụ nữ nào cũng có xắc tay hay là một cái gì đại loại như thế.

– Cô ta có xước, chính tôi đã tặng cô... Một cái xước nhỏ làm bằng da tắc kè, có in tên tắt của cô trong ấy chứa hộp phấn, một khăn tay và ống son môi.

– Cũng có thể là cô ta để ở nhà trọ... Để tôi bảo họ tìm lại.

– Nhất định là cô ta không để lại khách sạn đâu. Tôi thấy lúc nào ra đi cô cũng có mang theo.

Deveraux ghi vài dòng trên tờ giấy để trước mặt ông.

– Còn điều này nữa, - Thiry nói tiếp. - Cô ấy luôn luôn mang theo một chuỗi ngọc nơi cổ. Tôi chắc là người pháp y đã tháo ra để kiểm xét xác cho kỹ vì tôi không thấy trên cổ của cô.

– Dây chuỗi à? Khi phát hiện trong thang máy, tôi không thấy cô ấy mang dây chuỗi. Tôi bảo đảm là đúng như thế. Anh còn có gì nói nữa không? Cô ta không có bạn trai à?

– Không. Cô ấy rất đứng đắn, chỉ nghĩ đến công việc thôi.

Thiry ra về xong, Deveraux ra lệnh đi tìm cái xước của Lucille. Sau đó ông qua tiền sảnh gặp người gác cửa, hỏi:

– Anh có nhớ là cô Balu mang một vòng chuỗi khi cô ta đi vào khách sạn không?

Người gác cửa suy nghĩ một lúc, mặt nhăn lại vì cố gắng, cuối cùng gật đầu xác nhận:

– Đúng rồi, cô có mang râu chuỗi. Tôi nhớ có nghĩ rằng màu xanh của ngọc rất hợp với màu da rám nắng của cô. Đó là loại lam ngọc, từng viên khá to.

– Anh có trí nhớ thật tài, xin có lời khen anh đấy.

Người gác cửa khoái trá nghiêng mình chào, cảm tạ.

Từ chỗ của mình, Jay rình rập tự hỏi không biết kẻ đang nói chuyện với người gác là ai. “Chắc là một thanh tra cảnh sát.” Lão ta đầy nét quan trọng và oai quyền: chắc lão ta phụ trách cuộc điều tra này.

Hắn chợt thấy người thám tử riêng của khách sạn mà hắn biết nhưng không quen vừa bước vào tiền sảnh và liếc mắt thật sắc về hướng của hắn. Người thám tử bước nhanh về hướng viên thanh tra. Jay lạ lùng nhìn hai người thăm thì rồi bỗng nhiên cả hai đều cùng nhìn một lượt về phía hắn.

Jay vì ham muốn tò mò xem diễn biến nên không biết rằng ngoài các nhân viên khách sạn lúc bấy giờ chỉ còn có hắn ngồi trong tiền sảnh và điều

này khiến người ta phải chú ý.

Tim hẩn vụt như thắt lại, hẩn quay mặt nhìn nơi khác và giả cứ tiếp tục đọc tờ báo đang cầm nơi tay. Tuy nhiên hẩn không nén được khỏi giật mình khi thấy viên thanh tra để người thám tử đứng tại chỗ và tiến thẳng về hướng hẩn ngồi.

Jay cảm thấy nổi lên cơn hoảng loạn chạy khắp toàn thân. Hẩn sửng người không nhúc nhích, mặc cho điều thuốc cháy đến đầu ngón tay còn người hẩn thì lạnh buốt.

Người thanh tra vẫn giữ vẻ mặt dửng dưng khi dừng lại trước mặt Jay và nhìn với ánh mắt thật sắc.

– Ông Delaney à?

– Đúng tôi, - Jay đáp giọng khàn đục.

– Tôi là thanh tra Devereaux của Sở cảnh sát Cannes. Tôi rất sung sướng nếu ông cho được tiếp chuyện một vài phút.

Jay đưa lưỡi liếm trên đôi môi khô khốc.

– Tại sao? Có gì xảy ra thế? - Mãi mãi hẩn mới lên tiếng.

– Xin ông chịu khó theo tôi, ta vào văn phòng trong kia nói chuyện tiện hơn, - Devereaux nói. - Xin mời ông...

Nói xong, ông ta quay lưng đi, không cần biết Jay có theo hay không. Trong khoảng mười giây đồng hồ, Jay như dán người trên ghế.

Chuyện gì thế này? Hẩn đã phạm phải sơ hở nào à? Họ đã bám theo vết của hẩn rồi chẳng? Người này có sắp bắt nốt hẩn không?

Hẩn lấy lại bình tĩnh, đứng dậy, dĩnh đạc bước qua tiền sảnh.

Bây giờ mới là lúc hẩn đứng trước thử thách lâu nay vẫn ao ước. Họ đâu có thể tìm ra bằng cứ nào để buộc tội hẩn?

Tuy nhiên sự lo sợ bóp nghẹt hẩn khiến hẩn thấy muốn nôn mửa và tim hẩn đập mạnh khi bước vào nơi có người thanh tra đang chờ hẩn.

Chương bảy

Chương tám

Ánh nắng xoáy vào gáy, Jay bước thong thả trên đường phố Antibes, hai tay đút túi quần bằng vải bông kẻ sọc, đôi mắt ẩn sau cặp kính râm.

Đi tới góc phố Foch thì hẳn dừng lại.

Ginette đã cho hẳn biết tiệm cà phê Quả cầu Vàng nằm ở giao lộ hai con phố. Chắc khách sạn Beau Rivage cũng không xa đây lắm.

Jay hơi ngần ngừ một chút trong khi một cô gái uốn éo trong chiếc rốp vải hoa, tay cắp cái túi to tổ chẳng bước vào khách sạn, theo sau là một người đàn ông tóc nâu với bộ cánh lờ lợt.

Jay bước qua đường và dừng lại trước Quả cầu Vàng. Đó là một tiệm cà phê nhỏ xíu nhưng được cái sạch sẽ, tiếp đón ân cần; ở hàng hiên kê năm cái bàn theo một hàng ngang dưới cái tấm bạt bằng vải xanh và trắng.

Ngồi vây kín bốn cái bàn là đám thanh niên đi nghỉ hè đang thưởng thức ly cam vắt hay nhấm nháp các cốc kem. Họ thờ ơ nhìn Jay bước vào ngồi cạnh cái bàn còn trống.

Hắn liếc nhìn trong căn phòng tối tăm và mát rượi. Một người đàn ông thấp bé, trạc năm mươi tuổi ngồi sau quầy. Gương mặt đầy thịt và nước da rám nắng, mái tóc bạc trắng cắt cao, đôi mắt xanh lóng lánh chỉ rõ ngay xưa lão là dân đi biển. Đó là Jean Bereut, cha của cô gái Ginette.

Ngay khi đó cô xuất hiện ở phía cuối tiệm và bước lại gần bàn Jay. Hẳn ngẩng cao đầu chào:

– Hêlô! Tôi đi ngang qua đây..

– Không nên để ông già tôi biết, - mặt cô đỏ rần và thì thầm.

Cô mặc chiếc rốp ngắn màu xanh nhạt, tóc buộc ra phía sau bằng một dải ruy băng xanh. Hẳn thấy cô thật duyên dáng và bất giác cũng cảm thấy đỏ mặt.

– Xin cô cho tôi một ly vermouth với đá cục, - hẳn nói rồi vội vã thăm thì - đêm nay tôi có mặt ở bến tàu. Tôi sẽ gặp cô chứ?

– Vâng, tôi sẽ đến.

Jay vừa nói vừa hít cảm chỉ cho cô gái thấy khách sạn Beau Rivage:

– Tôi sẽ chuyển khách sạn. Cô có biết cái kia không? Nó có tốt không?

Ginette trợn mắt.

–Ồ, không nên trọ ở đây! Đó là một ổ điểm đấy.

– Tôi không được biết.

Jay ngả người ra phía sau ghế và ngược mắt nhìn cô. Hẳn thấy một nốt ruồi nhỏ ngay dưới cằm cô gái và phải khó khăn lắm mới tìm được ý muốn ôm hôn cô. Hẳn nói tiếp:

– Chắc cô biết nhiều các khách sạn khác. Chỗ nào không đắt lắm.

– À..., - cô gái ngập ngừng nói, - ở đây chúng tôi có vài phòng nhưng tôi e rằng anh sẽ thấy hơi...

Jay toét miệng cười.

– Nếu cô nhìn thấy chỗ tôi đang ở hiện nay! Tất nhiên cũng khá sạch sẽ nhưng không có gì đặc biệt cả. Tôi cần phải đổi chỗ trọ. Nếu tôi có thể thuê một phòng ở đây...

– Được lắm. Giá thuê là năm trăm quan một ngày. (Ginette rụt rè liếc nhìn hẳn). Đắt quá phải không?

– Không, giá đó có thể thuê được. Nếu tôi quyết định đổi chỗ ở, tôi sẽ trực tiếp nói với ông già cô.

Jay không biết vì sao tự nhiên hẳn lại thích nói chuyện với cô gái. Hẳn muốn giữ chân cô gái ở bên hẳn nên cần phải tạo ra một cái cớ để kéo dài câu chuyện.

– Anh có định ở lâu không? - Cô gái hỏi.

–Ồ không lâu lắm đâu! Tôi phải đi Venise trong khoảng tuần tới. Hẳn mừng thầm trong bụng khi nhận thấy cô gái có vẻ thất vọng.

– À vâng!... Tôi phải làm việc, - cô vừa nói vừa bỏ đi.

– Hẹn tối nay nhé. Tôi chờ cô đấy.

Cô hơi khẽ gật đầu và đi vào cuối phòng. Jay uống cạn ly rượu và đốt điếu thuốc khác. Sau một lát, hẳn đứng lên đặt tờ năm trăm quan lên mặt quây.

Bereut thối lại tiền và nở một nụ cười thân thiện nói:

– Thưa ông, lần sau mời ông quay lại, chúng tôi rất hoan nghênh.

Jay cảm ơn và bước ra con đường chói chang ánh nắng, đi thong thả qua khách sạn Beau Rivage.

Hắn liếc nhìn một người phụ nữ khổng lồ ngồi sau bàn tiếp tân: bà ta có mái tóc hung và chiếc áo lót như muốn bật tung ra dưới hơi thở của bộ ngực đồ sộ.

Jay nghĩ thầm “Đó là mẹ Brossette trứ danh đấy! Mẹ ta có vẻ khỏe như một tên Thổ!” Hắn cảm thấy ớn khi nghĩ mình phải ra tay giết mẹ. Chẳng ngon ăn như cô gái Lucille Balu mảnh mai và duyên dáng đâu.

Hắn đi dọc vỉa hè có bóng râm xen lẫn những chỗ ánh nắng gay gắt rồi bất chợt hắn dừng phắt trước một tủ kính của một tiệm bán đồ trang sức.

Ngay giữa tủ kính có bày một chuỗi vòng đeo cổ bằng những hạt lớn ngọc lam. Những viên ngọc lam giống hệt như chuỗi vòng của Lucille Balu mà hắn vớt từng hạt một xuống dưới nước ở bến tàu.

Những viên ngọc này như thôi miên hắn. Hắn tự nhủ: “Trời cho ta gặp may rồi.”

Hắn bước vào tiệm và hỏi mua chuỗi ngọc đáng giá bốn nghìn năm trăm quan. Khi người bán hàng định gói lại thì hắn giơ tay ngăn.

– Khỏi cần. Tôi nhét vào túi như thế này cũng được rồi.

Hắn nhét vào túi và đặt tờ giấy năm nghìn quan lên mặt quầy, rút tiền thối vào túi và bước ra khỏi tiệm. Một vài mét bên cạnh đó, hắn bước vào một tiệm cắt tóc hỏi mua một con dao cạo có cán.

Người thợ cắt tóc rõ ràng ngạc nhiên. Gã ca ngợi với người khách những ưu điểm của loại dao cạo chạy điện nhưng Jay bướng bỉnh lắc đầu, cười nhạt nói:

– Không. Tôi cần con dao ngấn kiểu cũ. Phải đúng như thế. Nhưng hình như ông không có thì phải.

Phải sau một lát lục lọi khắp nơi, gã thợ cạo mới đặt lên quầy một con dao cạo, lưỡi sáng loáng dưới ánh nắng mặt trời.

– Đúng là thứ tôi cần, - Jay nói.

Hắn trả tiền, nhét vào túi cả bao và con dao rồi lại lượn qua trước mặt khách sạn Beau Rivage. Một cô gái còn trẻ ngồi thay mẹ Brossette. Đó là một

con nhãi bần thiêu, gầy gò, da mặt rám nắng và ngời ngáp vật trước tờ báo mở rộng, luôn giơ tay lên gãi đầu với vẻ buồn thiêu.

Jay cảm thấy đại đột nếu có ý định ra tay ngay trước khi trời tối; hẳn nghiên cứu kỹ lưỡng địa thế nơi này rồi quay trở về khách sạn Plazza. Tin tức về vụ giết người lúc này nổ ra như một trái lựu đạn ngay giữa các tay ký giả đang xúm đông xúm đỏ nơi đại sảnh khách sạn.

Trong hơn nửa tiếng đồng hồ lẳng nhặng bám quanh ông thanh tra Devereaux, họ hy vọng móc thêm một chi tiết đặc sắc gì nữa không. Nhưng ông này đang bận tổ chức việc lung sục gã Joe Kerr và tránh không muốn nói lộ ra sớm quá những kế hoạch của ông.

Khi Jay bước vào khách sạn, tiếng người bàn tán xôn xao, ầm ĩ khiến hẳn hiểu mọi người đã hay tin một cô gái bị ám sát rất bí mật ngay trong khách sạn.

Cố không để một ai chú ý đến hẳn, Jay len lỏi qua đám đông bước vào thang máy lên lầu hai. Đứng trong thang máy, hẳn thò tay vào túi đựng súng lục, dứt dứt sợi dây khâu các hạt ngọc.

Khi lên tới lầu hai, hẳn bước ra khỏi thang máy và thông thả đi trong hành lang.

Tới căn hộ số 27, hẳn dừng lại, lấy từ trong túi ra hộp thuốc lá và hơi ngoái đầu về phía sau nhìn lại.

Một gã đô con vững chãi như cái tủ đá ngời chòm hóm trên cao của thang gác. Gã đưa mắt nhìn hẳn.

Jay hờ hững châm thuốc và đến gõ cửa căn hộ số 30 là phòng trọ của Merril Ackroyd, một đạo diễn khá thân cận với cha hẳn. Jay biết ông này vừa đi Paris hai ngày và mới trở về sáng nay.

Jay cảm thấy hồi hộp, tim đập nhanh, hẳn nghe thấy tiếng chân bước ở bên trong và cửa mở.

Ackroyd thân hình bé nhỏ mảnh dẻ với mái tóc cắt cao, khuôn mặt bánh trai, rám nắng. Ngạc nhiên thấy Jay nhưng ông vẫn cười toác miệng với hẳn.

– Chà, té ra là anh. Vào đi, Jay! Tôi vừa mới trở về.

Jay theo chân ông vào phòng khách nhỏ. Hẳn nói:

– Tôi tự hỏi không biết ông về chưa. Ông đi đường bình yên chứ?

– Tuyệt lắm!

Ackroyd thắc mắc không biết cuộc viếng thăm này có ý nghĩa gì nhưng ông không muốn làm méch lòng người con trai của Floyd Delaney. Ông mời mọc:

– Anh dùng một ly nhé? Anh đã biết vụ ám sát chưa? Lúc này người ta chỉ bàn tán mãi về chuyện đó. Có đúng là Lucille Balu không?

– Đúng. Khách sạn đầy nhóc các anh cớm.

Hắn bước lại gần các tấm rèm không bị cột bởi các sợi dây mà buông thẳng xuống.

– Chà vụ này mới khủng khiếp làm sao! Ackroyd la lên với vẻ khích động. - Anh chờ tôi một chút nhé, tôi chưa kịp lấy đồ đặc trong va li ra nhưng trong đó có một chai uryki hiệu White Label. Để tôi đi lấy đũa anh.

Ông biến sang phòng bên cạnh.

Jay gỡ sợi dây buộc màu hồng điều ở cái móc ra rồi quấn vào ngón tay và nhét vào dưới áo sơ mi. Hắn lấy hai viên ngọc xanh trong túi và búng cho chúng lăn xuống gầm ghế trường kỷ.

Khi Ackroyd quay lại với chai rượu trong tay thì Jay đã ngồi bành chọc trong chiếc ghế bành.

– Con nhỏ thật đáng thương. - Ackroyd thở dài nói và rót rượu uryki ra hai ly. - Tại sao lại có một kẻ nào dám làm như vậy? Ông già anh nghĩ như thế nào? Hình như ông ấy có ý định ký một hợp đồng với cô ta thì phải.

– Tôi không rõ ông già đã biết chuyện này chưa, - Jay trả lời với vẻ ngây thơ. - Ông ấy đi Nice khi quả bom nổ ra.

Giờ chiếc ly lên, hắn cảm thấy tự hào vì tay hắn không run. Ackroyd nói tiếp:

– Theo ý tôi thì vụ này là do một thằng khủng gây nên. Tôi mong sao người ta sớm tóm cổ y! (Ông làm một hơi cạn). Khổ cho con nhỏ! Và tôi thương hại thằng cha Thiry. Trong chuồng của hắn không còn một con gà mái nào đáng giá cả.

– Ông được xem nhiều buổi trình diễn tuyệt vời ở Paris chứ? - Jay đột ngột chuyển đề tài câu chuyện.

Lời Ackroyd làm hắn thấy bứt rứt. Quí quái thế nào mà mọi người cứ tin rằng một thằng điên nào đó đã giết chết cô gái?

– Không có gì hay ho cả, - Ackroyd đáp.

Ông kể qua về chuyến đi Paris và hỏi Jay với vé ân cần hẳn có muốn làm thêm ly thứ hai không.

– Không, cảm ơn. Đã đến lúc tôi phải chuồn đây, - Jay vừa nói vừa đứng lên. - Ông có định đi Nice không?

Ackroyd nhồm người lên trong chiếc ghế bành.

– Tôi đã hứa cùng ăn trưa với ông già anh. (Ông liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay) Chà! Thế mà đã quá mười hai giờ trưa rồi!

Ông tiễn Jay ra cửa. Đúng lúc bước qua cửa, Jay nhìn thấy Guidet và ba anh cớm khác đang bước vào một căn hộ ở gần cuối hành lang. Họ không nhìn thấy hẳn và Jay bình thản trở về căn hộ của mình.

Khi đã vào buồng, hẳn rút sợi dây buộc ở phòng Ackroyd dưới lần áo sơ mi ra rồi cất vào trong những ngăn kéo của cái tủ com-mốt cùng với lưỡi dao và những hạt ngọc còn lại. Hẳn khóa ngăn kéo, cất chìa khóa vào túi rồi lại bước ra ngoài hành lang với cái khăn và áo bơi vắt trên cánh tay.

Người thám tử riêng của khách sạn ngồi canh ở vị trí trên cao liếc nhìn hẳn với vẻ dửng dưng.

^c***\$b

Lúc này hơn ba giờ chiều khi chuông điện thoại reo vang trong văn phòng của Devereaux đặt tạm thời tại khách sạn.

Người gọi là Guidet.

– Ông thầy, mời ông lên lầu hai, - Guidet nói với vẻ khích động. - Chúng tôi đã tìm ra căn hộ nơi cô gái bị giết rồi.

– Không rờn đấy chứ! - Devereaux kêu lên và vụt đứng dậy. - Tôi đến ngay.

Và ông hấp tấp chui vào thang máy đi lên lầu hai gặp Guidet đang chờ ở trước cửa căn hộ số 30.

– Sao? Devereaux nôn nóng hỏi.

– Một sợi dây cột tấm rèm bị mất và tôi tìm thấy ở dưới đất hai viên ngọc trên chuỗi vòng cổ của cô gái.

Một nụ cười đắc thắng làm bừng sáng gương mặt Devereaux.

– Vụ này bắt đầu rõ nét rồi đây. Ai trọ ở căn hộ này? Vesperini bước lại gần.

– Ông Merril Ackroyd. Đó là một nhà đạo diễn nổi tiếng. Tối hôm qua ông ta còn ở Paris và chỉ vừa mới trở về. Ông ta trở về lúc mười giờ một khắc.

– Như vậy buổi tối hôm qua căn hộ này không có người?

– Vâng đúng vậy.

Devereaux bước vào và đưa mắt nhìn quanh.

– Thế còn những viên ngọc?

– Chúng nằm ở dưới ghế trường kỷ. Tôi vẫn để chúng nằm yên tại đây chờ ông nhìn thấy tận mắt.

Hai anh cớm dịch chiếc trường kỷ để lộ ra hai viên ngọc nằm trên tấm thảm.

Devereaux cúi xuống quan sát nhưng không chạm tay vào.

– Không thấy các viên khác à?

– Không.

– Chắc trong khi vật lộn, chuỗi vòng cổ bị đứt tung ra. Những viên ngọc rơi tán nát trong căn phòng và tên sát nhân còn bỏ sót hai viên này. Thế anh nói là còn thiếu mất một sợi dây buộc phải không?

Guidet kéo những nếp gấp của tấm rèm ra. Sợi dây ở bên trái thì vẫn còn nhưng cái ở bên phải thì đã biến mất.

– Cứ để nguyên những viên ngọc nằm ở đấy mà chụp ảnh, - Devereaux ra lệnh. - Và xem có dấu tay trên chúng không?

Ông quay sang Vesperini hỏi:

– Chắc chắn căn hộ này được khóa khi ông Ackroyd đi vắng chứ?

– Vâng, đúng như vậy.

– Ấy thế mà có kẻ nào đã len vào đây. Làm thế nào lại xảy ra điều đó?

Vesperini nhún vai.

– Một kẻ nào đó có thể có chiếc chìa vạn năng nhưng theo tôi thì điều đó ít xảy ra. Một đôi khi các nữ hầu phòng cứ để cả chùm chìa khóa ngay ở trong ổ trên cánh cửa khi họ làm vệ sinh phòng...

Devereaux nói với người phụ tá:

– Anh cho người lấy dấu tay trong khắp căn phòng này. Tuy mất nhiều thời gian nhưng tôi yêu cầu phải thực hiện thật chu đáo. - Ông nói thêm với Vesperini: Ông cho chuyển ông Ackroyd sang một căn hộ khác được chứ?

Những người của tôi phải niêm phong căn hộ này ngay sau khi họ xong công việc.

Vesperine ngoan ngoãn đồng ý. Devereaux rời khỏi căn phòng và hất tay ra hiệu cho Guidet đi theo ông. Ông nói:

– Ngay bây giờ cần phải tìm gấp Kerr. Tôi sẽ thông báo nhân dạng hẳn với báo chí và, nếu đến hết trưa nay mà ta chưa tóm được hẳn thì tôi cho phép các tờ báo ra buổi chiều đưa tin về hẳn.

– Tuân lệnh, - Guidet nói. - Ông cung cấp cho họ một bài viết thông thường: may ra chúng ta thu nhận được những tin tức hữu ích về...?

– Đúng như thế. Trong khi đó anh đi tìm cho tôi Thiry và hỏi xem ông ta có nhận ra những viên ngọc không. Cho cả người gác cửa xem nữa.

Để Guidet sử dụng thang máy, Devereaux đi vào hành lang ở đó các phóng viên chặn đường ông lại.

Ông cho họ biết ông đang nôn nóng muốn tìm thấy Kerr và trao đổi với họ một lát nhưng cố tránh trả lời những câu hỏi thật cụ thể của họ.

Khi ông trở về văn phòng thì Guidet đang chờ để báo cáo:

– Người gác cửa nhận ra những viên ngọc này nhưng tôi không tìm được Thiry. Chắc ông ta ngồi ở rạp xi nê. Chúng tôi đã phát hiện một dấu vân tay rất rõ trên một trong hai viên ngọc.

– Chà tuyệt quá, - Devereaux vừa nói vừa ngồi sau bàn giấy. - Mặt khác tôi được một tay phóng viên của báo Nice Buổi Sáng cho biết Kerr trọ tại một khách sạn ngay trên phố Antibes.

– Chúng tôi đã phái người đi lùng sục tại các khách sạn trong khu vực này. Chúng tôi bắt đầu ngay từ chính phố đó.

– Thế các anh vẫn không thấy hẳn à?

– Không.

– Thế thì phải bắt đầu kiểm tra lại. Có thể hẳn trốn ở một góc nào đó. Anh cử cho tôi hai mươi người đến đấy và bảo với họ nếu không tìm thấy Kerr thì đừng có trở về. Bảo họ điều tra nơi các người bán hàng.

Guidet lộ vẻ ngạc nhiên.

– Hỏi những người bán hàng?

– Đúng. Có thể họ nhìn thấy hẳn ra vào khách sạn. Tôi muốn phải tìm cho bằng được hẳn, anh nghe rõ lời tôi chưa?

– Tôi tìm thấy một dấu tay trong thang máy tương tự như dấu tay ở trên viên ngọc. Tôi đã gửi đến Sở cảnh sát để họ đưa vào hồ sơ lưu trữ.

Một chuyên viên về căn cước bước vào phòng báo cáo: Devereaux lẩm bẩm:

“Nếu đúng là dấu tay của Kerr thì số phạm hãn đã giải quyết xong.”

Ông nóng nảy ra hiệu cho Guidet lui ra, gạt đầu cảm ơn người chuyên viên và lại cắm cúi vào đồng hồ sơ ghi chép xếp thành chồng cao trên mặt bàn.

Chương chín

Khi Jay rời khỏi bãi tắm thì đã quá năm giờ chiều. Hắn dùng ô tô đi đến bãi tắm ở Antibes để tránh gặp Sophia trước khi hắn ra tay hành động vì ở Carnes, không thể nào tránh khỏi những cuộc gặp mặt bất ngờ. Khi trở về, hắn cho xe chạy thong thả nối đuôi một dãy xe hơi. Hắn quyết định đến tiệm Quả Cầu Vàng làm một ly và cảm thấy phấn khởi vì sắp gặp lại Ginette.

Hắn đậu xe ngay cạnh một sòng bạc và hòa mình vào trong những phố phường nhộn nhịp của khu vực buôn bán trong thành phố.

Hắn đi về phố Foch và thỉnh thoảng lại dán mũi vào các tủ kính để giết thời gian. Trên quãng đường đi dạo, hắn nhận xét đường phố đầy nhóc các anh cớm mặc thường phục và quyết định phải luôn luôn cảnh giác.

Các anh cớm đi từng đôi một sục sạo khắp đường phố, lần lượt vào từng tiệm một, mỗi tiệm nán lại vài phút.

Jay rảo bước đến Quả cầu Vàng. Một đôi vợ chồng già ngồi uống rượu vắng ở hàng hiên. Họ có vẻ uể oải dưới cái nóng như thiêu như đốt. Cuối căn phòng mờ mờ tối, Jay nhìn thấy Ginette đang ngồi sau quầy. Hai tay ôm lấy đầu, cô gái đọc tờ báo mở rộng trước mặt. Ông già chắc đi vắng.

Hắn bước vào tiệm không một tiếng động và đứng thẳng người trước mặt cô. Cô ngẩng đầu nhìn khi nhận ra hắn, niềm vui sướng làm hồng đôi má.

– Khỏe chứ? - Hắn nói - Do đi ngang qua đây nên tôi vào chào cô. Ông già không có nhà à?

– Không. Ba tôi vừa mới đi. Cứ vào giờ này ba tôi thích đi dạo một lát ở ngoài bến cảng.

Jay theo dõi một cách thích thú những cố gắng của cô gái cố không để nỗi thẹn thùng làm đỏ đôi má, hắn ngồi trên chiếc ghế cao.

– Chỗ cô thật yên tĩnh quá! Có vẻ như tôi làm cho cô sợ. Tôi có ăn thịt cô đâu!

Cô gái đổi đề tài câu chuyện:

– Tôi đang đọc bài người ta viết về vụ ám sát ghê rợn đó. Anh đã xem chưa?

– Rồi - hẳn nói và cảm thấy hơi phật ý vì cô gái theo dõi vụ này và không muốn bàn tán với cô về đề tài đó. - Xin cô một ly rượu vermouth với ít đá.

– Vâng, có ngay.

Cô gái mặc chiếc quần jean và áo sơ mi trắng, Khi cô giơ tay với lấy chai rượu vermouth để trên giá, hẳn nhìn thấy đôi vú rắn chắc tươi mát dưới làn vải mỏng của chiếc áo lót và bất chợt hẳn có cảm giác như bị ai đấm một quả vào mạng mỡ.

Cô gái vừa nói vừa đặt lên bàn trước mặt hẳn chai rượu:

– Tôi đã xem một cuốn phim có Lucille Balu đóng. Cô ta đẹp quá làm tôi thích mê thích mê.

Jay rút đầu vào giữa hai vai.

– Cảnh sát đang lùng bắt một kẻ nào đó, - hẳn nói và ngắm nhìn cô gái đang bỏ cục đá vào ly - Họ hỏi han tất cả những người bán hàng ở đường phố Antibes.

Cô gái vừa nói vừa rót rượu vào ly:

– Tôi cầu trời khấn phật cho cảnh sát bắt được tên đó. Thật là nguy hiểm nếu cứ để một thằng điên đi khơi khơi tự do trong thành phố.

Các bắp thịt trên thân mình Jay cứng lại. Hẳn không thể nào chịu nổi lời nhận xét của cô gái.

– Tại sao cô lại cho nó là một thằng điên? Tôi thì tôi không tin rằng tên sát nhân bị điên. (Hẳn nhắm nháp ly rượu từng ngụm nhỏ, đôi chân mày nhướng cao) Tôi nghĩ đó là một con người muốn thử thách sự can đảm của y.

Cô gái cúi xuống tờ báo và mái tóc rũ về phía trước che lấp một nửa khuôn mặt. Cô nói:

– Đây này! Báo người ta nói đó là một thằng khùng..

– Cô không nghe lời tôi nói, - hẳn muốn bằng bất cứ giá nào cũng phải làm cho cô gái hiểu rằng cô không thể gán hành động của hẳn cho một người

điên được. - Tôi nói cho cô biết tên sát nhân muốn chứng tỏ với bản thân y về lòng can đảm.

– Ý nghĩ đó thật kỳ cục làm sao. - Cô gái bác bỏ.

Nhìn thấy cô gái ngỡ ngàng và bối rối, người hấn giận bưng bưng.

– Không có chút gì là kỳ cục cả. Dầu sao khi giết cô gái trẻ đó, tên sát nhân đã dấn chân vào vòng nguy hiểm. Cô không hiểu như thế sao? Mặc dù có thể y không muốn nhưng y bị cưỡng bức, xô đẩy bởi một sức mạnh thôi thúc bên trong, một nhu cầu ám ảnh y từ lâu. Y muốn biết những phản ứng tâm lý ra sao khi đứng trước một tình trạng nguy hiểm. Đối với một số người, đó là điều quan trọng hàng đầu. Chừng nào mà người ta không đem ra thử thách lòng can đảm, sự bình tĩnh, óc khôn ngoan thì làm sao người ta nhận được chân giá trị của họ?

Cảm thấy sự gay gắt thể hiện trong giọng nói của người thanh niên, Ginette chăm chú nhìn hấn rồi lên tiếng cãi lại:

– Thật không thể tin được. Tôi không tin lời anh nói đâu. Nếu thực sự người ta muốn thử thách lòng can đảm, sự bình tĩnh và óc thông minh thì không cần thiết phải làm cho người khác bị đau đớn. Đó là một ý nghĩ khủng khiếp. Thế anh không nghĩ đến nạn nhân à? Một cô gái còn trẻ như cô ta... Duy nhất chỉ có kẻ điên rồ mới phạm một tội ác ghê tởm như vậy.

Jay cảm thấy không dại gì mà cứ lao đầu vào tranh cãi vấn đề này. Hấn vừa cười vừa nói:

– Dù sao thì chuyện này cũng không liên quan tới chúng ta. Nhưng khi nào cảnh sát tìm ra tên sát nhân, tôi đánh cuộc với cô rằng người ta thấy đầu óc tên đó cũng lành mạnh như của cô và của tôi vậy.

Trong khi nói, hấn nhìn thấy hai cái bóng trái dài trên mặt quầy. Hấn quay lại: hai anh cớm mặc thường phục vừa bước vào quán. Bất chợt hấn cảm thấy lồng ngực như bị bóp nghẹt giữa hai hàm ê-tô khi nhìn thấy họ bước đến quầy và dừng lại cách hấn hai bước chân.

Họ gọi hai vại bia. Trong khi Ginette phục vụ, họ lần lượt ngăm nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi. Một người cao lớn hỏi Ginette:

– Cô có thể cho chúng tôi biết một vài tin tức được không? Chúng tôi là cảnh sát đây.

Ginette liếc nhìn Jay nhưng hấn giả dò chăm chú nhìn ly rượu. Người cảnh sát nói tiếp:

– Chúng tôi đi tìm một người. Có nhiều khả năng cô nhìn thấy gã đi ngang qua đây.

Người đó cho cô những chi tiết về nhân dạng của Joe rồi kết luận:

– May ra cô cung cấp một tin tức gì về gã.

– Tôi có biết gã này! - Ginette la lên. - Có phải gã luôn luôn đeo cái máy ảnh ở trước ngực, đúng thế chứ?

Jay rùng mình. Sự nôn nóng biểu hiện trong giọng nói của Ginette cho hấn thấy rõ ràng cô ta nhìn thấy Kerr.

– Đúng tên đó rồi!

Hai anh cớm ngóng dài cổ ra nghe.

– Một người đàn ông hoàn toàn đáp ứng với nhân dạng đó hàng ngày vẫn đi qua tiệm cà phê chúng tôi. - Ginette nói tiếp. - Có một hôm gã rẽ vào đây gọi một ly uýtki nhưng chúng tôi không bán loại này. Gã trọ ở phía trên kia cũng cùng đường phố này, không biết là trong khách sạn Beau Rivage hay khách sạn Antibes.

Jay thong thả uống cạn ly rượu, chuồi xuống khỏi chiếc ghế cao và tỏ vẻ tỉnh bơ nhất trên đời, hấn lặng lẽ đi đến máy điện thoại đặt trên một cái giá ở cuối phòng. Hấn giở từng tờ quyển niên giám điện thoại tìm số máy của khách sạn Beau Rivage rồi quay số đó. Tim hơi đập nhanh nhưng hấn cảm thấy hoàn toàn bình tĩnh.

Hai anh cớm vẫn luôn miệng hỏi Ginette. Họ cảm thấy rất kích động.

– Ai gọi đến thế? - Tiếng một người phụ nữ trầm đục vang lên.

– Có phải là bà Brossette không? - Jay thì thầm. - Xin lỗi, có hai anh cớm sắp sửa đến nhà bà đấy. Họ tìm kiếm Joe Kerr và có lệnh bắt giam.

Nghe thấy tiếng kêu tắt nghẹn của mẹ Brossette, Jay nhẹ nhàng cúp máy.

Cũng cùng lúc đó, hai anh cớm bước ra đường. Hấn nhìn theo hai người. Nếu họ tóm được Joe Kerr thì chẳng mấy chốc họ sẽ lùng bắt ngay chính hấn! Khi nhìn thấy hai người đi vào khách sạn Antibes, hấn thở ra khoan khoái.

Ginette nói với giọng xúc động:

– Anh đã nghe họ nói chưa? Anh hiểu rồi chứ! Tôi đã nói với họ về gã đàn ông đó! Anh có tin chính gã đã giết cô gái không? Tôi không ngạc nhiên về thằng chả. Gã có bộ mặt dữ dằn của một tên tướng cướp.

Jay mỉm cười gượng gạo.

– Có thể chỉ là các anh cấm muốn hỏi gã và tin tức thôi, - hẳn vừa nói vừa giơ tay xem đồng hồ - Trời ạ! - bất chợt hẳn kêu to - Tôi có buổi hẹn. - Tôi chậm mất rồi. Hẹn gặp lại ở bến cảng nhé.

Không để cô gái trả lời, hẳn hấp tấp bước ra khỏi tiệm cà phê, băng qua đường đầy ánh nắng và thông thả đi về phía khách sạn Beau Rivage.

Ngay sau khi nhận được cú điện thoại của Jay, mẹ béo Brossette gọi cô con gái Maria ngồi thay mẹ một lát ở quầy tiếp tân. Mặc dù thân hình phục phịch, mẹ nhanh nhẹn leo cầu thang đi tới buồng Joe.

Gã đang nằm dài trên giường, chìm trong một giấc ngủ mê mết vì say rượu. Một vỏ chai uýtki nằm lẩn lóc trên sàn và gã ngáy ầm ĩ, miệng mở to.

Mẹ lay thật mạnh. Trong cơn ngái ngủ, gã chồm dậy nhìn mẹ với ánh mắt hoảng hốt.

– Cái gì thế? - Gã lăm bắm với giọng nhão nhoét.

Gã suýt bật ngửa ra phía sau nếu mẹ không nhanh tay tóm chặt lấy vai gã.

– Tỉnh ngủ đi, con sâu rượu!

Tiếng nói xoe xoe dứt Joe ra khỏi trạng thái đờ đẫn. Gã hấp háy mắt, lắc lắc cái đầu và khó nhọc đặt chân xuống sàn.

– Cảnh sát đang lùng sục khắp khu phố. Người ta tìm anh đấy. Nhanh lên. Tôi phải đưa anh đến chỗ trốn.

– Tôi à? - Joe xanh mặt hỏi. - Nhưng không thể thế được. Sáng nay họ vừa mò đến đây mà.

– Phải. Nhưng bây giờ họ đang lục soát khách sạn Antibes ngay bên kia đường. Có nhanh lên không?

Gã cố gượng đứng lên.

– Thế em muốn tôi phải làm gì bây giờ?

– Đi theo tôi.

Mụ túm chặt bàn tay gã phóng viên và lôi đi xềnh xệch trong hành lang.

– Ê này! Kéo tôi đi đâu thế này? - Joe cố tỉnh trí lại. - Tốt hơn hết là để tôi khai với họ. Ta nên buông vụ này thôi. Tôi không khoái cái trò mánh mung bản thù này. Đúng là một vụ tổng tiền. Tôi sẽ khai và trao cho họ những bức ảnh.

Không chú ý đến những lời than vãn của gã say rượu, mụ mở cửa một cái phòng hẹp chứa đầy những xô và chổi.

– Để yên tôi tiến hành.

Mụ ấn vào một cái lò xo bí mật và ở tận trong cùng phòng hẹp, một cái cửa trượt mở ra để lộ một căn phòng nhỏ bé bày biện một bàn, một ghế và một giường. Nó được chiếu sáng bởi một ngọn đèn nhỏ mắc trên trần và một ống dẫn không khí ăn thông với lò sưởi ở buồng bên cạnh.

– Vào đi và ở yên trong đó. Lát nữa tôi quay lại.

Mặc những lời phản đối của Joe, mụ xô gã vào trong căn phòng và cánh cửa khép kín phía sau lưng mụ với một tiếng cạch khô khan.

Với những cử chỉ nhanh nhẹn tháo vát khó thấy ở một người đàn bà phốp pháp, mụ Brossette quay về phòng Joe gom góp tất cả đồ đạc của gã vào trong một cái va li tồi tàn và quăng vào trong tủ áo, mở cửa sổ để ánh sáng ủa vào, nhặt chiếc vỏ chai rượu rồi lại xăm xăm quay trở về tiền phòng vừa kịp tiếp hai anh cớm.

– Sao, lại là các ông nữa à? Mụ hỏi với nụ cười niềm nở phô cả hai hàm răng trắng bóng. - Có chuyện gì thế?

Hai anh cớm biết quá rõ về mụ Brossette, một đôi khi cũng ghé vào đây làm một cuộc lùng sục nhỏ nhỏ và họ không lạ gì những hoạt động bất hợp pháp của mụ.

Anh cớm cao lớn mở lời:

– Đây bà béo, có người cho chúng tôi biết Kerr ở đây. Bà để cho chúng tôi soát nhà hay chúng tôi phải mang đến cho bà xem lệnh khám nhà?

Mụ Brossette ngoác mồm rộng cười toe toét.

– Các chú em, các chú chỉ mất thời giờ vô ích thôi. Các chú cứ tự nhiên: Kerr không có ở trong nhà tôi. Nhưng coi chừng đấy, - mụ nói thêm với vẻ

nhả nhớt và cặp đôi mi nặng nề xuống. - Tôi có các khách trọ trong phòng. Các chú cần gõ cửa trước khi vào.

– Hẳn có trọ ở nhà bà không?

Mụ Brossette giơ hai tay lên trời như phân bua.

– Sao các chú không nói điều đó sớm hơn? Sáng nay, các chú hỏi tôi, hẳn có ở đây không; tôi trả lời rằng không và bây giờ tôi vẫn nhắc lại với các chú câu đó. Nhưng muốn biết hẳn có trọ ở đây không thì lại là chuyện khác. Phải đúng đấy các chú ạ, hẳn có trọ ở nhà tôi.

Bực tức anh cớm nhún vai nói:

– Thôi bà béo, bà đừng giả đò ngây thơ nữa! Bà biết rất rõ cũng như tôi rằng khi tôi hỏi bà hẳn có ở đây không là tôi muốn biết hẳn có ở nhà bà không.

– Hẳn trọ đã tám ngày rồi. Thế sao nữa? Chuyện như thế đấy! Tôi không thấy có điều gì để các chú trách móc tôi, tôi nói đúng sự thực.

– Thế hẳn ở đâu?

– Sáng nay hẳn đi từ trước chín giờ. Tôi nghĩ hẳn đi Marseille. Hình như hẳn có nói đi làm một công chuyện gì đó nhưng tôi đang bận nên không chú ý nghe. Thế nào hẳn cũng quay về vì đồ đạc còn để lại ở đây.

– Dù sao chúng tôi cũng phải kiểm tra.

Mụ Brossette quay sang nói với con gái:

– Mà leo lên lầu báo trước cho những đôi nam nữ. Những ông này muốn khám các phòng. Không nên để cho các khách trọ phải lúng túng.

Người thám tử liếc nhìn bạn đồng nghiệp và ra lệnh:

– Anh đứng yên ở đây canh giữ lối ra vào.

Trong khi cô bé nhảy từng bốn bậc một trên cầu thang, anh ta căn dặn mụ Brossette:

– Bà béo, lần này nghiêm trọng đấy... Kerr bị lòng bắt về tội giết người. - Chính hẳn đã ra tay sát hại con nhỏ Balu.

Gương mặt mụ Brossette vẫn thản nhiên nhưng lời nói đó đã có tác dụng.

– Chú tin là thế à? Người đàn ông đó, hẳn không làm hại cả đến một con ruồi. Vì cớ gì chú tin như thế?

– Có khá nhiều bằng chứng chống lại hẳn đủ để dẫn hẳn tới cái máy chém, cần phải xem căn phòng hẳn ở...

Nhưng sau hai mươi phút, anh ta bước xuống nhà, vẻ mặt thất vọng. Sau khi xem xét đồ đạc của Joe và kiểm tra các phòng mà không tìm thấy Joe, anh ta mới tin rằng Joe không có mặt trong khách sạn. Anh cớm bóp máy lên gọi Devereaux. Sau khi nghe người dưới quyền báo cáo, viên thanh tra ra lệnh:

– Nói với Evrard cứ ở nguyên chỗ đó để theo dõi khách sạn còn anh trở về đây. Tôi sẽ cử một người khác đến tăng cường với Evrard. Có lối ra phụ nào ở phía sau nhà không?

– Thưa sếp không.

– Anh tin chắc hẳn không có mặt trong khách sạn chứ?

– Thưa sếp đúng.

– Được, nói với Evrard nếu khi nào Kerr trở về khách sạn thì anh ta dẫn hẳn đến gặp tôi ngay tức khắc. Tôi chờ anh, - ông nói thêm trước khi cúp máy.

Mụ Brossette nhìn hai anh cớm lùi thối rời khách sạn. Mụ nhìn thấy người thấp bé hơn uể oải bước vào quán Quả cầu Vàng và ngồi cạnh cái bàn từ đó có thể theo dõi khách sạn. Đôi môi dày của mụ bĩu ra nom đến tởm.

Mụ quay trở về bàn giấy. Vụ này trở nên phức tạp rồi đây. Mụ hối tiếc đã đồng ý để cho con nhỏ Delaney một thời hạn dài mang đến cho mụ chiếc nhẫn và tự nhủ mụ cần phải tiến hành gấp việc thỏa thuận. Cảnh sát năm được những bằng chứng nào chống lại Joe? Mụ bóp máy gọi tới khách sạn Piazza.

– Cho tôi nói chuyện với bà Delaney.

– Bà Delaney vừa đi vắng, - sau một lát cô trực tổng đài trả lời. - Bà ấy không trở về trước khi kết thúc buổi chiếu phim.

Mụ chủ khách sạn cúi kính đập mạnh máy xuống. Đôi chân mày nhướng lên, mụ sờ tay vuốt cái cằm hai ngón trước khi đứng lên cầm một chai uýtki ở quầy rượu. Mụ thong thả vừa bước lên cầu thang vừa thở phì phò.

Joe đang ngồi ở mép giường, người dầm mồ hôi. Gã lo lắng hỏi:

– Chuyện gì xảy ra thế? Vụ này bắt đầu bốc lên mùi khó ngửi rồi đấy! Tôi muốn đến gặp thẳng bọn cớm. Tôi có cảm tưởng chúng ta đang làm một chuyện dại dột.

Mụ Brossette ngồi phịch xuống chiếc ghế kê cót két vì sức nặng của mụ. Mụ rót uýtki vào ly đưa cho Joe rồi lên tiếng khuyên:

– Đừng có rối lên. Vụ này sẽ ổn thỏa ngay thôi.

Joe vỗ lấy ly uýtki uống ồng ộc một hơi rồi đặt ly xuống sau một tiếng chép miệng.

– Ổn thỏa à? Rồi thế nào nữa? Cảnh sát đang lùng bắt tôi chứ? Tôi cần phải coi chừng hay họ tưởng rằng chính tôi đã hạ sát con nhỏ. Họ muốn gì ở tôi? Họ nói với em như thế nào?

– Họ nghi ngờ anh phát hiện ra thằng dĩ đực, - mụ Brossette xác nhận với một vẻ bình thản trâng tráo. - Họ biết anh có mặt trong khách sạn lúc con nhỏ bị giết và anh còn nấn ná ở đấy mãi đến khuya. Họ muốn được biết tin tức, chỉ có thể thôi. Không việc gì mà phải lo lắng bồn chồn như vậy.

– Thế họ không tin rằng tôi giết con nhỏ chứ? - Joe hỏi với vẻ hơi yên tâm.

– Anh có hơi khùng không thế? Tại sao họ lại tin như vậy? - Mụ Brossette cãi lại. - Không có gì ngăn cản ta phải thay đổi ý kiến.

Mụ rót thêm cho gã ít rượu và giải thích:

– Tôi nghĩ ta nên buộc con nhỏ Delaney phải khạc hẳn một số tiền lớn, chỉ một lần thôi. Anh cần phải khai báo với bọn cớm sự thật xảy ra và trao cho họ những bức ảnh. Nhưng trước đó ta sẽ bòn rút tới mức tối đa tiền của cô ả.

Bàn tay run rẩy của Joe đưa chiếc ly lên môi.

– Tôi không thích thế đâu. Tôi muốn giao ngay lập tức những bức ảnh cho cảnh sát.

Mụ Brossette không kìm nổi một cử chỉ bực tức. Mụ rất yêu Joe nhưng không vì vậy mà làm hỏng một dịp may bất ngờ ôm trọn hai mươi triệu quan mà không phải khó nhọc gì.

– Tôi nói với họ là anh đi Marseille và sáng mai sẽ trở về. Đây là một dịp không thể bỏ lỡ. Ngay ngày mai ở đây, tôi buộc con nhỏ Delaney phải khạc ra những viên kim cương của ả. Sau khi ta nắm trong tay, anh sẽ đi gặp bọn cớm. Ít ra ta quơ được ba chục triệu đấy.

Uýtki đã có tác dụng, Joe giơ tay vuốt lên mặt và cố sắp xếp lại các ý nghĩ. Gã hỏi:

– Tôi làm cái trò gì ở Marseille cơ chứ? Chắc chắn họ sẽ hỏi tôi điều đó.

– Đờ thỏ đế! Tôi có người bạn sẵn sàng thề là anh ở cả ngày với hần ta. Đừng có lo lắng về chuyện đó.

– Nhưng con nhỏ Delaney sẽ không nhả những viên kim cương chừng nào ta chưa đưa cho nó những tấm ảnh và phim.

– Ta sẽ đưa cho nó, - mụ Brossette vừa nháy mắt vừa lên tiếng trấn an gã, - và ta cũng sẽ đưa cho bọn cớm. Ta sẽ báo cho nó biết ta chỉ giữ tấm ảnh chụp mình nó. Khi biết ta vẫn luôn luôn giữ ảnh nó, thì nó buộc phải câm cái mồm. Thôi bây giờ ngủ đi, để mặc tôi hành động.

Mụ Brossette chưa ra khỏi phòng thì gã đã ngáy khò khò.

Ngồi ở cạnh bàn cà phê gần sông bạc, Jay đọc tờ Nice Buổi Sáng số mới nhất. Lúc này mười giờ thiếu mười. Trời về đêm tối sẫm, đầy sao với một vầng trăng khuyết.

Jay mặc bộ đồ mỏng màu xanh nước biển và một chiếc sơ mi xanh sẫm cổ mở rộng. Bộ quần áo sẫm màu của hần nổi bật hần lên so với những màu sắc rực rỡ của các bộ quần áo của những khách ngồi uống ở các bàn bên cạnh.

Hần cảm thấy hơi lo ngại.

Kerr có còn ở trong khách sạn không? Hay họ di chuyển gã đi nơi khác? Hần tin chắc hai anh cớm không tìm thấy gã vì hần lượn đi lượn lại nhiều lần trước cửa khách sạn Beau Rivage trong hai tiếng đồng hồ vừa qua và nhìn thấy họ vẫn ngồi ở hàng hiên quán Quả cầu Vàng rõ ràng là để theo dõi khách sạn. Họ là một trở ngại lớn cho công việc sắp làm của hần! Nếu họ nhìn thấy hần bước vào khách sạn thì hỏng to.

Jay quẹt điêm châm thuốc. Khi nhét cái bật lửa vào túi, hần sờ thấy sợi dây buộc mang theo. Hần sờ vào một túi khác trong đó hần để những viên ngọc vừa mới mua và ở bên trong áo vét tông nổi cộm lên cái bao da chứa lưỡi dao.

Hần trả tiền nước uống và thông thả đi trên hè phố Foch.

Hai anh cớm vẫn ngồi ở chỗ hiên, trước mặt họ là những vại bia nửa lít. Cả hai không người nào chú ý đến hắn mà đang thì thầm nói chuyện. Hắn đã đến trước cửa khách sạn Beau Rivage.

Mụ Brossette ngồi sau quầy tiếp tân. Một điếu thuốc cắm giữa đôi môi dày, mụ lơ đãng giở từng tờ một tạp chí.

Bất chợt có tiếng nói nhỏ ngay sau lưng hắn:

– Chào cưng. Cưng tìm em phải không?

Hắn quay người lại. Ông trời đã giải quyết hộ hắn một biện pháp tuyệt vời mà hắn chưa nghĩ ra.

Bây giờ bước vào khách sạn mà không sợ bị ai để ý chỉ là một trò trẻ.

Đứng ở bờ hè, một cô gái cao lộc ngọc, thân hình mảnh dẻ, quần áo lôi thôi đang dò xét hắn, đôi môi dày đặn bóng nhẫy son nở một nụ cười nhà nghề.

– Chào em, - hắn nói - Anh cũng muốn vui chơi tí chút.

Mặt mũi rạng rỡ, cô ta sán lại gần hắn.

– Thế thì em đây. Em biết một khách sạn nhỏ rất gần chỗ này.

Người cô ả tỏa ra mùi nước hoa rẻ tiền và hắn có cảm giác đứng trước một đôi mắt lạnh lùng và không rõ tuổi.

– Cưng đi theo em nào. Em sẽ phục vụ mọi thứ. Hắn đi theo cô ả vào một phố tối.

– Cưng nghỉ hè ư? - Cô ả hỏi và đi sát vào người hắn khiến cánh tay trần của cô chạm vào ống tay áo vét tông của hắn.

– Phải.

– Cưng là người Mỹ phải không? Nhưng cưng nói tiếng Pháp hay lắm!

Cô ta nói giọng của người dân miền Nam, hắn phải cố theo dõi mới hiểu nổi.

– Em nhận thấy thế à? Khách sạn nơi em trọ đây phải không? Miệng khô đắng, hắn bước chậm dần.

Định tiến hành kế hoạch hành động nhưng sự có mặt của cảnh sát ở cách khách sạn chưa đầy hai mươi mét đã thách thức số phận của hắn nhưng Jay không có cách nào khác. Nếu muốn cứu cái mạng hắn, Jay phải thu hồi những tấm ảnh và các âm bản.

– Vâng, - tay cô gái làng chơi khoác vào tay hăn như sợ hăn đột nhiên thay đổi ý định. - Chỗ này tốt lắm, em đến đây luôn. Anh trả tiền phòng hai nghìn quan và tất nhiên... còn cho em thêm một ít làm kỷ niệm nữa.

– Hai nghìn quan? Đắt thế?

– Không đắt đâu cưng ạ. Nếu anh muốn, anh có thể ở qua đêm. Giá rẻ đấy...

Jay bước qua ngưỡng cửa khách sạn, không dám ngó hai anh cớm đang ngồi cách đấy vài mét. Hăn tin chắc họ nhìn thấy hăn và cô gái làng chơi đi vào. Cô ả cũng cao lớn, chỉ thấp hơn hăn một chút nên hăn cố tình cúi đầu xuống và hơi chùng chân len lén đi sau cô ả.

Mụ Brossette đặt tờ báo xuống ra dấu chào cô gái.

– Gì thế Louisa?

– Tôi đi với bồ. Chúng tôi muốn...

– Được thôi.

Mụ Brossette cố ngược nhìn Jay khi hăn đặt hai tờ giấy một nghìn quan lên mặt bàn.

Cô gái hơi mỉm cười nói:

– Chúng tôi ở qua đêm. Mụ chủ vợ hai tờ giấy bạc.

Jay nghĩ thầm: cả một khối thịt! Hăn nhìn bàn tay to sù đỏ rục như bàn tay hộ pháp. Đúng là bàn tay của đàn ông...

– Cô biết phòng rồi, vẫn căn phòng mọi khi...

Cô gái nhận chiếc chìa khóa do mụ Brossette giao và bấu vào tay Jay, cô dẫn hăn leo lên thang gác tối thui và cứng nhắc cho tới thềm gác mới được chiếu sáng mờ mờ.

Một cặp nam nữ từ hành lang nhô ra. Tới bậc thềm họ nép người nhường cho Jay và cô gái điếm đi qua.

Cô gái mở một cái cửa đối diện với cầu thang rồi khóa trái cửa lại sau lưng hai người và bước lại gần Jay với nụ cười mơn trớn.

Jay ngồi phịch xuống giường, thò tay móc túi lấy ra hai tờ giấy năm nghìn quan còn mới cứng. Hăn mỉm cười nói:

– Cô mình, anh rất tiếc nhưng anh thay đổi ý kiến rồi. Cầm lấy tiền đi. - Anh xin lỗi đã làm em mất thời giờ.

Cô gái nhìn sững hai tờ giấy bạc cơ hồ như không tin ở mắt mình nữa.

– Cửa em cả phải không?

– Đúng rồi. Đừng giận anh nhé.

Cô gái giật vội hai tờ giấy bạc trong tay hấn như sợ hấn thay đổi ý kiến.

– Thái độ của anh làm sao thế? Em không làm anh thích à? Cô tỏ vẻ ngạc nhiên hơn là bức tức.

– Có, anh thích em lắm chứ. Nhưng anh cuốc bộ suốt cả ngày hôm nay và lúc này anh mệt đừ rồi. Có làm em phiền không nếu anh nằm đây nghỉ vài tiếng.

Cô gái vội nhét tiền vào trong túi xách. Jay nhìn thấy trên nét mặt cô sự ngần ngại giữa lòng phẫn nộ và thái độ dửng dưng.

– Anh đã trả tiền phòng rồi cơ mà! Cô bước ra ngoài dập mạnh cửa lại.

Jay ngồi im không cử động, hai tay nắm chặt đặt lên đầu gối. Joe Kerr rõ ràng ở đâu đó trong cái khách sạn bẩn thỉu này và cùng với gã là những tấm phim ảnh.

Chỉ còn việc phải khám phá ra gã trốn ở đâu.

Hấn lấy chiếc bao da trong túi và lại cất đi sau khi rút lưỡi dao ra, luồn nó dưới chiếc đồng hồ đeo tay.

Hấn mở hé cánh cửa, đứng im lì, vánh tai nghe ngóng.

Chương mười

Chương mười một

Ngồi sau bàn giấy, thanh tra Devereaux đang nhai ngấu nghiến miếng xan-uyt. Ngay từ khi bắt tay điều tra vụ này, ông chưa có thì giờ ăn và cảm thấy đói muốn chết.

– Xin lỗi anh, - ông nói với Jay và miễn cưỡng đặt miếng bánh lên chiếc đĩa để bên cạnh, - cần phải tăng cường thể lực!

Jay liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường trong văn phòng và nghiêm giọng nói:

– Tôi có một buổi hẹn. Đã mười hai giờ thiếu năm phút. Tôi gọi điện được chứ? Tôi không muốn để người ta phải chờ tôi.

– Được chứ, - Devereaux vừa nói vừa đẩy chiếc máy đến gần Jay. - Hơn nữa tôi cũng không giữ anh quá năm phút đâu.

Jay tìm số điện thoại của quán Quả cầu Vàng và cho cô trực tổng đài số điện thoại hẳn muốn gọi, không để ý viên thanh tra ghi lại số máy đó.

Jay có ngay Ginette ở đầu dây bên kia.

– Jay đây! Tôi rất tiếc nhưng đang mắc bận. Tôi có thể không...

– Thôi bỏ đi, - cô gái ngắt lời. - Tôi cũng định gọi đến anh báo tôi không thể đến đây được. Chúng tôi vừa được tin ông chú bị ốm nặng và ông già đã đi Saint Tropez để thăm người ốm rồi. Còn một mình tôi phải ở lại quán.

– Ngày mai ta có thể gặp nhau được không? - Jay đề nghị.

– Đồng ý. Hẹn ngày mai!

“Hẹn mai...” Jay lặp lại và buông máy. Bất chợt hẳn cảm thấy cái ngày mai đó thật xa lắc xa lơ.

Devereaux mềm mỏng nói với hẳn:

– Tôi ngại là đã phá hỏng buổi tối vui của anh.

– Không quan trọng, - Jay khô khan nói. - Sao? Ông muốn gặp tôi về vấn đề gì?

Devereaux chùi các ngón tay.

– Có một chi tiết tôi muốn nhờ anh làm sáng tỏ. Nó liên quan tới lời khai của anh lúc sáng nay.

Ông cầm một tờ giấy đặt ngay trên đầu chông giấy ghi chép.

– Anh nói với tôi rằng khi nói chuyện với cô Balu ở bãi biển, anh không còn gặp cô ta lần nào nữa ngay sau khi cô Balu rời khỏi nơi đó. Có đúng thế không?

“Tới rồi đây! - Jay nghĩ thầm. - vẫn là câu chuyện chiếc vòng cổ! Lão Devereaux đúng là con ruồi thính mũi. Lời nói hớ của mình không thoát khỏi đầu óc lão. Nhưng ta còn có cách thoát khỏi. Chỉ cần đừng tỏ ra hốt hoảng!”

– Vâng, đúng như thế, - hắn vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Devereaux và một lần nữa cảm thấy tự hài lòng vì được đôi kính râm che giấu nét mặt hắn.

– Tôi đề nghị anh mô tả chuỗi vòng cổ của cô ta đeo.

Jay gật đầu và bình tĩnh nói:

– Tôi còn nhớ rất rõ ông đã ghi chép điều đó.

Hắn nhìn thấy Devereaux nhướng chân mày với vẻ ngạc nhiên.

– Anh chưa mô tả điều đó thật chính xác. Bây giờ xin mời anh xem qua tấm ảnh.

Ông chìa một bức ảnh cho Jay xem cô Lucille Balu đang ngồi ở bãi biển.

Jay ngắm tấm ảnh. Tất nhiên là cô không đeo chuỗi vòng! Cứng cựa thật. Cái lão mật thám này không bỏ sót điều gì! Hắn ngược nhìn Devereaux với vẻ dò hỏi.

– Thế sao?

– Anh không có nhận xét điều gì bất thường trên tấm ảnh cả à?

– Không... tôi không thấy, - Jay vừa nói vừa cúi xem tấm ảnh một lần thứ hai. - Có điều gì bất thường đâu?

Devereaux nói gay gắt:

– Lucille Balu không đeo chuỗi vòng. Jay ngồi dựa lưng vào ghế.

– Thì có gì là đặc biệt đâu. Một điều đáng ngạc nhiên nếu cô ta đeo chuỗi vòng khi ở bãi biển.

– Anh đã nói với tôi là anh có chú ý tới chuỗi vòng cổ. Và anh cũng khai là sau khi cô ta rời bãi biển anh không còn gặp lại nạn nhân lần nào nữa. Vậy thì làm thế nào anh có thể nhìn thấy chuỗi vòng nếu lúc đó cô ta không đeo?

“Đây là lúc phải tấn công tới tập đối phương, Jay tự nhủ, nếu không chuyện này sẽ xoay theo chiều hướng xấu.”

Hắn nhìn chăm chăm ông thanh tra hơi lâu với vẻ sững sờ.

– Nếu tôi hiểu đúng thì đây là một chuyện ngớ ngẩn mà ông làm tôi lỡ mất một buổi hẹn, - cuối cùng hắn lên tiếng. - Tôi chưa khi nào nói rằng cô ta đeo chuỗi vòng trên người. Tôi có thể mô tả cho ông biết chỉ vì trong khi tôi và cô gái đang nói chuyện thì chuỗi vòng rơi ra khỏi túi xách và tôi đã nhặt hộ đưa trả cô ta. Tôi còn nhớ là tôi thấy nó rất đẹp. Ông đã hài lòng chưa?

Devereaux giơ tay lên vuốt tóc và giận dữ nhún vai. Ông giận điên người vì mình không tự nghĩ ra một cách giải thích vừa đơn giản vừa rõ ràng như thế. Ông nói:

– Xin lỗi anh nhiều. Quả thực tôi đã ngại làm phiền anh với một lý do không đâu nhưng tôi buộc phải kiểm tra lại tất cả các bản ghi lời khai. Tôi mong anh thông cảm cho điều đó.

Jay cố gắng giữ vẻ bình thản vì hắn cảm thấy một niềm đắc thắng đang dâng lên trong người. Hắn đã thành công! Hắn đã bịp được lão Devereaux! Một cách dễ dàng làm sao! Một lần nữa, óc tưởng tượng và sự bình tĩnh đã cứu thoát hắn, bây giờ hắn đã tuột khỏi vòng nguy hiểm.

Hai người cùng đứng lên khi chuông điện thoại reo. Devereaux vươn cánh tay về phía cái máy. Ông nói với Jay:

– Xin lỗi. Tôi không muốn giữ anh lâu hơn nữa.

– Không có gì, - Jay vừa nói vừa gật đầu chào ông thanh tra và đi ra ngoài.

Người gọi là Guidet. Với giọng xúc động, anh báo cáo với ông sếp người ta đã tìm ra Joe Kerr ở khách sạn Beau Rivage.

– Không sớm lắm, - Devereaux làu bàu. - Dẫn hắn đến sở cảnh sát, tôi sẽ đến ngay. Thế anh đã ghi lời khai của hắn chưa?

– Thưa sếp, tốt nhất là ông nên đến đây ngay. - Guidet nói, không thể giữ cái tin này lâu hơn nữa. - Kerr đã chết.

Devereaux nhảy dựng lên.

– Chết?

– Vâng! Ồ! Không nghi ngờ gì nữa, chính hắn đã làm cái cú này. Tôi tìm thấy một viên ngọc xanh trong túi hắn. Hắn đã tự thắt cổ bằng sợi dây buộc màu đỏ - sợi dây bị mất ở khách sạn.

Devereaux không cảm thấy hài lòng mà chỉ hơi ngạc nhiên. Ông nói đơn giản.

– Tôi đến ngay.

^c***^c

Khi đi qua đại sảnh để đến thang máy, Jay nhìn thấy Sophia bước vào cùng với chồng và mấy người khác. Cả bọn dừng lại, những người đàn ông tạm biệt Sophia và đi đến quầy rượu.

Sophia cũng nhìn thấy Jay và nàng đến gặp hắn vừa lúc cửa thang máy mở ra trước hai người. Họ cùng bước vào và không nói với nhau một lời nào khi thang máy đưa họ lên lầu hai.

Khi hai người đứng trước cửa căn hộ số 27, Sophia mới hỏi nhỏ:

– Thế nào?

Jay nghiêng người trước bà mẹ kế trẻ.

– Tôi đã làm mọi điều cần thiết như tôi đã nói với dì.

Sophia bước vào phòng khách đi đến chiếc tủ đựng đồ uống và rót nước trong khi Jay ngồi vào chiếc ghế bành.

Sophia quay người về phía hắn.

– Nào nói đi! Đã khá nhiều điều bí ẩn rồi! Anh hành động ra sao?

– Tôi đã nói là tôi sẽ làm mọi điều cần thiết và tôi làm rồi. Không còn ảnh cũng không còn phim nữa. Tự tay tôi đã đốt hết.

Nàng nhìn hắn với vẻ cảnh giác.

Nàng phát hiện một điều gì mới mẻ trong thái độ của hắn. Chưa bao giờ nàng nhìn thấy hắn với nụ cười hài lòng, kể cả cái vẻ ngang tàng và tự tin của hắn làm nàng thấy bối rối.

Nàng uống một hớp nước, ngồi xuống và cau mày nhìn hắn.

– Anh đã thiêu hủy hết? Anh làm thế nào?

– Tôi đến khách sạn, - hắn nói với vẻ thờ ơ. - Tôi nói chuyện phải quấy với mục chủ. Tất nhiên mục giở giọng làm cao nhưng tôi đã tính trước rồi:

những tên tổng tiền đều là những bọn chết nhất, tôi hù cho chúng sợ, cả hai đưa và thế là chúng đành phải đưa tôi những tấm ảnh để tôi thiêu hủy.

– Anh? Anh mà làm được cho mụ béo phát sợ à? Khó tin lắm!

Jay đỏ bừng mặt vì tức giận và cảm thấy bị sỉ nhục trước sự khinh bỉ của Sophia. Nàng lại còn giễu:

– Anh định làm tôi tin rằng một thanh niên măng sữa như anh lại có thể hù dọa một con mụ lõi đời như thế sao!

– Tại sao dì lại không tin lời tôi? - Jay hỏi kèm theo một nụ cười gượng gạo. - Phải công nhận là vụ này không dễ dàng nhưng tôi đã đạt được mục đích.

Hắn rút con dao trong túi áo và mở ra, lưỡi dao lấp lánh dưới ánh đèn. Sophia giật thót người.

– Dì cũng vậy, dì cũng thấy hãi, - hắn thì thầm. - Thật kỳ lạ... con người ta đều khiếp sợ trước những dụng cụ sắc bén. Khi tôi dí vào mũi họ cái món đồ chơi này, tôi cam đoan với dì là bọn chúng sợ đến vãi đái ra quần.

Sophia cảm thấy nôn nao trong người. Gương mặt nhợt nhạt, đôi mắt kính râm, cái cười độc ác cùng lưỡi dao sáng loáng hắn đang cầm trong tay, tất cả góp phần tạo cho Jay thành một tên khủng bố đáng sợ.

Nàng nói với giọng khàn khàn:

– Vứt con dao đi!

Jay cụp mạnh lưỡi dao vào cán và dùng nó đập nhẹ lên đùi. Hắn hỏi:

– Dì không còn những lý do gì để lo lắng về chuyện này. Hãy quên hết câu chuyện này đi.

– Đồ ngu xuẩn! - Sophia la lên. - Cho dù bọn chúng đã đưa hết cho anh những tấm ảnh và phim thì cũng không có gì ngăn cản bọn chúng khai hết với cảnh sát.

Hắn cúi đầu nghiêng răng kèn kẹt nói:

– Điều quá rõ là dì chỉ nghĩ đến bản thân của dì thôi. Nhưng tôi cam đoan là dì không còn phải lo ngại nữa. Chúng sẽ không khai ra đâu, cam đoan với dì như vậy.

– Làm thế nào có thể tin chắc vào điều đó?

– Tôi biết rõ mà!

Đầu hơi nghiêng về một bên, hắn im lặng một lát rồi nói tiếp:

– Tôi vừa nói với dì là cần phải quên hẳn chuyện này đi. Dì có hiểu lời tôi không? Cả dì nữa, việc quên đi cũng có lợi cho bản thân dì nhiều lắm đấy!

Sophia giật mình. Hấn nói với giọng thù địch. Nàng hỏi:

– Bây giờ đến lượt tôi là người bị anh dọa nạt phải không?

– Suy nghĩ kỹ thì chỉ còn mình dì là có thể làm hại tôi, - Jay nhận xét. - Hai tên kia đã câm miệng rồi và chỉ còn mỗi mình dì là người biết được một số sự việc. Nếu dì không trở về đúng lúc thì mọi chuyện đã chìm trong quá khứ rồi. Dì không thấy là vụ này làm mối quan hệ giữa dì và tôi trở nên khá phức tạp hay sao?

– Anh hãy trình bày một cách rõ ràng hơn nữa! Phải chăng đó là một sự đe dọa.

Hấn lại mở lưỡi dao ra và hài lòng nhìn lưỡi dao sáng loáng.

– Tôi không nghĩ những lời đe dọa dì là cần thiết. Dì quá thông minh! Dù sao nếu dì tố cáo tôi thì đồng thời dì sẽ bị kết tội là kẻ đồng lõa. Chắc dì không thích thú phải nằm ấp một thời gian đâu nhỉ?

Bỗng đứng lên một cơn giận bất chợt, nàng quên cả sự thận trọng cần phải có. Nàng giận dữ quát lên:

– Anh chỉ là một thằng điên nguy hiểm! Thế anh hy vọng rằng anh sẽ được thoát khỏi vụ này một cách dễ dàng à?

– Tôi đã nói với dì nhiều lần tôi không phải là thằng điên, - mặt mũi cau có hẳn cãi lại. - Tôi chỉ có ý định muốn tỏ ra mình có tài vượt qua mọi tình huống nguy hiểm mà thôi. Thế dì tưởng rằng tôi không đoán ra được ý định của dì à! Chắc chắn dì đã quyết định kể hết cho ba tôi nghe ngay khi cả nhà rời khỏi nước Pháp và thuyết phục ba tôi nên nhốt tôi lại. Nhưng tôi báo trước là tôi không để cho dì làm như vậy đâu. Chẳng thà tôi tự đầu thú với cảnh sát và lôi cả dì vào cuộc còn hơn.

– Lẽ nào anh lại hình dung ra người ta chịu để anh được tự do sau khi anh đã làm như vậy sao? - Sophia nói tiếp. - Anh là một con bệnh, cần phải được điều trị. Anh có khả năng lặp lại những hành động man rợ như vậy!

Bất chợt một tiếng nói nho nhỏ trong tiềm thức bắt đầu thì thầm trong đầu óc Jay:

“Điều hay nhất đối với mày là phải làm cho cô ta chết đi. Mày sẽ được yên ổn. Cô ta mà biến đi thì chẳng còn kẻ nào biết chuyện nữa. Mày không

thể tin ở cô ta được đâu: sớm muộn thế nào cô ta cũng cho ông già mà biết. Ngay trong lúc này chỉ có mà với cô ta thôi. Chỉ là một trò chơi trẻ con thôi mà. Mà đập cho cô ta ngất đi, lột hết quần áo và chìm trong bồn tắm. Người ta sẽ tưởng cô ta bị trượt chân trong khi tắm, đập đầu vào vòi nước và cô ta bị chết đuối. Loại rủi ro này vẫn thường xảy ra luôn... Nào ra tay đi! Mà còn đủ thời gian hành động mà. Còn nữa tiếng nữa ông già mà mới trở về...”

Jay liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Một giờ kém hai mươi: hẳn vẫn còn thời gian.

– Sophia, dì yên tâm đi, tôi sẽ không lặp lại như thế nữa đâu, - hẳn nói với giọng mềm mỏng. - Bây giờ việc đó trở thành vô ích. Nhưng để làm vui lòng dì, tôi sẵn sàng đi khám bác sĩ và trình bày với ông ta về trường hợp của tôi. Tôi biết rất rõ rằng dì không muốn để tôi tiếp tục sống cùng với ba tôi và dì. Tôi không đòi hỏi gì hơn là được sống một mình. Chỉ cần dì bảo ba tôi cho tôi một căn hộ.

Hắn nhìn thấy nàng có vẻ lưỡng lự. Cuối cùng nàng nói:

– Nếu anh chịu đi khám y tế một cách toàn diện và nếu anh chấp nhận tuân theo những quyết định của thầy thuốc thì tôi hứa sẽ không bao giờ nhắc lại vụ này nữa. - Nàng nói thêm: - Nhưng anh phải tuân theo một cuộc điều trị để giúp anh khỏi bệnh.

“Mày thấy chưa? - Giọng nói thì thầm. - Cô ta tưởng mày điên. Chừng nào cô ta còn sống thì mày chưa được yên ổn đâu.”

Đằng sau đôi kính râm, ánh mắt hắn sục sạo khắp căn phòng để tìm ra một thứ vũ khí đập vào đầu nàng.

Bây giờ hẳn đã quyết định giết nàng không đắn đo gì nữa. Chính cô ta đã muốn như vậy, hẳn nghĩ thầm. Bao giờ cô ta cũng chỉ nghĩ đến bản thân cô ta mà thôi. Cô ta giúp mình không phải vì cô ta lo sợ điều nguy hiểm sẽ đến với mình mà chỉ vì cô ta lo ngại cho địa vị xã hội của cô ta và danh tiếng của ba mình mà thôi.

Ánh mắt của hắn tìm thấy một thứ vũ khí hắn cần: đó là một cái chặn giấy thật nặng bằng bạc của ông già hẳn và đang đặt ở trên bàn giấy. Đó thật là một thứ vũ khí lý tưởng nhưng hắn cần phải cẩn thận không đánh mạnh tay quá... chỉ vừa đủ cho nàng bất tỉnh thôi.

Không thể làm hỏng cú này! Hấn nghe thấy những khách trọ đi lại không ngừng trước cửa căn hộ để trở về buồng của họ. Không được để cho Sophia có thời gian kêu cứu...

– Nếu tôi chấp nhận những điều kiện của dì thì dì đồng ý không tố giác tôi chứ?

Nàng đứng lên và đặt chiếc ly còn một nửa lên bàn.

– Jay, tôi mệt lắm rồi. Ngày mai ta sẽ tiếp tục thảo luận về chuyện này. - Tôi cần phải ngủ.

Hấn cũng đứng dậy và lững lờ lại gần bàn giấy.

– Dì chưa uống cạn ly, - hấn vờ nhận xét trong khi bàn tay đặt lên cái chặn giấy.

– Tôi không muốn uống nữa, Jay, chúc ngủ ngon.

Hấn liếc xéo nhìn nàng: Sophia sắp đi tới cửa buồng. “Cô ta không cảm thấy yên tâm, - hấn tự nhủ. - Không một lần nào cô ta quay lưng lại phía mình.”

– Tôi rất tiếc đã có những hành động vừa qua...

Thong thả hấn tiến lại gần nàng, hai cánh tay vung vẩy và cố giấu cái chặn giấy.

– Nếu phải làm lại... Ngay bây giờ điều này có vẻ cần thiết đối với tôi. - Nhưng tôi sẽ khỏi. Tôi trông cậy ở dì giúp đỡ tôi.

Một cơn tức giận tràn ngập trong người hấn khi nhìn thấy người thiếu phụ trẻ vẫn lạnh lùng như tấm đá hoa cương và nhìn hấn với vẻ cảnh giác.

– Chào, - nàng chỉ nói như vậy.

Không để cho hấn kịp có hành động gì nàng biến vào trong buồng đóng sầm ngay cửa lại.

Tiếng chìa vặn trong ổ khóa làm hấn ngỡ ngẩn trong một lát rồi lặng lẽ khóa cửa thông với hành lang.

Có thể nàng quên không khóa cửa thông giữa buồng nàng với buồng cha hấn không?

Hấn rón rén đi qua phòng khách, vào buồng cha hấn và đứng áp sát tai vào cánh cửa thông hai buồng. Hấn nghe thấy Sophia đi lại trong buồng. Liếc nhìn đồng hồ tay, hấn thấy lúc này là một giờ kém mười: hấn không còn nhiều thời gian nữa.

Hắn xoay tay nắm hết sức nhẹ nhàng và cửa hơi hé mở. Hắn dùng tay lại ngay lập tức và nụ cười đắc thắng nở trên môi.

Hắn nghe thấy Sophia đang hắng giọng và đặt một vật gì lên bàn trang điểm. Bàn tay phải nắm chặt chiếc chặn giấy đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch. Qua cửa hé mở hắn nhìn thấy toàn bộ căn phòng.

Sophia đã cởi chiếc rộp và lúc này đang tháo đôi tất. Hắn nhìn thấy nàng khoác chiếc áo tắm, cởi áo nịt vụt lên thành ghế và biến vào buồng tắm.

Hắn nghe thấy tiếng nước chảy.

“Cần phải chờ cô ta bước vào bồn tắm”, hắn nghĩ thầm. Hắn nhớ ra chiếc bồn tắm kê theo một hướng làm cho nàng quay lưng ra cửa.

Hắn chỉ việc lạng lẽ bước vào đập nàng bất tỉnh trước khi nàng nhận ra hắn.

Hắn đứng đợi, hơi thở gấp gáp, tim đập mạnh. Hắn lại liếc nhìn đồng hồ. Một giờ kém ba phút. Thời gian gấp lắm rồi.

Hắn nín thở khi nghe tiếng nước ngừng chảy. Cuối cùng một tiếng tòm cho hắn biết nàng đã ngồi vào bồn tắm.

Với nụ cười bí hiểm, hắn bước vào phòng không một tiếng động. Hắn đặt tay lên quả đấm cửa buồng tắm nhẹ nhàng vừa quay vừa đẩy.

Trong suốt quá trình hoạt động chưa bao giờ cái khách sạn Beau Rivage lại chìm trong một sự yên tĩnh và tối tăm như thế này khi viên thanh tra Devereaux đậu xe ngay trước cửa.

Ba người cảnh sát đêm đi dạo mò hôi, thở hỗn hển đang cố sức ngăn chặn những người quá tò mò không cho xán lại gần.

Guidet đứng chờ ông ở bậc thềm khách sạn. Anh ta bước ra gặp ông sếp.

– Tại sao lại tắt hết đèn thế? - Devereaux lên tiếng hỏi khi ngược mắt nhìn cả tòa nhà tối om.

– Các cầu chì bị nổ. Người ta đã cố thay nhưng chúng vẫn lần lượt nổ hết cái này đến cái khác. Tôi đã cho gọi thợ điện đến kiểm tra toàn bộ đường dây. Trong lúc này tạm thời chúng tôi dùng nến.

Devereaux bước vào tiền phòng và hỏi:

– Kerr đã chết?

–Ồ chết đứ đừ! - Guidet nói - Hẳn tự thắt cổ.

Năm cây nến đặt trên bàn tiếp tân chiếu ánh sáng vàng vọt lung linh trên thân xác đồ sộ của cụ Brossette nằm sát ngay chân cầu thang.

– Chó đểu thật! - Devereaux la lên khi chân ông vấp phải cái xác. - Trong nhà này có chuyện lộn xộn gì xảy ra thế?

– Theo tôi, - Guidet giải thích một cách coi thường, - thì khi phát hiện Kerr chết, bà ta chạy vội xuống định gọi một xe cấp cứu và bị trượt chân ngã. Cầu thang ở đây dễ ngã lắm. Thế là xong! Bà ta không còn bị rắc rối nữa. Bà ta đã đánh lừa chúng tôi khi được hỏi Kerr có ở đây không.

Viên thầy thuốc pháp y cũng đã có mặt. Ông đi thẳng đến cái xác cụ Brossette và khám nghiệm thật nhanh chóng. Ông nói với Devereaux:

– Bà ta bị gãy cột sống. Ngã một cái như vậy... Với thân hình to lớn như thế...

Ông nhún vai một cách bình thản.

– Thế còn Kerr? - Devereaux hỏi.

– Ở trên lầu.

Guidet chiếu một cây đèn bấm để hướng dẫn Devereaux bước lên thang.

– Hẳn vẫn ở đây trong khi chúng ta lùng sục khắp nơi, - Devereaux thở dài nói trong khi bước vào căn phòng hẹp chứa đồ linh tinh. Không ngạc nhiên khi chúng ta không tìm ra hắn.

Durhont đã có mặt trong chiếc buồng con và hồi hả đốt một cây nến mới.

Joe bị thắt cổ bởi một sợi dây màu hồng buộc vào một cái đinh khuy gắn ở nẹp cửa. Đôi chân dài khăng khiu quặp xuống thân hình và sức nặng của hắn kéo căng cái thòng lọng siết chặt vào cổ. Da mặt hắn xám ngoét. Đôi môi nhếch ra trong cơn sợ hãi để lộ hàm răng trắng nhợt.

– Hẳn tự treo cổ bằng sợi dây buộc đã bị mất, - Guidet bình luận. - Tôi lục các túi hắn thì thấy một viên ngọc xanh thuộc chuỗi vòng của con nhỏ.

Devereaux liếc nhìn viên ngọc.

– Thế các anh không tìm thấy lời thú tội hay bức thư giải thích về chuyện tự sát của hắn à?

– Không. Chắc hẳn tự sát trong cơn say xin, thế thôi, - anh ta vừa nói vừa chỉ tay vào chai rượu uýtki còn lưng một nửa.

– Đúng. Tôi nghĩ là ta không cần điều tra gì thêm, - Devereaux nói. - Hẳn đã ám sát con nhỏ và trong cơn say xin hẳn cảm thấy hối hận đã tự kết liễu đời mình bằng sợi dây oan nghiệt kia.

Trong khi ông nói thì đèn điện bật sáng. Guidet reo lên:

– A! Mãi bây giờ mới có điện. Tôi còn phải cho chụp các xác chết và chuyển chúng đi.

Devereaux ra dấu đồng ý. Ông mệt muốn chết nhưng hài lòng. Vụ này đã tìm ra được lời giải đáp.

– Tôi vẫn băn khoăn tại sao hẳn lại tự sát, - ông nói tiếp. - Chuyện này quá ư đơn giản. Đúng là nó vẫn thường xảy ra như vậy. Cũng đúng như khi người ta đang tìm cách giải quyết một vụ khó khăn thì tự nhiên lời giải đáp lại hiện ra một cách bất ngờ. Dẫu sao ta vẫn phải tiến hành theo đúng bài bản. Anh cho lấy các dấu tay của hẳn. Ta kiểm tra xem chúng có phù hợp với dấu tay tìm thấy trên viên ngọc kia không.

Guidet nhún vai.

– Nếu ông muốn vậy. Nhưng tôi nghĩ không còn chút nghi ngờ nào nữa: chúng ta đã tìm ra thủ phạm.

Dumont xuống dưới nhà để tìm những người chụp ảnh rồi lại quay lên lầu cùng với họ và Devereaux ra ngoài hành lang đứng chờ rộng chỗ để họ làm việc.

Một người bước ra từ căn phòng đối diện với cầu thang, tay cầm túi đồ nghề. Khi nhìn thấy Devereaux, anh ta dừng lại.

– Thưa ông thanh tra, đây là nguyên nhân làm nổ các cầu chì, - anh ta vừa nói vừa đưa đồng mồi quan cho Devereaux. - Nó được nhét vào trong cái đui đèn trên trần.

Devereaux cảm ơn người thợ điện. Khi anh này đi xuống nhà, ông lên tiếng gọi Dumont:

– Mất điện xảy ra trước hay sau khi anh nghe thấy tiếng rơi của mụ chủ khách sạn?

– Khoảng mười phút sau khi mụ chủ bị ngã. Lúc đó tôi đang quan sát cái xác. Một trong những gã trốn tránh ở đây chắc chắn đã làm nổ cầu chì để dễ

dàng chạy trốn. Khi tòa nhà vừa chìm trong bóng tối là bọn chúng bỏ chạy hết. Chúng tôi không tóm được một tên nào.

Devereaux cười chế nhạo:

– Ờ, thì ở địa vị của bọn chúng...

Ông nhét đồng mười quan vào túi.

Đến lượt bác sĩ Mathieu đến gặp hai người. Devereaux báo tin ngay:

– Bác sĩ, lại có thêm một khách hàng cho ông. Nào đến xem hẩn đi. Theo tôi nghĩ thì không còn nghi ngờ gì nữa: chính hẩn đã giết con nhỏ trong khách sạn.

Mười phút sau, bác sĩ Mathieu bước ra khỏi căn phòng hẹp có dáng bần khổ.

– Thế nào? - Devereaux đứng dựa lưng vào tường chờ ông bác sĩ, điều thuốc lá ngậm trên môi, trong đầu óc chỉ nghĩ đến chuyện về nhà nằm ngủ.

– Ông thanh tra, cần phải chuyển anh ta về nhà xác. Tôi muốn khám nghiệm kỹ lưỡng hơn nữa. Có hai chi tiết làm tôi nghi ngờ. Có một vết bầm tím mới xuất hiện trên lưng và tôi tự hỏi tại sao lại có vết đó. Tôi đã nhìn thấy nhiều vết tương tự gây ra bởi một cú đầu gối thúc mạnh vào giữa hai bả vai.

Devereaux giật thót người.

– Thế ông muốn nói là không phải hẩn tự sát? Người ta thắt cổ hẩn? Mathieu nhún vai.

– Tôi không dám quả quyết nhưng vết bầm này rất đáng ngờ.

– Thế còn chi tiết thứ hai?

– Ông còn nhớ tôi đã cho ông biết trong các móng tay của cô gái có những mảnh da nhỏ xíu chứng tỏ cô gái đã cào mạnh tên sát nhân không? Thế mà trên người gã này không có vết cào xước.

Devereaux biểu lộ một cử chỉ nóng nảy.

– Ông quả quyết cô gái cào lên người tên sát nhân chứ?

– Đúng như thế.

– Và ông không tìm thấy trên xác Kerr có một vết cào xước nào dù nhỏ?

– Không có đâu.

Devereaux đưa mắt trao đổi với Guidet.

– Thế còn dấu vân tay? - Ông hỏi.

– Người ta đang so sánh.

Khi bác sĩ Mathieu đi xuống thang gác Devereaux móc túi xem lại đồng hồ, ông gọi Dumont.

– Chính anh là người theo dõi khách sạn? Anh có nhìn thấy một người đàn ông vào khách sạn một mình không?

Dumont lắc đầu.

– Thưa sếp không. Tất cả đều có phụ nữ đi cùng.

Đúng lúc đó chuyên viên lấy dấu tay xuất hiện ở hành lang.

– Dấu vân tay mà chúng tôi phát hiện trên viên ngọc tìm thấy trong căn hộ số 30 không phải là dấu vân tay của Kerr.

Devereaux văng ra một tiếng chửi thề nhỏ rồi suy nghĩ một lát.

– Này anh vào trong kia đi, - cuối cùng ông vừa nói vừa chỉ tay vào một căn phòng đối diện với cầu thang, - anh hãy lấy dấu tay trên chiếc bóng điện tròn.

Người chuyên viên bước vào buồng trước đó Jay đã thuê. Sự chờ đợi kéo dài. Devereaux tựa người vào tường mặt mũi cau có, rít thuốc liên miên.

Guidet và Dumont cảm thấy ông sếp không được vui tính nên cứ len lét đứng yên.

Cuối cùng người chuyên viên bước ra.

– Chúc mừng ông thanh tra!. Tôi tìm thấy trên bóng đèn có một dấu tay giống hệt với dấu tay trên viên ngọc. Nó rất rõ.

Devereaux vứt điếu thuốc mới hút nửa chừng và lấy gót giày chà nát.

Ông giận dữ nói:

– Thế là phải bắt đầu làm lại từ đầu. Thật quá đẹp để trở thành hiện thực! Nhưng dù sao ta cũng biết chắc chắn được một điều: đó là những dấu tay của thằng cha ta đang tìm kiếm. Thật khó mà bắt được hắn. Guidet, đi theo tôi. Chúng ta trở về khách sạn Piazza.

Chương mười hai

Đứng dựa lưng vào tường, Sophia nhìn cửa buồng tắm đang từ từ quay quanh các tấm bản lề.

Mặt nàng xanh xao, căng thẳng, thở hổn hển vẻ mệt nhọc nhưng nàng chỉ cảm thấy tò mò hơn là sợ hãi.

Nàng thấy thái độ của Jay vụt thay đổi trong khi hai người nói chuyện và nàng có linh tính hẳn dự định giết nàng một cách êm thấm. Nàng muốn biết hẳn định liều mạng đi tới đâu. Nếu đúng hẳn nguy hiểm như nàng nghĩ thì nàng không còn e dè gì nữa: nàng sẽ nói với Floyd và sẵn sàng nhận mọi hiểm nguy đem tới.

Trong quãng đời làm gái ăn sương đứng đường, nàng đã nhiều lần va chạm với các gã có đầu óc khùng điên. Có rất nhiều lần nàng rơi vào một khách làng chơi nguy hiểm nhưng luôn luôn nàng biết cách chống cự.

Nàng tự biết mình không thể kèm chế được Jay nên cố ý không khóa cửa buồng thông giữa phòng nàng và phòng Floyd để xem hẳn có dám lợi dụng không.

Để bảo đảm an toàn hơn, nàng cầm theo một khẩu súng tự động nhỏ cỡ 25 mà Floyd tặng nàng hồi đầu năm lúc hai người đang quay một cuốn phim ở Kenya.

Sophia ít có kinh nghiệm sử dụng súng, nàng mới chỉ được Floyd hướng dẫn qua loa. Dầu sao nàng vẫn luôn luôn mang nó trong người coi như là một thứ trang sức. Trên báng súng khảm xà cừ có nạm bằng chữ vàng hai chữ viết tắt tên nàng.

Nàng cầm khẩu súng vào buồng tắm để trấn an tinh thần hơn là có ý định sử dụng. Nếu Jay dám tự tiện bước vào phòng nàng, nàng chỉ cần nói vài lời là buộc Jay phải nghe theo. Khoa ăn nói của nàng chưa bị lụi mặc dù trong

nhiều năm qua nàng không sử dụng kho ngôn ngữ phong phú của gái bán hoa.

Jay dừng phắt lại, mặt đối mặt với Sophia. Hắn đứng bất động ở khung cửa, tay phải giấu sau lưng.

Hai người im lặng dò xét nhau trong vài giây đồng hồ. Cuối cùng nàng nói với giọng lạnh như đá:

– Anh có mất trí không thế?

Jay đưa lưỡi liếm đôi môi. “Trông hẳn như một con rắn độc”, Sophia tự nhủ.

– Tôi rất tiếc, - hẳn dịu dàng nói nhưng cái giọng dọa nạt làm nàng run lên. - Tôi hứa với dì là sẽ không làm cho dì cảm thấy đau đớn và ra đi rất nhanh. Dì không còn ngại đường tôi nữa...

Nàng hiểu mình đã phạm sai lầm khi đẩy cuộc thí nghiệm đi quá xa. Vẻ hoảng hốt của Jay, bắp thịt nhỏ dưới con mắt phải giật giật, đôi môi nhợt nhạt đã tạo cho Sophia một cảm giác không thể chịu nổi khi đứng trước một người lạ.

Nàng la lên:

– Xéo ngay! Nếu anh không đi khỏi đây ngay lập tức, tôi sẽ kể hết cho ông già anh biết.

Một nụ cười nở trên đôi môi mỏng dính của Jay.

– Điều này không làm tôi ngạc nhiên đâu. Dì không còn kể được bất cứ điều gì với ai nữa rồi.

Hắn tiến vào buồng tắm không một tiếng động. Ngay lập tức nàng nhìn thấy tay hắn cầm cái chặn giấy.

– Jay! Tao báo cho mày biết nếu mày không rút đi tao sẽ bắn! - Sophia kêu toáng lên và chĩa súng vào người hắn.

Hắn dừng lại, đôi mắt chăm chú nhìn khẩu súng.

– Rút đi! Rút ngay đi! - Nàng nhắc lại.

Hắn tiếp tục đi tới trước, đầu rụt vào giữa đôi vai, tay nhắc nhắc cái chặn giấy.

– Jay!

Hầu như hắn chạm tới người nàng. Hắn không để ý đến khẩu súng chĩa thẳng vào người và lẩm bẫm điều gì giữa hai hàm răng. Nàng chỉ nghe thấy

những mẫu câu ngắt quãng: “... mặc kệ... bị nhốt vào dưỡng trí viện... một điều sai lầm...” và với một tình cảm vô cùng khiếp hãi, nàng hiểu mình sắp bắt buộc phải giết hắn. Nàng nâng nòng súng nhắm vào vai hắn. Một thoáng ngần ngừ ngần ngủi đã làm nàng nguy hại.

Hắn nhào tới đúng lúc nàng bóp cò súng. Nàng vừa chột nhận ra rằng nàng đã quên mở chốt an toàn thì nhìn thấy cánh tay Jay vung lên trong không khí và nàng đành nhảy lui ra phía sau nhưng đã quá muộn. Cái chặn giấy đã đánh trúng vào thái dương nàng. Một tia sáng lóe lên làm nàng không nhìn thấy gì. Khẩu súng văng ra khỏi tay, hai đầu gối khuỵu xuống và nàng ngã vật dưới chân Jay.

Với những cử chỉ nhanh chóng và chính xác Jay đặt cái chặn giấy lên mặt bàn rửa mặt và cúi xuống thân hình bất động của Sophia để nhặt khẩu súng nhét vào túi.

Hắn vừa cảm thấy bình thản vừa hứng khởi và hoàn toàn tự tin ở hắn. Hắn xắn tay áo, cúi xuống nhìn thái dương Sophia với vẻ tò mò. Hắn để nàng nằm ngửa và cởi chiếc áo khoác dùng trong lúc đi tắm.

Hắn cảm thấy ngạc nhiên, mọi việc đều quá dễ dàng; quá đơn giản. Bây giờ không còn gì có thể bắt được hắn. Sophia chết rồi thì hắn không còn lo sợ điều gì nữa.

Hắn kéo lê tấm thân trần truồng và bất động của Sophia tới bồn tắm có nước ấm đầy một nửa. Hắn cúi xuống nâng nàng lên và dìu người nàng trong nước sao cho đầu nàng sát vào các vòi nước.

Nàng hơi cựa quậy và thốt ra tiếng rên nho nhỏ.

Hắn chạy về phía cuối bồn tắm và nắm hai cổ chân người thiếu phụ trẻ. Đôi môi nhếch một tiếng cười gằn, hắn kéo người nàng về phía hắn sao cho đầu nàng chìm hẳn trong nước.

Ngay lập tức hắn cảm thấy hai cổ chân Sophia co lại và phải gắng hết sức mới giữ được cái đầu ngập trong nước.

Hắn dùng hết sức lực giữ chặt hai cổ chân và bỗng nghe thấy tiếng động trong căn hộ. Không còn nghi ngờ gì nữa có một người vừa bước vào và vấp phải một đồ đạc.

Tim hắn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hình như tim muốn ngừng đập nhưng rồi lại bắt đầu đập mạnh dữ dội khiến hắn cảm thấy bị nghẹt thở.

Làm thế nào người ta lại vào nhà được? Hấn đã khóa trái cửa rồi cơ mà! Hay có thể là cha hấn?

Hai chân Sophia không còn co giật nữa. Trước đây một giây, những bọt khí thoát ra từ miệng nàng bây giờ không còn nổi lên mặt nước mà vỡ ra nữa.

“Bây giờ chắc cô ta chết rồi”, hấn tự nghĩ. Cô ta chìm trong nước ít ra là đến ba phút.

Ngay lúc đó hấn nghe thấy tiếng cha hấn gọi:

– Sophia! Tại sao em lại khóa cửa như vậy?

Sắp sửa nôn thốc nôn tháo vì hoảng sợ, Jay buông hai chân Sophia và nhảy bổ tới phía đầu bồn tắm và ôm xốc nàng ra khỏi nước.

– Nhanh lên! Cấp cứu.

Bản thân hấn không nhận ra tiếng hét thất thanh của chính giọng nói hấn.

Hấn nghe thấy những tiếng bước chân chạy vội tới và khi quay đầu lại, hấn nhìn thấy cha hấn xuất hiện ở chỗ cửa mở hé.

Mặc dầu hoảng hốt, tim đập thành thịch trong lồng ngực, hấn vẫn nhận thấy cha hấn tỏ ra là một con người đủ khả năng đối phó với bất kỳ tình huống nào.

Trên gương mặt không để lộ mảy may một vẻ hoảng hốt nào, lão đưa mắt nhìn thấu toàn bộ quang cảnh, nhảy vội lại cạnh Jay, dùng vai hích hấn lui ra và ôm ngang lưng nhắc hấn nàng ra khỏi bồn tắm và xốc nàng vào trong buồng.

Jay cảm thấy một dòng mật dâng lên mồm. Hấn vừa kịp chạy tới lavabô trước khi nôn thốc tháo. Hấn cảm thấy nhục nhã muốn chết được vì biết cơn ói mửa này là do sự sợ hãi gây ra.

– Jay, lại đây một chút nào!

Tiếng nói gay gắt của cha hấn làm Jay tỉnh trí lại. Hấn vội lấy chiếc khăn chùi miệng và trán đầy mồ hôi rồi loạng choạng bước vào phòng.

Sophia nằm vật trên sàn, mặt úp xuống đất.

Ngồi trên người nàng, nét mặt căng thẳng, đôi mắt long lanh, cha hấn đang làm hô hấp nhân tạo cho nàng.

Mỗi lần Delaney bóp hai cạnh sườn của Sophia thì một dòng nước nhỏ lại trào ra khỏi miệng nàng hơi hé mở.

Floyd hét lên với hấn:

– Cựa quậy lên một chút đi, cái đồ hậu đậu! Gọi ông bác sĩ của khách sạn. Nhanh lên!

Hắn lão đảo bước ra phòng khách. Khi người trực tổng đài lên tiếng đáp lại lời hắn gọi, hắn cố lên tiếng với giọng khàn khàn:

– Bác sĩ! Nhanh lên! Có một tai nạn.

Hắn cúp máy và vội chạy đến tủ đựng thức uống rót một ly đầy rượu uýtki rồi làm cạn một hơi.

Hắn chờ một chút để cho rượu bốc trong người rồi quay trở lại đứng trước cửa phòng Sophia.

Cha hắn đang tiếp tục làm những động tác cấp cứu. Lão quay đầu về phía Jay quát lên hỏi:

– Có chuyện gì xảy ra thế?

Chưa bao giờ Jay nghe thấy cha hắn nói với hắn một giọng như vậy.

Từng lời một như những lằn roi quất vào người hắn.

Hắn nói với giọng khàn khàn:

– Chắc dì bị ngất. Con nghe thấy một tiếng kêu rồi một tiếng nước bắn lên. Con vội chạy vào thì thấy dì chìm trong bồn tắm.

– Cái lão thầy thuốc làm gì mà lè mề thế?

– Ông ta đang đến.

– Chạy đi tìm lão ta mau lên. Đừng có đứng đực như cái cột đèn ấy. - Dẫn lão ta đến đây!

Khi vừa bước qua phòng khách, Jay nghe có tiếng gõ cửa. Người thầy thuốc của khách sạn bước vào, tay cặp cặp.

– Xin mời vào đây, - Jay chỉ tay về phía cửa mở rộng.

“Chắc cô ta chết rồi, hắn nhắc lại trong óc. Miễn là cô ta chết đi!”

– Bà xã bị ngất trong bồn tắm. - Hắn nghe tiếng cha hắn giải thích với người thầy thuốc. - Chắc bà ấy bị vấp vào thái dương nên đầu chúc xuống nước. Tôi tin là tôi đã làm ộc hết nước đã vào người bà ấy. Ông làm một điều gì đó đi! Nhanh tay lên!

Tiếp theo đó là ba phút yên lặng dài dằng dặc. Nàng đã chết chưa?

Jay nép sát vào tường đứng chờ, tai vểnh lên, tim đập mạnh. Cuối cùng hắn nghe thấy người thầy thuốc tuyên bố:

– Không còn lo ngại gì nữa. Bà đã quá xúc động, sau vài giờ nữa bà sẽ tỉnh lại. Bà đã qua tình trạng nguy hiểm rồi. Suýt nữa thì nguy nếu ông không kịp thời làm hô hấp nhân tạo.

– Đúng rồi, đúng rồi! - Delaney lau bà. - Ông giúp tôi nâng bà ấy lên giường. Gọi cho tôi các nữ y tá và đem những thứ cần thiết. Không được để sơ sót chuyện gì. Cần phải cứu bà ấy, ông nghe rõ rồi chứ?

Jay thở một hơi dài. Hắn thất bại rồi! Hắn đã quá tin tưởng ở thần may mắn của hắn. A! Giá mà cha hắn chỉ về chậm một phút thôi!

Lúc này cần phải nghĩ đến bản thân hắn. Sophia sẽ không tỉnh lại trước hai tiếng đồng hồ nhưng hắn biết rằng ngay khi nàng có thể nói được, nàng sẽ tố cáo hắn. Tức khắc cha hắn sẽ giao hắn cho cảnh sát. Nếu hắn quyết định trốn đi thì phải thực hiện ngay lập tức.

Để chạy trốn hắn cần phải đem theo những thứ gì?

Trước hết là tiền, một vài bộ quần áo, ít đồ dùng cá nhân và một vũ khí.

Bất giác hắn sờ tay vào khẩu tự động cỡ 25 đang nổi cộm trong túi.

“Vẫn còn may! Hắn tự nhủ. Chỉ còn tiền...”

Cha hắn vừa bước ra khỏi buồng. Mặt lão đầy mồ hôi, mệt mỏi nhưng vẫn lạnh lùng, vẫn điềm tĩnh như thường lệ.

Lão đến tủ đựng thức uống. Trong khi rót một ly urytki xô-đa, lão nói với Jay:

– Suýt nữa thì nguy nhưng bây giờ thì thoát khỏi tình trạng nguy hiểm rồi. Thật kỳ lạ đấy... Từ khi ba biết đi, đây là lần đầu đi bị ngắt.

Lão nhìn Jay mỉm cười:

– Vừa rồi con có rối trí thì cũng là điều tự nhiên thôi. Ba đã bắt công khi quát mắng con. Bản thân ba cũng không thể làm hơn thế được. Ồ, ba cảm ơn con đã cứu đi kịp thời.

Jay lẩm bẩm điều gì trong miệng không rõ rồi quay lại để chuẩn cho nhanh.

Hắn khép cửa phòng, chạy đến tủ đựng quần áo lấy ra một cái túi xách thường dùng để đi câu, nhét vội vài thứ đồ dùng cần thiết.

Hắn vừa đóng túi xách và giấu vội sau giường thì cha hắn thò đầu qua cửa:

– Con nên ngủ một lát đi. Không phải lo ngại cho đi nữa. Hai người nữ y tá chăm sóc đi rồi. Cha cũng đi ngủ đây. Cha có dặn họ đánh thức cha ngay

khi dì tỉnh lại.

Delaney thân ái giơ tay vẫy người con rồi lão rút lui.

Jay đứng chờ cho đến khi nghe thấy tiếng nước chảy trong buồng tắm rồi mới lén lút mò vào phòng cha hẳn.

Trên mặt cái tủ con hẳn tìm thấy chiếc bóp của cha hẳn chứa đầy những tờ giấy bạc một nghìn quan. Không có thời gian đếm xem là bao nhiêu, hẳn lùa những tờ giấy bạc vào túi rồi vội quay trở vào phòng hẳn.

Hẳn nhẹ nhàng bước sang phòng khách vắng vẻ, nhón chân đi ra cửa thông với hành lang và sau khi liếc sang bên phải, bên trái, hẳn chạy vụt đi và nhảy bổ xuống thang gác bốn bậc một.

Đại sảnh vẫn còn nhiều người họp lại thành từng nhóm nhỏ thảo luận cuốn phim họ vừa xem.

Jay luồn lách qua đám đông và bước vội qua chiếc cửa quay.

Devereaux đẩy chông biên bản ở trước mặt rồi châm thuốc.

Ngồi vững vàng trong chiếc ghế bành, Guidet liếc mắt dò xét ông sếp. Devereaux ngả người lên thành ghế và thở một làn khói lên trần.

– Vì Kerr không phải là người làm cái cú này nên chúng ta cần phải tìm một nghi can khác. Tôi thấy chỉ có một kẻ: đó là Jay Delaney.

– Không thể thế được! Tại sao ông lại cho rằng thằng nhãi con đó thích cái trò ám sát các nữ diễn viên điện ảnh trẻ? Ông dựa trên cơ sở nào để nghi ngờ thằng bé đó?

Dereveaux nhướn chân mày vừa nói vừa hơi cúi xuống để vẫy tàn thuốc:

– Tôi thấy hẳn khá kỳ cục. Chúng ta biết hẳn là người cuối cùng nói chuyện với cô gái và hẳn có mặt ở nhà khi cô bé leo lên lầu hai. Dầu sao câu hỏi ấy cần phải đặt ra.

– Ông nên cẩn thận, sếp ạ. Cha hẳn có nhiều tiền và quen biết rộng. Còn điều này nữa, bà Delaney cũng có mặt trong căn hộ khi con nhỏ bị giết.

– Tôi biết và chính điều đó làm tôi lúng túng. - Ông thanh tra nói và nhìn tờ giấy thấm để trên bàn với vẻ dữ tợn. - Nếu vậy thì kẻ nào giết con nhỏ?

Một gã lạ mặt tình cờ leo lên lầu chạm trán với cô gái rồi thắt cổ cô ta như vậy mà không có một lý do gì? Không, tôi không đồng ý với cách suy luận như vậy. Bây giờ tôi gần tin rằng cô ta không phải bị giết ở căn hộ 30 đâu. Tôi nghĩ là người ta đã dàn cảnh ra như thế để che mắt chúng ta, kể cả cái chết của Kerr được ngụy trang làm chúng ta tin chính Kerr là thủ phạm giết cô gái. Tôi thấy chắc chắn như thế. Đó là một linh cảm.

Guidet giơ tay che mồm ngáp:

– Chúng ta không cần những linh cảm ấy, sếp ạ. Phải là những bằng cứ.

Devereaux lắc đầu:

– Đồng ý. Chà, lại phải đi tìm những bằng cứ. Ngày hôm nay ai chịu trách nhiệm canh gác lầu hai?

– Humbert, - Guidet đáp sau một lát nghĩ ngợi.

– Hẳn còn ở đấy không?

– Không chắc nhưng để tôi đi tìm thử xem.

– Nếu hẳn không còn ở đấy, cho người đi tìm hẳn và gọi cho tôi cả Dumont nữa.

Kim đồng hồ chỉ một giờ kém năm khi Guidet quay trở lại cùng với Humbert và Dumont. Vào đúng lúc ba người ngồi trước mặt ông thanh tra thì Jay mưu toan giết Sophia.

Humbert là một gã đô con, nước da đỏ au, đôi mắt xanh sáng thông minh.

– Anh đã nhìn thấy lần nào người con trai của ông Floyd Delaney chưa? -

Devereaux hỏi

Humbert gật đầu xác nhận điều đó.

– Trong suốt ngày hôm nay anh có nhìn thấy hẳn rời căn hộ và quay trở về không?

– Vâng, đúng như thế.

– Anh có nhìn thấy hẳn vào một căn hộ khác với căn hộ của hẳn không?

Humbert ngần ngại một chút trước khi gật đầu xác nhận:

– Vâng. Lúc đó gần mười giờ. Hẳn đến gõ cửa căn hộ số 30. Người thuê căn hộ đó có thể là bạn của hẳn. Họ nói chuyện với nhau trong vài phút rồi Delaney lại bước ra. Hẳn quay trở về phòng hẳn nhưng lại đi ra ngay tức khắc với những đồ dùng đi tắm biển. Hẳn dùng thang máy để đi xuống.

Devereaux và Guidet liếc nhìn nhau. Cả hai nhấp nhồm như đang ngồi trên đồng than hồng.

– Anh hoàn toàn tin chắc đúng là căn hộ số 30 chứ?

– Vâng thưa sếp, chắc chắn và chính xác đấy. Tôi có ghi điều đó vào quyển sổ tay. - Nếu tôi không nhầm thì việc đó xảy ra trước khi ta khám xét căn hộ 30?

– Vâng, đúng thế. Devereaux gật đầu. - Cảm ơn. Tôi không cần tới anh trong đêm nay nữa.

Khi Humbert bước ra, Devereaux quay sang hỏi Dumont:

– Anh có biết Jay Delaney không?

– Thưa sếp không, tôi chưa biết.

– Đó là một chàng thanh niên trạc hai mươi một hay hai mươi hai tuổi, đẹp trai, tóc nâu, không cao lớn lắm và luôn luôn đeo kính râm. Trong khi anh theo dõi khách sạn Beau Rivage, anh có nghĩ nhìn thấy hẳn vào đấy một mình hay cùng với một cô gái không?

Dumont nhăn vầng trán đầy mồ hôi trước khi lắc đầu:

– Không, thưa sếp, thực sự là tôi không nhìn thấy. Nhưng có thể điều đó thoát khỏi mắt tôi nếu hẳn núp sau người cô gái cùng vào. Và bởi vì tôi chỉ chăm chú rình Kerr thôi nên cũng không chú ý lắm những người khác đi vào hay rời khỏi khách sạn.

Devereaux gật đầu:

– Ừ... đúng vậy. Thôi không sao. Anh có thể về.

Khi Dumont bước ra ngoài, Devereaux quay sang nói với Guidet:

– Dẫu sao chúng ta cũng đã biết chính Jay để những viên ngọc và lấy đi một sợi dây buộc tấm rèm của căn hộ số 30. Tôi không thể xác nhận được điều đó nhưng tôi biết là có xảy ra.

Guidet cựa quậy trên ghế.

– Ông không nghĩ là ta đang mất thời gian ư, thưa sếp? Bà Delaney cùng với hẳn trong căn hộ lúc cô gái bị ám sát. Ông không định nói với tôi rằng bà ta cũng ngộp mình trong một vụ như thế này chứ? Không kể đến việc tôi chưa nhận ra vì sao thằng bé con đó...

Devereaux giơ tay ra hiệu cho anh ta im lặng, ông chăm chú nhìn máy điện thoại.

– Khoan đã, khoan đã..., - ông nói với giọng vô cùng khích động. - Có thể chúng ta sớm biết điều đó một cách rõ ràng đích xác! Khi gã trai trẻ Delaney đến gặp tôi, hẳn có đề nghị cho hẳn gọi một cú điện thoại. Có thể dấu tay hẳn in trên máy. Và chúng ta đã biết các dấu tay của tên sát nhân... Gọi cho tôi Leroy, nhanh lên!

Bị kích thích bởi giọng nói mạnh mẽ của Devereaux, Guidet nhảy chồm lên ù té chạy ra khỏi văn phòng.

Devereaux chậm điều thuốc khác rồi ngả người trong chiếc ghế bành. Đôi chân ông mỏi đừ, người mệt đuối nhưng cảm thấy đầu óc thanh thản.

Leroy bắt người ta phải chờ một lát vì anh ta chưa làm xong việc ở khách sạn Beau Rivage. Vào lúc này, Jay luồn ra khỏi khách sạn không bị nhân viên khách sạn bắt gặp vì họ đang quá bận rộn trong việc đưa chìa khóa phòng cho khách trọ và nhận những lời dặn dò về bữa điểm tâm ngày hôm sau.

Lúc này đã hơn hai giờ đêm. Guidet và Leroy bước vào văn phòng trong khi Devereaux nôn nóng chờ họ.

Không để cho Leroy có thời gian nghỉ, ông chỉ tay về phía máy điện thoại:

– Lấy cho tôi những dấu vân tay trên chiếc máy. Tôi hy vọng anh tìm thấy một dấu vân tay tương tự như vân tay đã lấy trên viên ngọc và trên chiếc bóng đèn của khách sạn Beau Rivage.

Leroy tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, anh mở túi đồ nghề và bắt đầu làm việc. Năm phút sau, anh thốt ra một tiếng nhỏ, biểu hiện một sự hài lòng cao độ.

Anh kêu lên:

– Tuyệt vời! Thừa sếp, ông đã đoán đúng. Ông nhìn đây này: nhìn vào cạnh của máy. Một điều đã quá rõ ràng! Gã nào đặt bàn tay lên chiếc bóng đèn ở khách sạn Beau Rivage cũng đặt bàn tay lên chiếc máy điện thoại này và trên cả viên ngọc ta tìm thấy trong căn hộ số 30.

Devereaux giơ tay sờ lên gáy mắt không rời Leroy:

– Anh nói đúng đây chứ?

– Tôi tin chắc vào những lời tôi phát biểu, - Leroy vui vẻ xác nhận. - Những dấu vân tay không bao giờ nói dối cả. Không thể có một sai lầm nào.

Tiếp theo là một sự im lặng kéo dài. Mắt vẫn đăm đăm nhìn tờ giấy thấm, Devereaux suy nghĩ. Cuối cùng ông nói:

– Ta cần phải lên lầu xem ngay hắn có nhà không. Guidet, anh đến hỏi người gác cửa xem hắn có ở nhà không?

Sau vài phút, Guidet trở lại

– Hắn vẫn ở trên lầu. Cả cha mẹ hắn nữa.

– Nếu nhìn thấy trên tay hắn có những vết cào xước thì thật vô cùng thú vị. - Devereaux vừa nói vừa dịch cái ghế lui ra sau. - Leroy, anh đi theo chúng tôi. Tôi muốn anh chuẩn bị lấy dấu tay.

Cả ba cùng bước ra khỏi văn phòng.

Trong đại sảnh, Devereaux dừng lại. Ông nói với Guidet:

– Anh lên trước đi và đứng chờ chúng tôi ở ngoài cửa căn hộ. Tôi yêu cầu người gác đêm của khách sạn báo trước cuộc viếng thăm của chúng ta và tôi không muốn hắn trốn thoát. Tôi để anh đi trước năm phút sau đó tôi mới gọi điện thoại đến căn hộ của họ.

Guidet đồng ý và bước vội lên cầu thang.

Khi năm phút đã trôi qua, Devereaux đến quầy tiếp tân. Ông nói với người trực đêm.

– Phiên ông báo với ông Jay Delaney tôi muốn nói chuyện với ông ta và tôi sẵn sàng gặp ông ấy tại nhà.

Người này cố ý liếc nhìn đồng hồ rồi nói:

– Tôi e rằng bây giờ hơi quá khuya để làm rộn ông Delaney. Ông không thể chờ đến sáng mai được ư?

– Hãy làm theo lời tôi đi, ông bạn. Tôi sẽ đích thân xin lỗi ngay khi gặp ông ta.

Người trực đêm nhún vai và thi hành. Sau một lát anh ta nói:

– Xin lỗi đừng buồn máy. Ông Jay Delaney không có nhà. - Anh ta quay sang nói thêm với người thanh tra.

Devereaux cau mày nói:

– Chà! Tôi cứ nghĩ là ông ta trở về lúc một giờ mà.

– Ông Delaney bố vừa cho tôi biết ông ta không có nhà. - Người trực đêm nhắc lại.

Devereaux giật lấy máy từ tay anh ta.

– Ông Delaney? Tôi là thanh tra Devereaux ở Sở cảnh sát Cannes đây. Tôi rất sung sướng nếu được ông tiếp tôi trong vài phút. Tôi có thể lên phòng

gặp ông không?

Giọng nói gay gắt của Delaney vang lên trong ống nghe.

– Ông thật khéo chọn vào giờ này! Tôi đã đi ngủ rồi. Thôi được tôi đồng ý. Ông thanh tra, mời ông lên nhưng xin nói ngắn gọn cho.

Lão cúp máy.

Deveraux hỏi người gác cửa:

– Anh có nhìn thấy ông Jay Delaney đi ra ngoài không?

– Tôi thật ngạc nhiên nếu thấy ông ta đi ra ngoài, - người nhân viên trả lời, - nhưng với số người đông đảo ở đây, ông biết rồi...

Deveraux cảm ơn anh ta rồi ra hiệu Leroy đi theo và cả hai bước nhanh vào thang máy.

Đến lầu hai, họ nhìn thấy Guidet đi đi lại lại trong hành lang. Khi nhìn thấy hai người, anh ta lên tiếng:

– Tôi không trông thấy hấn.

– Hình như hấn không có nhà. Có thể hấn đã đi ra ngoài.

– Tôi phái người đi tìm hấn nhé? - Guidet đề nghị.

– Chưa cần vội. Trước hết tôi nói chuyện với cha hấn đã. Cả hai cứ đứng ở đây chờ tôi. Khi nào cần tôi sẽ gọi.

Để hai người dưới quyền đứng ở gần thang máy, Deveraux sai bước trong hành lang và giơ tay gõ cửa căn hộ số 27.

Floyd Delaney mặc bộ pijama xuất hiện ở cửa.

– Ông thanh tra Deveraux?

– Vâng. Xin lỗi đã làm rộn ông...

– Xin mời ông vào, về chuyện gì vậy?

Deveraux bước vào phòng khách.

– Hình như người con trai của ông không có nhà?

– Đúng thế. Chắc con tôi đi dạo mát. Con tôi không được khỏe. Đêm nay chúng tôi vừa có một biến cố khá xúc động: bà xã vừa bị một tai nạn rui ro. Bà bị chìm trong bồn tắm và suýt nữa thì chết. Con tôi đã kịp thời kéo được bà ra.

Liếc nhìn quanh, Deveraux nói:

– Tôi rất tiếc. Chắc bây giờ bà Delaney đã khá?

– Phải. Bà vừa hơi tỉnh. Tại sao ông muốn gặp con tôi?

– Tôi chịu trách nhiệm tiến hành cuộc điều tra về vụ ám sát cô Lucille Balu, - Devereaux nói. - Tôi muốn hỏi anh ấy vài câu.

Sửng sốt, Delaney nhìn người thanh tra.

– Những câu hỏi? Vì sao ông lại muốn đặt câu hỏi với con tôi?

Ngay lập tức lão ra dấu tỏ vẻ xin lỗi:

– Mời ông thanh tra ngồi xuống. Đêm nay tôi hơi nóng nảy nhưng tôi vừa trải qua mười lăm phút nặng nề...

Devereaux ngồi xuống chiếc ghế bành.

– Thưa ông, tôi rất thông cảm. Ông tin rằng tôi rất khổ tâm khi phải quấy rầy ông... Con ông là người cuối cùng nói chuyện với cô ta.

– Chà! Thế mà tôi không biết cháu có quen với con nhỏ. Rồi sao nữa?

– Lời khai của anh ta buổi sáng nay tôi thấy không hoàn toàn hài lòng.

Devereaux vừa nói vừa thận trọng chọn từng câu một.

Delaney với tay lấy hộp thuốc lá và đưa mời người thanh tra.

Devereaux lấy một điếu và dùng bật lửa của ông để châm thuốc... Khi ông định nhét vào túi thì chiếc bật lửa rơi khỏi bàn tay xâm xấp mồ hôi và chui vào cái khe giữa tay ghế và nệm ghế.

– Không hoàn toàn hài lòng? - Delaney nhắc lại với giọng khô khan. - Ý ông định nói gì vậy?

Devereaux đang tìm cách lấy lại chiếc bật lửa nên chưa vội trả lời ngay. Những ngón tay ông vừa chạm phải một vật khác, cũng chui vào giữa nệm và tay ghế. Ông lôi nó ra.

Đó là một chiếc xắc hẹp làm bằng da tặc kè, ở một góc có hai chữ bằng vàng: L.B.

Devereaux chăm chú nhìn chiếc xắc. Trong óc ông nhớ lại lời của Thiry: “Cô ta có xắc: Chính tôi đã tặng cô... Một cái xắc nhỏ làm bằng da tặc kè, có in tên tắt của cô, trong đó chứa hộp phấn, một khăn tay và ống son môi.”

Delaney nôn nóng bước lại gần, lông mày cau lại.

– Cái gì thế này?

– Cái xắc tay của cô Balu, - Devereaux điềm tĩnh đáp. - Không nghi ngờ gì nữa. Ông nhìn xem: nó mang hai chữ viết tắt. Chính trong căn phòng này đã xảy ra việc ám sát cô gái.

Delaney nghiêng chặt răng.

– Hà, trong căn phòng này? Ông điên rồi!

Devereaux đứng lên.

–Thưa ông, tôi rất lo ngại rằng con trai ông vướng vào một tình thế không hay. Tôi bị bó buộc phải đề nghị với ông cho phép người của chúng tôi khám xét phòng của anh ta.

– Trong phòng của con tôi?

Bất chợt Delaney sực nhớ Sophia có kể cho lão về chuyện Jay đưa một cô gái vào căn hộ. Liệu cô đó có phải là Lucille Balu không?

Tuy nhiên lão nói tiếp:

– Thế con tôi dính dáng vào vụ này?

– Tôi có nhiều lý do để tin rằng anh ta chịu trách nhiệm về cái chết của cô gái trẻ, - Devereaux trả lời.

– Chà! Không thể tin được, - Delaney nói với giọng đều đều. - Ông dám nghi ngờ con tôi nhúng tay vào vụ ám sát cô gái?

– Tôi có nhiều lý do để tin như vậy.

– Thật sao? Vậy tôi khuyên ông đừng làm tôi bực mình nếu ông không muốn bị người ta cách chức một cách nhanh chóng!

Devereaux nói không biểu lộ sự xúc động:

– Ông có thấy trở ngại điều gì không nếu người của chúng tôi vào lục soát căn phòng của con ông?

Ông nhìn thấy ánh mắt của Delaney mỗi lúc thêm lo ngại khiến ông động lòng thương.

– Tiến hành đi! Tôi hoàn toàn tin tưởng là con tôi không che giấu một cái gì!

Devereaux mở cửa thông ra hành lang và vẫy tay ra hiệu cho Guidet và Leroy lại gần. Ông nói nhỏ với Leroy:

– Tìm kiếm các dấu tay đi. Phải làm nhanh lên!

Hai người cảnh sát bước vào phòng của Jay. Một sự im lặng khó chịu kéo dài..

Delaney ngồi xuống ghế. Gương mặt nhợt nhạt, lão cảm đôi mắt xuống tầm tầm.

Lão chợt nhớ Sophia nêu lên một nhận xét là thấy Jay “có vẻ kỳ lạ” và như nhìn thấy lại Harriett nhẹ nhàng tiến đến gần lão, tay cầm một con dao.

Lão như nhìn thấy lại chiếc mặt nạ không còn chút tính người của một người đàn bà điên...

Lão không thể tưởng tượng nổi Jay lại mắc vào một tội ác như vậy.

Nếu đúng thế thì cũng đành...

Nhưng trong óc lão vẫn không tin là tình huống đó có thể xảy ra. Leroy bước ra khỏi phòng của Jay.

Devereaux đưa mắt dò hỏi và nhìn thấy anh ta gật đầu một cách quả quyết với nụ cười hài lòng. Anh ta vui vẻ nói:

– Thưa ông thanh tra, không còn nghi ngờ gì nữa. Tôi đã tìm thấy các dấu vân tay trong khắp căn phòng.

Delaney đứng lên.

– Dấu vân tay nào?

– Thưa ông, nếu ông vui lòng đồng ý cho tôi thêm vài giây nữa, tôi sẽ giải thích cho ông biết hết - Devereaux hứa.

Ông quay sang Guidet:

– Tìm hẩn ngay và dẫn hẩn đến gặp tôi càng sớm càng tốt. - Ông ra lệnh - Tôi ngại rằng hẩn đã đánh bài chuẩn rồi. Tung hết người của chúng ta đuổi theo hẩn. Cần phải bắt hẩn với bất kỳ một giá nào.

Guidet tuân lệnh và chạy vội ra ngoài cùng với Leroy. Devereaux lại ngồi xuống và bình thản nói:

– Thưa ông, tôi ngại rằng sẽ làm cho ông bị một cú sốc nặng nề. Cảnh sát truy lùng con ông về tội giết hai mạng người.

– Hai vụ giết người?

Delaney mặt trắng bệch như tấm vải liệm, buông mình xuống ghế. Bằng vài lời vắn tắt, Devereaux kể cho lão biết toàn bộ vụ này.

Chương mười ba

Sau cú điện thoại bất ngờ buộc ông già phải lên đường đi Saint Tropez, còn lại Ginette một mình trông coi tiệm cà phê.

Từ tiệm Quả Cầu Vàng, người ta có thể nhìn thấy toàn cảnh khách sạn Beau Rivage. Những kẻ vô công rồi nghề bị kích thích bởi tính tò mò khi nhìn thấy cảnh sát ập đến khách sạn, đã tụ tập ở quán cà phê nhỏ bé này. Ginette len lỏi các bàn để phục vụ trong khi các khách hàng ngây ngô ngấm cửa ra vào mở rộng của khách sạn Beau Rivage.

Lúc này một giờ rưỡi đêm và những kẻ tò mò thấy không còn cái gì để xem nữa nên đành phải đứng lên. Cuối cùng Ginette đóng cửa tiệm.

Trong khi thu dọn, sắp xếp cho gọn gàng trước khi đi ngủ, cô nghĩ đến Jay. Cô cảm thấy buồn vì không thể đến được chỗ hẹn nhưng sau lại thấy vui lên vì hăn hẹn sáng ngày hôm sau sẽ gặp cô.

Cảm tình của cô đối với hăn mỗi lúc một tăng và cô biết hăn cũng có cảm tình với cô.

Chữ “cảm tình” chưa đủ diễn tả những tình cảm của cô. Cô tự hỏi một cách nghiêm khắc là cô có thể trở thành người yêu của hăn không.

Bất chợt hình như có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Cô đứng sững chú ý lắng nghe, vừa ngạc nhiên vừa lo ngại. Tiếng gõ cửa vẫn nổi lên.

Cô ngần ngừ giây lát rồi tắt đèn và bước ra cửa không một tiếng động.

Qua bức màn che cánh cửa lồng kính cô nhìn thấy một thân hình người đàn ông.

Gã đàn ông gõ vào cửa kính. Một tiếng thì thầm:

– Ginette? Cô đấy à? Tôi đây, Jay đây.

Cô chạy vội ra cửa vén tấm màn lên; hai người nhìn nhau qua cửa kính. Cô nhoèn miệng cười và mở chốt cửa.

– Chào anh! - Cô nói. - Giờ này anh còn lang thang ngoài đường à?

Cô không nhìn rõ mặt hấn nhưng thấy hấn không đeo kính và khoác trên vai một vật gì như cái túi xách.

– Tôi đây, - hấn nói. - Cô đã cho biết có thể cho tôi thuê một phòng.

Cô gái hơi ngần ngừ một chút nhưng vẫn đứng tránh để hấn có lối vào nhà.

– Tôi... tôi nghĩ là anh không nên nghỉ qua đêm ở đây, - cô ấp úng nói... Chỉ có mình tôi trong nhà... Ba tôi đã đi Saint Tropez và...

Hấn đặt cái xách xuống đất.

– Vâng, tôi biết. Tôi xin lỗi... Nhưng cô không thể để tôi đi lang thang ngoài đường suốt đêm được: tôi không biết đi đâu.

Cô xúc động và bối rối khi thấy hấn đứng sát vào mình và cảm thấy hơi nóng ấm từ người hấn bốc ra. Cô nói:

– Anh chờ một chút, để tôi bật đèn.

– Đừng, không nên.

Hấn nói về cuống quít làm cô ngạc nhiên. Cô dẫn hấn vào bếp và nói:

– Thực anh không tìm được chỗ nào ngủ à?

– Vâng. Tôi đã trả phòng cho khách sạn. Vì lúc chiều được biết cô có một căn phòng cho thuê nên tôi đến đây ngay lập tức.

Cô bắt đầu rửa các ly đang chất đống trong chậu. Cuối cùng cô nói:

– Đồng ý. Tôi sẽ để cho anh một buồng. Nhưng tôi tin ba tôi sẽ không bằng lòng đâu.

Cô quay về phía hấn và mỉm cười:

– Anh có ý định ở lâu không?

– Hai ngày. Khi nào ba cô về?

– Tôi không biết. Ông chú tôi ốm nặng. Có thể ba tôi không về trước một tuần đâu.

– Thế thì ba cô không biết đâu!

Hấn cầm một cái khăn lau các ly cô vừa rửa. Tâm trạng cô bị giằng xé giữa lương tâm và niềm ham muốn giữ hấn ở bên cô nên nói:

– Làm những điều khuất tất che giấu ba tôi, thật tôi không thích chút nào.

Tim đập mạnh, hăn tự nhủ cô thật đẹp và hăn yêu cô. Hăn nói:

– Nếu vậy thì tôi không dám làm phiền cô nữa. Ngay khi lau xong chỗ ly này, tôi sẽ ra cãng tìm một chỗ nào có thể nằm ngủ.

Cô bật cười:

– Xạo dễ sợ. Anh nói thế cốt để tôi thương hại anh chứ gì.

– Khó khăn đến thế kia ư?

Cô đứng im, hai bàn tay ngâm trong chậu và quay đầu lại liếc nhìn hăn.

– Tôi ngại rằng không phải thế đâu.

Hăn đặt cái ly đang lau, vứt khăn xuống đất và bước lại gần. Cô quay hăn người lại và mỉm cười.

– Cô hoàn toàn khác hăn với những người con gái tôi quen. Chưa bao giờ một cô gái làm tôi xúc động cả. Nhưng với cô thì...

Cô gái đặt hai tay lên ngực hăn đẩy nhẹ hăn lui ra.

– Chúng ta làm như vậy thì không nên đâu, - cô thì thầm.

– Đó là điều người ta thường nói trong những trường hợp như thế này. Nhưng chắc cô không nghĩ như vậy đâu?

Cô nhìn hăn một lát rồi lắc đầu:

– Không, anh nói đúng. Tôi nói mà không nghĩ như thế đâu.

Cô buông thả áp vào người hăn, đầu nép vào vai gã thanh niên trẻ.

Tim cô đập thình thịch.

Hăn ôm hôn cô vụng về nhưng trong vòng tay hăn, cô hăm hở nhiệt thành hôn trả, máu trong người như sôi lên. Đôi nam nữ quấn chặt vào nhau, người nọ như muốn nghiền nát người kia. Bàn tay Ginette đặt vào gáy hăn và nhẹ nhàng lùa vào mái tóc.

Bất chợt cô gỡ ra, quay đầu đi, hơi thở dồn dập.

– Jay, không nên đâu! Em van anh.

Hăn bối rối người ngậy ngất trong một lát rồi nói với giọng kém tự tin:

– Tại sao? Anh yêu em mà...

Vừa mới thốt ra những lời đó, ba tiếng: “Anh yêu em” đối với hăn tỏ ra là một chuyện tầm thường đáng chán.

– Em biết anh quá ít, - cô nói với giọng van lơn. - Em không biết chuyện gì đến với em: chúng ta mới gặp nhau chưa đầy một tiếng đồng hồ thế mà đã nói yêu nhau!

– Anh biết. Nhưng đối với anh thì không phải như vậy. Suốt đời anh, anh cảm thấy cô đơn! Không có ai yêu anh, không bao giờ. Ngay khi anh nhìn thấy em thì tình trạng này đã chấm dứt! Anh không còn cảm thấy cô đơn nữa.

– Em làm xong việc này thì muộn mất. - Cô vừa nói vừa chỉ vào đồng ly tách chưa rửa xong như muốn ngăn chặn hai người sa đà vào đề tài nguy hiểm này. - Em sẽ chỉ phòng ngủ cho anh..

Hắn nhìn cô hồi lâu. Hơi thở cô gấp gáp, đôi mắt long lanh. Để che giấu tình cảm bối rối làm hắn nghẹn thở, Jay bước ra khỏi bếp đến phòng ngoài nhặt cái túi ở dưới đất lên.

Cô mở cửa thông ra hành lang rất hẹp, bật đèn và đứng chờ hắn. Jay nhìn thấy trong đôi mắt cô gái một điều gì chắc chắn sẽ xảy ra.. Hắn ngần ngại trong giây lát.

Cho đến lúc này hắn sống đơn độc, thầm lặng. Hắn vẫn còn là trai tân và một đề tài hắn tránh không nghĩ tới là không có một người phụ nữ nào ham muốn hắn. Khi nhìn thấy Ginette sẵn sàng hiến thân, hắn cảm thấy bối rối. Hắn nghĩ tới người con gái trẻ hắn đã giết hại và thấy hối hận về hành động đó. Niềm ham muốn có được một cảm xúc mạnh mẽ, các loại thách đố mà hắn muốn thử nghiệm với lòng can đảm, với trí thông minh, với đầu óc minh mẫn, bất chợt trở thành một trò con nít không thể tưởng tượng nổi. Cái mà Ginette sắp sửa dâng hiến cho hắn mới thật quan trọng biết bao!

– Trên lầu một, - Ginette nói với hắn.

Hắn nhìn cô đi trước lên thang gác. Trong chiếc áo nịt ngắn và chiếc quần vải bông vừa khít, thân hình cô gái trẻ như muốn hớp hồn hắn.

– Phòng không lịch sự lắm đâu, - cô gái vừa nói vừa mở cửa buồng dành cho hắn, - nhưng giường ngủ khá tốt.

Hắn bước qua mặt cô và liếc nhìn căn phòng nhỏ nhưng rất sạch sẽ. Trong phòng có một chiếc giường, một tấm thảm mỏng và một cái tủ con. Trên tường có treo một bản đồ bến cảng ở Cannes.

– Tuyệt vời quá, - hắn reo lên. - Anh không mong gì hơn được như thế này.

Hắn thả rơi cái xác ngay cạnh giường, bước tới cửa sổ rồi quay lại nhìn thẳng vào Ginette.

Hai người đứng lạng đối diện nhìn nhau. Ginette bước vào ngoái tay khép cửa.

– Jay... Em biết không nên làm như thế này nhưng điều đó vượt quá sức em... Em yêu anh biết bao nhiêu! Jay, em van anh! Anh sẽ cư xử tốt với em nhé?

Tim đập thình thịch, Jay như bị nghẹt thở.

– Cư xử tốt với em? Lẽ tất nhiên là như thế rồi.

Hắn ghì chặt cô vào người, hai má áp vào nhau.

– Ginette, không nên lo sợ về anh. Không bao giờ! Anh có một thứ quý giá nhất trên đời: đó là em...

^c***\$b

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ làm Jay thức giấc.

Hắn lười nhác vươn vai, đưa cặp mắt ngái ngủ nhìn chung quanh.

Trong một lát hắn không biết mình ở đâu. Rồi hắn thấy Ginette đang ngủ say mê mệt bên cạnh, hắn lại nằm xuống.

Sau một lát hắn giơ tay cầm chiếc đồng hồ để trên bàn con và nhận thấy lúc này là sáu giờ hai mươi năm phút.

Hắn chống khuỷu tay nhồm lên để nhìn rõ Ginette hơn. Cô tựa quây trong lúc ngủ, bàn tay đặt trên vai Jay trượt trên tấm thân trần của hắn.

Lúc này hắn hoàn toàn tỉnh táo.

Chắc cảnh sát đã khám phá hắn là tên sát nhân giết Lucille Balu. Chắc bọn cớm đang truy lùng hắn. Nhân dạng hắn chắc đã được loan trên các báo buổi sáng.

Biện pháp tốt nhất là cứ núp trong buồng này chờ cho vòng vây của cảnh sát nơi lỏng một chút. Khi đó hắn chuồn trong đêm tối và cố đến được Paris. Nhưng liệu Ginette có nhận ra ảnh hắn trên mặt báo không. Phản ứng của cô ra sao? Nếu cô từ chối không muốn giúp đỡ thì hắn thua ngay từ đầu.

Cô mở mắt nhoén miệng cười rồi lại thiêm thiếp ngủ.

– Mấy giờ rồi hả Jay? - Cô hỏi.

– Sáu giờ rưỡi.

Cô khoan khoái thở nhẹ và lại cuộn tròn vào người hắn.

– Không cần phải trở dậy trước chín giờ đâu. Anh ngủ nữa đi, - cô vừa nói vừa áp lười vào cổ hắn. - Chưa bao giờ em cảm thấy sung sướng như thế

này...

Hắn không cử động nhưng hơi siết mạnh người cô. Nhưng hơi thở điều hòa của cô cho hắn biết cô đã ngủ lại rồi.

“Chưa bao giờ em cảm thấy sung sướng như thế này...”

Niềm hối hận làm hắn nghẹn thở khi nhớ tới cái phút tàn bạo hắn siết chặt sợi dây thòng lọng vào cổ cô gái trẻ.

Tại sao hắn lại có hành động như thế? Chắc chắn không phải là sự buồn chán trong cuộc sống đơn điệu như hắn đã giải thích với Sophia để cố bào chữa. Cũng không phải hắn muốn thử thách lòng can đảm và trí thông minh của hắn. Đó cũng là một lời nói dối khác để tự thanh minh.

Hắn cảm thấy người lạnh buốt: bây giờ hắn mới nhận thấy rõ việc hắn giết người là do một sự thúc đẩy không thể cưỡng được. Một lực đẩy hắn phạm tội ác mà hắn không thể nào kiềm chế nổi.

Có phải điều đó người ta thường gọi là sự điên rồ không? Hắn có thực là một kẻ bệnh hoạn không? Dầu sao trong cái phút ghê rợn đó, hắn thấy thể xác và tâm trí hắn không còn lạnh mạnh nữa.

Hắn siết chặt người Ginette và cố hình dung những sự việc đang diễn ra ở Sở cảnh sát tại thành phố Cannes. Vào giờ này chắc cảnh sát đang tổ chức việc lùng bắt hắn. Chỉ một sự dại dột, một sự vụng về là hắn bị tóm.

Liệu người ta có tuyên bố hắn phạm tội nhưng không chịu trách nhiệm không?

Nếu đó là lời lên án của bồi thẩm đoàn thì người ta sẽ làm gì hắn?

Họ sẽ nhốt hắn trong một xà lim như một con vật nguy hiểm, xa lánh mọi người và trước hết xa cả Ginette. Và không phải chỉ là trong vài tháng mà là hết cả cuộc đời hắn.

Với ý nghĩ đó, mặt hắn đầm đìa mồ hôi. Tại sao hắn lại có thể ngu dại mà tự nguyện chui vào một tình trạng như vậy?

Không thể nằm lâu hơn nữa trên giường, hắn nhẹ nhàng rút cánh tay dưới đôi vai Ginette, đẩy cái chăn ra và đứng lên. Hắn bước ra cửa sổ và hơi hé mở cánh cửa.

Một vài người khách bộ hành đi đến nơi làm việc. Trước mặt hắn là một người đàn ông đang kéo một cái xe chất đầy những bó hoa cẩm chướng màu đỏ, trắng và màu hoa cà đi ngang qua ngay trước cửa sổ.

Jay liếc nhìn về phía khách sạn Beau Rivage. Một người cảnh sát đứng gác ở ngưỡng cửa, vẻ mặt buồn chán. Xa hơn một chút, một chiếc xe của cảnh sát đậu trên đường phố, cây cần ăng-ten chọc thẳng lên trời như một ngón tay tố cáo.

Nhìn thấy người cảnh sát và chiếc xe ca, Jay cảm thấy cổ họng như bị thít chặt lại. Hắn đứng sững, đôi mắt không thể rời quang cảnh đó như để cụ thể hóa mỗi hoảng hốt của hắn.

– Jay... Anh làm gì trên cánh tay anh thế?

Hắn giật thót người, vội quay lại. Ginette đã tung chăn ra. Nằm dài trên giường, cô đẹp quá khiến tim Jay lại bắt đầu đập nhanh.

– Cánh tay anh? Có gì đâu? Hắn rời xa cửa sổ.

– Có mà, anh thấy đau không? Nhìn xem!

Lập tức hắn nhìn thấy ba vết xước dài lằn đỏ trên làn da rám nắng tạo ra bởi những ngón tay của Lucille Balu.

– Ồ? Cái này à... Không sao hết, - hắn vừa nói vừa nhún vai. - Anh bị cào xước bởi một cái đinh.

– Nhưng nó có làm anh đau không?

Sự quan tâm ân cần của cô làm hắn thực sự cảm động. Chưa bao giờ có người nào lo lắng xem hắn có đau không.

– Không sao hết.

Hắn ngồi lên giường, cúi xuống người cô, nhẹ nhàng áp môi vào môi cô. Cô thở ra nhẹ nhẹ, vòng hai tay ôm cổ hắn, kéo hắn sát vào người.

– Jay của em... Jay thân yêu của em...

Chưa ai nói với hắn những lời yêu thương như vậy. Những giọt nước mắt nóng bỏng trào lên mắt, hắn điên cuồng ôm chặt người cô.

Khi Jay thức dậy lúc tám giờ thì Ginette không còn nằm cạnh nữa. Hắn lo ngại ngồi lên.

Cô gái đâu rồi?

Cảnh sát đã đến tìm hắn chưa?

Trong cơn hoảng hốt, hắn nhào ra khỏi giường, vợ vội quần áo vút bừa bãi ở cuối căn phòng. Hắn hấp tấp tìm khẩu súng nhét vào trong túi quần thì cửa mở rộng.

Lạnh người vì sợ hãi, hắn ngoái cổ lại nhìn.

Ginette bước vào, tay bưng một cái khay đựng bữa điểm tâm. Cô mặc chiếc quần jean và một chiếc áo ngắn tay màu vàng. Cô nhoẻn miệng cười nhưng nụ cười vội tắt ngấm, đứng dừng lại nơi cửa phòng.

Hắn đứng bất động như định chạy vụt đi, vẻ nhớn nhác thể hiện trên nét mặt, cô đoán là hắn đang sợ.

– Có chuyện gì thế Jay?

Hắn cố gắng lấy lại bình tĩnh.

– Không có gì. Anh giật mình tỉnh dậy và không thấy em đâu, - hắn nói với giọng hơi run run. - Em mang điểm tâm đây phải không? Tuyệt quá! Anh đói lắm rồi! - Hắn reo lên trong khi mặc quần.

Hơi ngạc nhiên, cô đặt khay thức ăn xuống bàn trên có bánh mì, bơ, mứt hộp và cà phê sữa.

Hai người ngồi cạnh nhau trên giường cùng ăn. Bất chợt Ginette nói:

– Jay! Em không biết anh làm nghề gì. Em chỉ biết anh ở trong ngành điện ảnh.

– Anh làm việc trong ngành quảng cáo, - Jay nói. - Công việc của anh không có gì hấp dẫn cả.

– Sáng nay anh có phải đi làm không?

– Ô! Không. Anh đã làm xong công việc ở đây rồi. Anh tự cho mình nghỉ ngơi vài ngày trước khi đến Venice.

– Anh có định quay về đây không? - Cô lên tiếng hỏi trong khi rót cho hắn thêm tách cà phê nữa.

– Anh cũng chưa biết. Em có thích đi Venice với anh không?

Cô tròn tròn đôi mắt nhìn hắn, vừa nói vừa lắc đầu:

– Đến Venice? Em thích lắm nhưng biết là không thể được. Em không thể để ba em sống một mình... Ba em chỉ có mỗi mình em.

– Nhưng em sẽ bỏ phí cuộc đời. - Hắn nôn nóng nói. - Cuộc đời em sẽ ra sao sau khi ba em mất? Và nếu anh cưới em?

Cô nhún vai vừa nói vừa cười:

– Chuyện đó sau này chúng ta sẽ bàn. Sáng nay anh định làm gì? Em còn được rảnh đến hai giờ rưỡi trưa. Sau đó ta có thể cùng đi tắm. Tiệm cà phê mãi tới sáu giờ chiều mới lại mở cửa.

– Nếu không làm phiền em thì anh thích ở trong phòng, anh hơi mệt.

– Tất nhiên nếu anh muốn thế. Nhưng anh không thích đi tắm nắng một chút ư?

Hắn uống cạn tách cà phê rồi nằm dài trên giường.

– Anh thấy thoải mái ở đây hơn. Chúng ta còn được sống với nhau vài ngày nữa. Ginette, - hắn vừa nói vừa cười, - cả hai chúng ta đều sung sướng.

Cô hôn phớt lên má hắn.

– Em phải xuống nhà. Em còn nhiều việc phải làm.

– Tiệm cà phê đã mở cửa rồi à?

– Không đến mười giờ mới mở.

Cô cúi xuống hôn hắn, bàn tay âu yếm vuốt ve mái tóc hắn trước khi mang cái khay đi xuống nhà.

Một vài phút sau có tiếng người nói ở dưới tầng trệt dứt hẳn ra khỏi sự suy nghĩ. Hắn choàng dậy, lắng tai nghe.

Có phải cảnh sát đến không?

Hắn bước tới cửa sổ đưa mắt nhìn xuống đường. Người cảnh sát vẫn đứng gác trước cửa khách sạn Beau Rivage nhưng chiếc xe ca cảnh sát không còn.

Jay rời cửa sổ định ra mở cửa phòng. Bàn tay hắn nắm chặt báng súng đặt trong túi.

Một giọng đàn ông xen lẫn tiếng Ginette nhưng hắn không nghe rõ hai người nói gì. Hắn rón rén liềm ra đến thềm gác và nhìn qua tay vịn.

Hắn nhìn thấy đôi chân thanh tú và hai bàn chân nhỏ nhắn của Ginette nhưng không nhìn thấy người đàn ông đang nói chuyện với cô.

– Hắn bị ám sát, - tiếng người đàn ông nói. - Chắc chắn đúng đấy, tôi vừa mới nói chuyện với anh cớm. Có kẻ muốn làm mọi người tin rằng đó là một vụ tự tử.

Jay bám chặt lấy tay vịn, nhòai người xuống để không bỏ sót một lời nào.

– Chắc chắn tên sát nhân là một kẻ bạo hành. Ngay hôm nay cô phải cẩn thận trong những cuộc tiếp xúc.

Ginette cười vang:

– Ông nghĩ thế sao! Hiếm có khi nào hắn trở lại khu phố này nữa.

– Người ta không thể biết trước điều gì. Nhưng dẫu sao cô cũng đừng lo ngại thái quá. Có một người cảnh sát đứng ngay trước cửa nhà cô. Anh ta sẽ

bảo vệ cô! Hẹn mai gặp lại. Chào cô Ginette.

Jay nghe tiếng cửa tiệm mở rồi đóng lại ngay.

Làm thế nào cảnh sát phát hiện không phải Kerr tự sát? Nếu các anh có manh mối như thế, làm sao hẳn có thể thoát được tay họ?

Lặng lẽ như một cái bóng, hẳn bước xuống vài bậc thang để có thể nhìn toàn bộ nơi bán hàng.

Ginette đang cúi xuống mặt bàn trước một tờ báo mở rộng. Cô quay lưng về phía hẳn. Sau một lát, có cảm giác ánh mắt Jay nhìn vào người nên cô quay lại.

– Cảnh sát tìm thấy người đàn ông mà họ tìm kiếm từ hôm qua. - Cô nói với giọng xúc động. - Anh biết rồi: đó là Joe Kerr. Họ tìm thấy hẳn chết trong khách sạn Beau Rivage ngay trước cửa nhà, như hẳn bị ám sát và có thể tên sát nhân giết Barille Balu đã giết hẳn.- Người ta tin kẻ đó bị điên.

– Tên đó không điên đâu, - Jay nói và bất chợt lên cơn nổi giận. - Anh đã giải thích cho em về chuyện này rồi. Thật phi lý khi nói rằng kẻ đó điên.

– Đúng mà, chắc hẳn điên đấy, - Ginette vừa nói vừa cúi xuống tờ báo - Chính ông thanh tra Devereaux lãnh trách nhiệm điều tra về vụ này. Ông ta giỏi việc lắm, thường đến gặp ông già em luôn. Hình như hẳn giết Kerr để làm người ta tin rằng chính Kerr đã ám sát cô gái.

– Làm thế nào họ biết Kerr không phải tự sát, - Jay hỏi hai hàm răng nghiến lại.

– Trong báo người ta không nói.

Ginette im lặng tiếp tục đọc hai bài báo rồi bắt đầu đọc to lên:

“Người ta đã tìm thấy dưới các móng tay của nạn nhân có những mảnh da nhỏ xíu. Người ta giả thiết là cô ta đã chống chọi một cách tuyệt vọng với tên bạo hành và đã cào vào cánh tay và bàn tay tên đó. Người ta yêu cầu bất kỳ ai nếu nhìn thấy một người đàn ông nào có những vết cào xước mới trên cánh tay thì lập tức phải báo ngay cho cảnh sát.”

Ginette đứng thẳng lên và quay người về phía hẳn:

– Những chi tiết nhỏ nhặt như vậy lại cho phép người ta tìm ra những tên sát nhân thì thực là kỳ lạ nhỉ? Những vết cào xước trên cánh tay...

Cô bỗng ngừng phất lời, nhìn chòng chọc vào Jay với vẻ hoảng hốt. Mặt tái mét, đôi mắt loang loáng, hẳn lui vào trong căn phòng cố che giấu cánh

tay trái trên có ba vết cào xước chạy dài trên cánh tay trước từ cổ tay đến khuỷu tay.

Ánh mắt hai người gặp nhau. Bất thành hình, đôi mắt Ginette mở to quá cỡ, cô đưa tay lên miệng để chặn một tiếng hét.

Chương mười bốn

Lúc này tám giờ sáng. Floyd Delaney vừa ăn điểm tâm xong thì cô y tá vào phòng khách báo tin:

– Thưa ông, bà Delaney muốn gặp ông. Xin ông đừng làm bà bị mệt.

– Đúng rồi, đúng rồi, - Floyd vừa nói vừa vội đứng dậy. - Sức khỏe của bà ấy thế nào?

– Bà rất đau đầu nhưng ngoại trừ điều đó thì bà hoàn toàn bình phục.

Delaney bước vào phòng Sophia. Nàng đang nằm dài, đầu quấn băng.

Nàng có vẻ nhỏ quá, yếu ớt quá và đẹp quá khiến Delaney cảm thấy tim đập mạnh khi ngồi bên cạnh. Lão cầm tay nàng.

– Chào cưng. Trời ạ, em làm anh và con nó hoảng quá. Anh cứ tưởng mất nàng tiên nhỏ của anh.

Nàng nhẹ nhẹ bóp tay lão.

– Floyd, Jay đâu?

Với câu hỏi bất ngờ này, Delaney sa sầm mặt xuống. Kể từ lúc Devereaux giải thích cho lão biết vì sao ông nghi ngờ Jay đã giết Balu và Joe Kerr, Delaney bị giày vò bởi một mối lo sợ cuống cuồng. Lúc đầu lão đã cố không tin rằng con lão phạm tội nhưng sau khi ông thanh tra đi rồi, lão có thì giờ nghiên ngẫm và suy nghĩ những điều Devereaux vừa cho biết thì lão đành phải thừa nhận con lão là một kẻ điên và một tên tội phạm.

Lão không có ý định nói chuyện này với Sophia trước khi nàng hoàn toàn bình phục. Lão nói với vẻ lấp lửng:

– Có lẽ con nó đi tắm.

– Hẳn định giết em, - Sophia nói với giọng ghen ngào - Floyd, em sợ! Delaney sững người nhìn nàng.

– Jay? Định giết em? Nhưng trái lại nó đã cứu sống em kia mà. Nếu lúc đó nó không kịp thời có mặt...

– Hãn đã dùng chiếc chặn giấy đập cho em bị ngất. Hãn muốn bắt em câm miệng. Ôi Floyd yêu quý của em, em thật ngu đần quá. Em biết hãn giết người con gái đó nhưng em không dám nói với ai bởi vì em muốn tránh một vụ tai tiếng.

Delaney cố gắng hết sức mới giữ được bình tĩnh.

– Sophia, em yên tâm đi. Cô y tá nói không nên để em bị mệt.

– Em mặc xác cô y tá! - Sophia kêu lên. - Jay đâu? Em cần phải biết! Em sợ hãn quay lại kết liễu đời em. Floyd, hãn điên đấy! Hãn rất nguy hiểm.

– Cô bé, em đừng lo lắng. – Floyd nhẹ nhàng nói. - Cảnh sát đang đi tìm nó và em không có gì phải sợ cả. Em có cảm thấy đủ sức khỏe để kể hết cho anh nghe không? Làm thế nào em biết nó giết hại cô gái khốn khổ đó?

Sophia kể một mạch cho lão nghe toàn bộ câu chuyện từ lúc nàng trở về nhà và đoán có một cô gái đang ở trong phòng Jay cho đến lúc nàng nhìn thấy cái chặn giấy nện vào đầu nàng.

Delaney im lặng ngồi nghe, nét mặt căng thẳng, một bàn tay lão đặt nhẹ lên bàn tay Sophia. Khi nàng kể xong, lão cúi xuống hôn nàng, đứng lên và đi đi lại lại trong căn phòng.

Bất chợt lão bước vào phòng tắm của Sophia và đưa mắt nhìn khắp nơi. Lão nhìn thấy chiếc chặn giấy nặng chịch đặt trên bàn rửa mặt nhưng vật này không làm lão quan tâm. Lão đang tìm khẩu súng của vợ lão. Khi biết nó đã mất tích lão đến gần Sophia.

– Cứng nghe anh nói này. Anh cần phải cho ông thanh tra biết, cần phải giải thích cho ông ta biết thằng bé bất hạnh này nguy hiểm như thế nào. Anh sẽ không nói về em đâu. Có thể tới một ngày nào đó cần phải cho họ biết em cũng biết rõ chuyện đã qua nhưng việc này không gấp lắm.

Lão vuốt ve tay nàng và thông thả nói tiếp:

– Này cứng, khẩu súng của em có nạp đạn chứ?

– Vâng.

Lão nhìn thấy con người của Sophia mở lớn. Nàng cố vận dụng sức siết chặt bàn tay người chồng.

– Hãn cầm khẩu súng rồi à? - Nàng thì thầm hỏi.

– Anh e ngại chuyện đó. Khẩu súng không có ở trong buồng tắm. Để cho chắc chắn, anh sẽ tìm ở trong phòng nó nhưng anh nghĩ là nó đã mang đi rồi.

– Ôi! Trời ơi!

Sophia nhắm mắt lại và bắt đầu nức nở khóc.

Delaney chạy ra cửa vẫy tay gọi cô y tá.

– Không được rời bà một giây nào. Tôi sẽ quay trở lại ngay.

Lão không mất nhiều thời gian tìm kiếm khẩu súng trong căn phòng Jay. Nếu hăn để lại thì chắc những người cảnh sát đã không bỏ qua mà không tìm ra.

Lão xuống thẳng căn phòng của Devereaux. Lúc này là chín giờ năm phút.

Ngồi sau bàn giấy, viên thanh tra đang uống cà phê. Nét mặt mệt mỏi, đôi mắt có quầng thâm nhưng ông vẫn nhanh nhẹn đứng lên khi Delaney bước vào.

– Ông đã tìm thấy con tôi chưa? - Delaney vừa lên tiếng hỏi vừa vờ tay khép cửa.

– Chưa, thưa ông. Chưa tìm thấy.

– Ông đã cho giới báo chí hay tin chưa?

– Chúng tôi sẽ còn thời gian làm việc đó ngay sau khi bắt được con ông.

– Cần phải nhờ các báo hỗ trợ công việc của ông. - Delaney nói với vẻ âu sầu. - Nó có súng đấy.

Devereaux giật nảy mình.

– Ông có chắc không?

– Gần đúng thế. Không những nó có một khẩu súng mà còn có một lưỡi dao cạo nữa. Ông cần phải thông báo cho người của ông cảnh giác khi định bắt nó. Thằng bé bất hạnh đó hoàn toàn không chịu trách nhiệm về hành động của nó. - Delaney nói tiếp. - Mẹ nó, bà ấy cũng mắc bệnh điên. Bà ấy đã tự sát ngay sau khi định giết tôi. Nó cũng định giết vợ tôi.

Và ông kể lại với Devereaux các chi tiết làm thế nào Sophia thoát chết.

– Tại sao ông lại tin rằng anh ta muốn giết bà vợ ông? - Devereaux hỏi trong khi tay ông dùng mũi nhọn của cái rọc giấy chọc những lỗ thủng nhỏ trên tờ giấy thấm.

– Tôi không biết. Có thể trong một lúc nào đó nó không cưỡng lại nhu cầu giết người.

– Ông có giữ một tấm hình nào của anh ta không?

– Không có ở đây. Tôi để tại nhà ở New York... Tôi không biết người nhân viên phụ trách quảng cáo của tôi có giữ không.

– Tôi có nhiệm vụ phải loan báo cho giới báo chí biết. Chúng ta không thể biết hiện nay anh ta ở đâu và cần phải nhờ nhân dân giúp đỡ. Có thể anh ta rời khỏi Cannes rồi. Có trời mà biết lúc này anh ta ở đâu. Anh ta đi trước chúng ta bảy tiếng đồng hồ. Bức ảnh của anh ta rất có giá trị đối với chúng tôi.

– Tôi thử xem có thể tìm cho ông một tấm ảnh nào không, - Delaney nói.
- Nó không thiếu tiền đâu. Nó đã lấy trọn số tiền ba triệu quan của tôi để ở trong ví!

– Thưa ông, tôi hoàn toàn thông cảm những điều làm ông đau buồn nhưng tôi nghĩ rằng điều đó khó có thể tránh được. Dầu sao tôi cũng không thể để báo chí biết về vụ mưu sát mà bà nhà là nạn nhân.

Delaney gật đầu.

– Thưa ông thanh tra, xin cảm ơn ông. Tất cả vụ này, than ôi đó là một phần do lỗi của tôi. Tôi đã không quan tâm nhiều đến con trai tôi.

Ngay khi lão bỏ ra ngoài, Guidet bước vào vừa nói vừa khép cửa:

– Tôi đã báo cho người của chúng ta biết hẳn có vũ khí. Người ta vẫn chưa tìm thấy dấu vết của hẳn.

– Delaney vừa cho tôi biết khi hẳn bỏ đi, hẳn đã mang theo ba triệu quan. Như vậy hẳn không thiếu gì tiền, - Devereaux nói với vẻ ngán ngẫm. Ông đặt cái rọc giấy xuống và ánh mắt lơ đãng nhìn vào một chỗ viết nguệch ngoạc khó đọc nằm ở góc tờ giấy thăm. Đó là số máy điện thoại mà Jay đã báo cho cô trực tổng đài trong buổi thăm vấn hẳn ở văn phòng và chính tay Devereaux ghi con số ngay lúc đó. Ông nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện ngắn gọn qua điện thoại... Jay đã hẹn với một cô gái trong buổi sáng nay...

Bất chợt ông lại tìm thấy nguồn nghị lực.

– Tìm xem số điện thoại này ở đâu. - Ông vừa nói vừa chép lại con số vào một mẫu giấy. - Thi hành ngay!

Hơi ngơ ngác, Guidet hỏi cô trực tổng đài. Vài giây sau anh báo cáo:

– Đó là số điện thoại của quán Quả cầu Vàng.

– Tiệm cà phê của Jean Bereut, - Devereaux cau mày nói, - Cái thằng lỏi con này muốn gì ở ông ta?

Ông vỗ gáy với vẻ suy nghĩ rồi bất chợt la lên:

– Tôi biết rồi! Đó là vì con nhỏ... đưa con gái của Bereut. Chắc hẳn hẹn hò với cô ta vào sáng nay. - Anh gọi điện tới quán cà phê và hỏi Bereut xem ông ta có nhìn thấy hắn không?

Guidet chờ một lát. Cuối cùng anh lắc đầu nói:

– Không có ai trả lời.

– Vào giờ này phải có một người nào ở cửa hàng chứ... - Devereaux suy nghĩ nói.

Ông vụt đứng lên:

– Ta đi thôi! - Ông quyết định. - Hãy lấy hai người có đầy đủ súng ống. Mau lên.

Trong khi Guidet vội vã bước ra khỏi văn phòng, Royd Delaney bước vào.

– Tôi đã tìm cho ông tấm ảnh... - lão mở lời.

– Chúng tôi không cần đến nữa. - Devereaux nói. - Tôi biết hiện nay anh ta ở đâu rồi. Tôi muốn ông đi cùng với chúng tôi. Có thể ông giúp đỡ chúng tôi.

Delaney xanh mặt.

– Được rồi. Tôi sẽ làm hết sức để giúp ông.

– Một lát nữa ta sẽ khởi hành. - Devereaux nói.

Đôi mắt dán vào gương mặt tái nhợt và đầy vẻ lo âu của Jay, Ginette lùi dần dần rồi đứng yên, lưng dựa vào quầy.

“Không thể thế được, cô nghĩ thầm. Anh ấy không phải là kẻ sát nhân đâu”. Chàng thanh niên mà cô không cưỡng được tình yêu đam mê và nằm trong vòng tay hắn trong đêm qua lẽ nào lại có hành động man rợ như vậy

? Thật quá khủng khiếp! Nhưng nếu không phải là hắn thì tại sao hắn lại nhìn cô với đôi mắt sáng quắc, khuôn mặt giật giật của một người điên, đôi môi trề xuống thành một cái nhếch mép của một con vật bị săn đuổi, trong khi hắn cố tình che giấu ba vết cào xước trên cánh tay?

Bất thành linh chuông điện thoại reo vang.

Máy điện thoại đặt ở cuối phòng và Jay đứng chắn giữa cô và chiếc máy. Một nỗi sợ âm ỉ xâm chiếm người cô khi cô nhìn thấy hắn đứng bất động và ánh mắt dán vào cô với vẻ vô cùng hoảng hốt.

Cô từ từ bước tới đi theo một vòng rộng để tránh phải đi qua mặt hắn.

Hắn quay gót lại, mắt không rời nhìn cô.

– Đừng sờ vào máy, - hắn dịu dàng nói khi cô định cầm máy lên.

Cô đứng im cảm thấy trong giọng nói của hắn có ý đe dọa.

– Tại sao? Có thể... là ba em gọi.

– Cứ để cho nó reo, - hắn nói. - Anh không muốn em lên tiếng trả lời.

Cô cảm thấy bủn rủn chân tay. Bây giờ cô tin chắc hắn chính là người cảnh sát đang lùng bắt.

– Đừng có hoảng hốt như thế, - hắn nói. - Em đừng có sợ anh. Tối qua anh đã nói anh luôn luôn cư xử tốt với em. Anh giữ đúng lời hứa, em nên nhớ như vậy.

Cô thờ người ngồi phịch xuống ghế trong khi chuông điện thoại vẫn reo.

Sau một lát tưởng như lâu bất tận, cuối cùng chuông ngừng reo. Sự im lặng bao trùm trong căn phòng khiến Ginette không chịu nổi.

Jay hồi hả nói:

– Anh cần phải kể cho em nghe hết về chuyện của anh. Các báo loan tin anh bị điên nhưng thật ra không phải. Họ nói xạo đấy: anh không phải là người điên đâu. Trí óc anh cũng hoàn toàn bình thường như em. Ginette ạ, anh đâu có ý định giết cô ta. Đó là một tai nạn rủi ro. Cô ta trách móc anh đủ điều, anh bảo cô ta đi đi. Lúc đó bọn anh đang ở trong căn hộ của cha anh và anh không muốn cô ta nữa. Cô ta bắt đầu la lên... Anh cần phải làm cho cô ta im ngay. Anh nắm cổ cô ta... thế là tai nạn rủi ro xảy ra. Ginette em cần phải tin lời anh.

Cô úp mặt vào hai lòng bàn tay, người run lên.

– Kerr định giở trò tổng tiền anh, - Jay nói tiếp với giọng hỗn hên. - Anh nói với hăn là sẽ tố cáo hăn với cảnh sát thế là hăn sợ. Tất cả bọn tổng tiền đều hèn nhát và hăn thắt cổ tự tử. Anh có giết hăn đâu! Thằng khốn nạn nó tự tử đấy!

Ginette bịt hai tai lại, cô biết hăn nói dối.

– Em xin anh đừng nói nữa, - cô nói giọng van lơn và không dám nhìn hăn. - Anh đi đi!

Hăn nhìn cô, hai bàn tay nắm chặt.

– Bảo anh đi? Em muốn đuổi anh đi bây giờ? Anh trông cậy ở em để giúp anh thoát nạn. Ginette, em yêu anh như em đã nói đêm hôm qua. Khi người ta yêu nhau, người ta phải có bốn phận giúp đỡ nhau. Anh trông cậy ở em: ngay tối hôm nay chúng ta cùng đi. Ta sẽ đi Paris...

Lúc này cô mới nhận thức hết được mối nguy hiểm đang đe dọa cô. Nếu hăn điên và nếu cô không giả vờ giúp đỡ hăn, hăn sẽ liều.

Nhưng có thể là các báo đã phóng đại không đúng sự thật? Có thể hăn không thực sự bị điên? Đêm hôm qua đầu óc hăn tỏ ra bình thường. Cô đã yêu hăn mặc dù cô tin chắc hăn nói dối khi nói cái chết của người con gái là một tai nạn rủi ro. Dù hăn có giải thích đến mấy vẫn lộ cái vẻ bạo tàn làm cô phẫn nộ.

Cô nhìn hăn. Cô mở to mắt khi thấy nụ cười ghê sợ của Jay. Chỉ có kẻ điên mới có nụ cười như thế.

– Em không thể đi Paris với anh được đâu, - cô nói với giọng cố làm ra vẻ kiên quyết. - Ba em...

– Có mà, em đi được mà! Anh có rất nhiều tiền. Anh sẽ chu cấp cho ông già em. Em có muốn giúp đỡ anh không, nói đi?

Hăn tiến một bước về phía cô. Không kìm nổi, cô hoảng sợ hét lên một tiếng chói lói.

– Đừng lại gần em! Anh đi ngay đi.

Hăn dừng phắt ngay lại. Một nỗi tức giận bất chợt ập đến làm hăn muốn điên lên.

Chưa bao giờ có người nào hiểu được hăn. Ngay cả Ginette, cô gái đã nói hết lòng yêu hăn. Cô đã hiến dâng đời con gái cho hăn thế mà bây giờ cô lùi

bước trước mặt hăn như một con ác thú. Bản thân cô cũng tin là hăn điên. Giống như Sophia...

Bất chợt hăn gằn giọng nói:

– Anh đã nói là em không có việc gì phải sợ. Nhưng nếu em định giờ trò ngu ngốc, nếu em cứ thích tin vào mấy cái tờ lá cải khốn nạn đó thì anh đành phải có những biện pháp đề phòng...

Ginette càng co rúm người hơn nữa trên chiếc ghế. Cô rên rỉ nói:

– Em van anh, xin đừng chạm vào người em. Nếu em làm được việc gì, em sẽ giúp đỡ anh nhưng em xin anh đừng lại gần em.

Một tiếng nói nho nhỏ trong tiềm thức lại bắt đầu thì thầm với hăn là nếu giết phắt cô đi thì sẽ được an toàn hơn. Vẫn là cái giọng nói gấp gáp, dai dẳng mà hăn đã nghe trong khi ngắm nhìn Lucille Balu ở bãi biển và trong khi hăn nói chuyện với Sophia.

Tiếng nói thì thầm với hăn:

“Mày không thể tin tưởng ở cô ta được đâu. Nếu mày để cô ta sống sót thì không bao giờ mày được thoát hiểm. Việc gì mày phải ngăn ngừa cơ chứ? Một đứa con gái đã hiến thân cho mày rồi ngay sau đó lại không tin ở mày thì con nhãi đó không đáng được sống nữa. Giết phắt nó đi rồi chuồn ngay. Mày chỉ cần lên ra đến bến cảng và chiếm ngay chiếc ca nô của nó. Bọn cớm không lòng bắt mày ở ngoài biển đâu. Đừng chần chừ nữa! Làm lẹ lên!”

Nhưng hăn vẫn còn do dự, cố cưỡng lại giọng nói đó và hăn chợt nhớ lại những lời hăn nói với cô gái trong đêm qua:

“Ginette, không nên lo sợ về anh. Không bao giờ! Anh có một thứ quý giá nhất trên đời: đó là em”.

“Chẳng thà mình để bị bắt còn hơn, hăn nghĩ thầm. Nhờ cô, mình mới thấy cuộc sống có ý nghĩa, mới có được những giây phút sung sướng nhất trên đời. Chẳng lẽ để đáp lại điều đó mình lại nhẫn tâm giết cô ta à?”

Nhưng tiếng nói mỗi lúc một lớn hơn, dai dẳng hơn:

“Mày trông cách thức cô ta nhìn mày kia kìa. Mày gọi như thế là tình yêu à? Cô ta tin mày bị điên. Thằng ngu ngốc, giết ngay cô ta đi! Không được có tình cảm gì hết. Không còn cách nào khác để mày thoát hiểm đâu. Ngay sau khi mày vừa quay gót thì cô ta sẽ báo bọn cớm ngay tức khắc. Ngay cả việc chuồn ra đến cảng cũng không còn đủ thì giờ!”

Jay cảm thấy hấn sấp sửa không cưỡng lại được trước lời xúi giục của giọng nói. Bàn tay hấn vẫn giấu ở sau lưng bỗng nắm chặt báng súng.

“Không! - giọng nói la lên với hấn. - Đừng có bắn! Tiếng nổ sẽ kéo bạn cớm đến bu lại. Đập vào đầu cô ta thì hơn. Trên mặt bàn có chiếc vỏ chai đấy. Cầm lấy đập vào đầu cô ta đi!”

“Mình không thể làm như thế được, - hấn tự nhủ khi những ngón tay nắm chặt chiếc vỏ chai. - Đối với mình, cô là thứ gì quý giá nhất trên đời. Mình không thể làm hại cô ta được”.

“Tiến hành đi! - Giọng nói vẫn nằn nì. - Lẹ lên! Đừng chần chừ nữa! Nếu cô ta bắt đầu kêu lên thì đời mày tàn rồi!”

Toàn thân tê liệt vì sợ hãi, Ginette nhìn hấn. Một tiếng kêu tắc nghẹn trong cổ họng cô.

“Làm đi, - giọng nói thúc giục. - Nhanh lên”.

Với sự cố gắng mãnh liệt thể hiện rõ trên nét mặt, Jay đặt cái chai lên bàn và kêu to lên với giọng nghèn nghẹn.

– Chạy mau! Nhanh lên! Chạy thoát đi em!

Vẻ thảng thốt của hấn lộ cho cô thấy rõ tình yêu của hấn dễ bị ngã nghiêng, rằng hấn đang cố chống chọi với một nhu cầu bệnh hoạn thúc đẩy giết cô. Cô theo dõi cuộc đấu tranh bản thân đang diễn ra thể hiện trên nét mặt hấn.

Cô loạng choạng cố vùng đứng lên, chạy qua phòng và dùng hết sức để kéo cái chốt cửa.

Jay dần dần mất tự chủ. Giọng nói đang gào thét trong đầu hấn. Mặc dầu không muốn, hấn quay lại và bàn tay nắm chặt cái chai.

Nhưng đúng lúc đó Ginette đã mở được cửa và lao đảo lao ra ngoài đường.

Cô quì gối trên vỉa hè, hai tay bưng lấy mặt và cố sức kêu to vừa đúng lúc những chiếc xe ca của cảnh sát đỗ xích ngay trước cửa.

Deveraux và Delaney là những người bước xuống xe đầu tiên.

Deveraux chạy vội đến cô gái trẻ vẫn đang la hét, nắm hai vai nhấc cô đứng lên.

– Thôi nào! Chúng tôi đến đây rồi! Không việc gì phải la hét như thế! Hấn đâu?

Ginette giơ tay chỉ vào tiệm cà phê. Mắt cô trợn ngược và lại ngã xuống, toàn thân bất động trong vòng tay viên thanh tra.

– Săn sóc cô gái này!

Ông tiến về phía tiệm cà phê trong khi những người dưới quyền hấp tấp lao ra khỏi các xe ca và ngăn chặn không cho đám đông lại gần.

Floyd Delaney nắm lấy tay viên thanh tra và nói:

– Ông đứng chờ ở đây. Tôi sẽ vào đó. Nếu con tôi nhìn thấy ông, nó sẽ liều mạng bắn ông đấy.

Deveraux bối rối nói:

– Ông nên đứng ở đây thì hơn. Anh ta là con người rất nguy hiểm. Cứ để mặc chúng tôi hành động.

– Ông cho rằng tôi lại sợ chính đứa con đẻ của tôi hay sao? Để tôi lo chuyện này. Ông đứng xa ra.

Lão bước tới tiệm cà phê và dừng lại nơi ngưỡng cửa, chăm chú nhìn vào bên trong.

– Jay? Con có ở trong này không?

Lão chỉ nghe thấy tiếng rì rầm bàn tán của đám đông. Lão bước hẳn vào trong tiệm.

– Jay? Con trai bé nhỏ của bố, bố đây. Bố đến tìm con để đưa con về nhà.

- Lão nói giọng dịu dàng. - Con đừng sợ. Con và bố, cả hai chúng ta cùng giải quyết chuyện này.

Ngay vừa thốt ra miệng những lời này, lão tự cảm thấy hổ thẹn. Đã từ bao năm nay, lão đã không làm tròn bổn phận của một người cha thế mà bây giờ lại nói là đến giúp đỡ con.

Một tiếng nổ khô khốc vang lên từ khẩu súng tự động làm lão giật bắn người. Tiếng nổ phát ra từ phía sau cánh cửa bếp hé mở.

Tiếp theo tiếng súng là tiếng người nằm vật ngã rồi một tiếng rên rì. Delaney run rẩy, quay mặt ra phía sau.

Từ cánh cửa hé mở, lan ra một làn khói mỏng tỏa trong bầu không khí im lặng rồi tan biến.

Deveraux chạy ulla vào trong tiệm theo sau là các anh cớm.

Ông nhìn Delaney hai tay đang bưng lấy mặt. Ông bước đến gian bếp và mở rộng cửa...

HẾT